

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר לפורים
חלק א

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 117

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך א</p> <p>✦ תקומת הוזהר לחזק הוזהר הוזהר בראשית</p> <p>417 מספרים</p> <p>6</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ב</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>566 מספרים</p> <p>5</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ג</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>517 מספרים</p> <p>4</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ד</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>434 מספרים</p> <p>3</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ה</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>444 מספרים</p> <p>2</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ו</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>647 מספרים</p> <p>1</p> <p>העולם החדש</p>
<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ז</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>441 מספרים</p> <p>18</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך ח</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>512 מספרים</p> <p>17</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך טו</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>544 מספרים</p> <p>16</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יד</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>538 מספרים</p> <p>15</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יז</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>592 מספרים</p> <p>14</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יב</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>522 מספרים</p> <p>12</p> <p>העולם החדש</p>
<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יא</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>592 מספרים</p> <p>11</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יג</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>534 מספרים</p> <p>10</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יז</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>544 מספרים</p> <p>9</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יח</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>648 מספרים</p> <p>8</p> <p>העולם החדש</p>	<p>ספר תורת הזהר</p> <p>תרגום הזהר מקדש הקדש</p> <p>ברך יט</p> <p>✦ מקו מקו מקו מקו</p> <p>567 מספרים</p> <p>7</p> <p>העולם החדש</p>	

בשער

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר לפורים, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על חג הפורים, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתו ומועד כהלכתו.

בספרים אלו נקבצו כמאה מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, "וארח צדיקים פאור נגה הולך פאור עד נכון היום" (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני פורים ופסח המובאים בספרי הזוהר הקדוש, ובכתיבי האריז"ל, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות החג כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על ענייני החג, נזכה שיתקיים דברי הרשב"י עליו השלום בדא יפקון מן גלותא במהרה בימינו אמן. - ויתקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באיך החיים ללמוד הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כלם בתורת הסוד תקף תבוא הגאלה בלח התורה הקדושה. ובזוהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה ויקראתם דרור בארץ, ובזכותיה יתקיים "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר". ונזכה בשנה זו לאמול מן הזבחים ומן הפסחים בבית קדשינו ותפארתינו במהרה בימינו אמן.

---

1. בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, ג), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צב ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

מפעל הזוהר העולמי בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש 0548436784

מודה לה' יתברך הטוב והמטיב על הזכות הגדולה שזכינו להגיש לפני עם ישראל את

הספר הקדוש "זוהר קריאת שמע" י"ג חלקים,

לקירוב גאולת ישראל ברחמים, אמן,

לעילוי נשמתו הטהורה של איש תם וישר

הבחור רבי מרדכי לסרי ז"ל

בן יבלחט"א ר' יצחק ורינה שיחיו עמו"ש.

נפטר כ' תשרי [הושענא רבא] תשע"ב, ונקבר באותו יום,

ועלה לישיבתו של רבי שמעון בן יוחאי זיע"א במתיבתא דרקינע,

רוח ה' תניחנו בגן עדן.

זכותו תגן עלינו ועל כל בית ישראל שנוכה לגאולה השלימה בקרוב,

ולקבל פני משיח צדקנו, ולבנין בית המקדש בב"א.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

ברכה והצלחה לאביו ואמו שיחיו ולילדיהם:

יהי רצון שזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וזכות ספר הזוהר הקדוש תגן בעדם, ויזכו לכל הברכות האמורות בתורה ברוחניות ובגשמיות עד עולם אמן ואמן.

סיפורים קצרים על הנפטר:

א. היה נשמה גבוהה מאוד מאוד, הרבה ללמוד זוהר הקדוש למרות הייסורים הרבים,

היה ברי וחזק, כל הבריכות היו תקינות והראו, שלא חסר לו כלום, וצם הרבה תעניות

וסיגופים, עד ששיניו היו רקובות, ולא רצה לתקן השינים רק להוציא.

ב. אמר הרבה פעמים שביום שיפטר מן העולם ישוחרר "גלעד שליט", וכך היה.

ג. ידע שימות בהושענא רבא.

ד. חלם שכאילו נמצא בגן עדן, ואמרו לו אתה מתחתן, וראה כמו כלה הכל לבן לבן, זה

הכלה שלך, זה השכינה, תתחתן בגן עדן.

ה. חלם שהיה בגן עדן עם רשב"י משה רבנו ואלהו הנביא, וסבא שלו [הגה"צ מרדכי בן

שרה ויוסף ממרוקן], שהיה בא אליו אלהו הנביא ולימד איתו, ואמר לרבנית שתביא כל

פעם ב' כוסות שתיה, ושמעא ב' קולות, ולא ראתה את אלהו הנביא, היו שלשלת של

צדיקים.

ו. שמעו ממנו הרבה דברים רוח הקודש.

ז. היה לוקח בקבוק מים והולך ביער שעות ארוכות התבודדות, ובכיות נוראות נשמעו

ממנו, אחרי חצות הלילה לבד היה מתגלגל בחול ובקוצים ביער, ולא פחד משום דבר,

זיע"א.

הַקְדָּמָה

יְקוּמוּ הַיְהוּדִים וַיַּעֲשׂוּ הַתְּקוּן הַגָּדוֹל בַּחַג הַפּוּרִים, לְעֵלּוּי שְׂכִינַת עֲזָרָתוֹ וְלַתְּקִינָה בְּתִיקוּנָהּ הָרְאוּיִים, הִנֵּה בָּאנוּ עִכְשָׁו בְּהַקְדָּמָה זוֹ לְבְאֵר קִצְת מְמַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה לְתִקּוֹן הַתְּקוּנִים כְּרְאוּי, וְעַל יְדֵי זֶה לְהַתְדַבֵּק בַּה' וּשְׂכִינָתוֹ בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

'שִׁמְחוּ ה'בְּחוּרִים וַיְגִילוּ ה'זְקֵנִים, בַּהֲגִלוֹת הָאוּר הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁל סִדְרַת זוֹהַר לְפּוּרִים שִׁזְיִכְנִי הַשִּׁי"ת לְהוֹצִיא לְאוּר עוֹלָם.

אֲשִׁירָה לַה' בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לְאֱלוֹקֵי בְעוּדֵי, שֶׁהַחֵינּוּ וְקִיִּימָנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזִמְנָהּ הַזֶּה, וְאוּדָה ה' מְאֹד בְּפִי וּבִתְנוּךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנוּ, וְאֶסְפֵּר שְׁבַחוֹ וְחִסְדּוֹ אֲשֶׁר הִפְלִיא לַעֲשׂוֹת אֵת, וְיֵהִי עִמָּדִי בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִלַּכְתִּי לְסִדְר הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים עַל הַזוֹהַר, לְאַחַר שֶׁהִרְרֵתִי רַבּוֹת אֵיךְ לְקָרֵב וּלְהַחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה כֹּל יְהוּדֵי וְיִהוּדֵי, וְכִפִּי שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁאֵי אֶפְשֵׁר לְהַגִּיעַ לִירֵאת שָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכַמְבוֹאֵר בְּאַרְיֵכוֹת בְּמֵאֲתִיִּים סְפָרִים שֶׁהוֹצֵאתִי עַל הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשׁוֹפֵי מְקַרְבִּין בִּיאַת מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד.

גַּם הַתְּבוֹנְנָתִי וְרֵאִיתִי בְּסֵפֶר הַתִּיקוּנִים תִּיקוּן מ"ג, שֶׁהַתְּפִילוֹת וְאֲמִירַת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל לֹא נִשְׁמָעִים בְּשָׁמַיִם, בְּלִי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, חֲשַׁבְתִּי לְלַקֵּט הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְפּוּרִים וּלְפַסֵּחַ וּלְמוֹעֲדִים, כִּי שִׁיעֵרְתִּי שִׁיחֵי בְּזֶה תוֹעֵלַת גְּדוּלָה לְהַעֲתִיק מֵאֲמֵרֵי הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּסֵפֶר הַזוֹהַר"ק הַמָּה אֲבֵן הָרֵאשֶׁה לְכָל דָּבָר שֶׁבְּקְדוּשָׁה, הַנְּגַלוֹת מְלֵהִיבִים וּמַחְרִידִים בּוֹעֲרִים כְּלִפִּידִים, וְהַנְּסַתְרוֹת לִיּוֹדְעֵי חֵן יִסוּד חֲכֵמַת הָאֲמַת חֲכֵמַת הַקְּבֵלָה, וּלְבַלְתִּי יוֹדְעִים לְטֵהַרַת הַנֶּפֶשׁ סְגוּלָה כְּמוֹ שֶׁהוּבָא בְּסֵפֶרן שֶׁל צְדִיקִים שֶׁלִּימוּד זוֹהַר"ק בְּכָל יוֹם הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנֶפֶשׁ (שֶׁעַר הַקְּדוּשָׁה לְמַהֲרַח"ו). וּמִצִּינּוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר (תִּיקוּן שְׁתִּיתָא כ"ג ע"ב) שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ לְהַרְשֵׁב"י מִן הַשָּׁמַיִם כִּמָּה בְּנֵי נֶשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְרָא לְסוּף יוּמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ (וִיקְרָא כ"ה) וְקִרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ.

וּבְרַע"מ (וּבְרַעִיָה מֵהֵימְנָא) פ' נֶשָׂא (דף קכ"ד ע"ב) אַחֲרֵי שְׁבִיֵּאֵר שֵׁם שֶׁהִבְרִירוּ בְּגִלוֹת הָאַחֲרוֹן שֶׁהֵם לְבָרֵךְ וּלְלַבֵּן וּלְצַרְף כְּצַרְף הַכֶּסֶף וּכְבַחוּן הַזֶּהָב בְּאֵילְנָא דְּטוּ"ר (טוֹב וְרַע) הֵם דּוֹגְמַת נִסְיוֹן דְּסוּטָה, כְּתָב, כְּגוֹוָנָא דָּא יִתְעַבִּיד לְנִסְאָה לּוֹן לְיִשְׂרָאֵל

בפורקנא בתרייתא הה"ד (דניאל י"ב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים דאינון מסטרא טוב וקיימין בנסיונא והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע כו' והמשכילים יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה תשובה, באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון (דברים ל"ב) ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (ועיין זוה"ק בראשית כ"ו ע"א וברע"מ כי תצא רע"ט).

וראיתי כתוב בשם קדוש אחד מדבר כי עלינו לתת שבח והודאה להשם יתברך בכל יום שבאנו לעולם אחר שנתגלה ספר זוהר הקדוש בעולם. אמנם מרוב הטרדות ודוחק הפרנסה ותלאות פגעי הזמן שכמעט כשל כח הסבל ה' ירחם, מעטים המה שיקחו להם פנאי בכל יום לשום מעיינם בספר הזוה"ק, ראה באריכות בספר אור הזוהר, ובספר מאורות הזוהר.

ועל זאת היה תמיד לבי דוי בראותי שספר הזוה"ק הוא מלא מכל דברי מוסר שכליותים, רעיונות נשגבים, מלי דחסידותא וחקירות עמוקות על דרך טהרת הקדש, מלבד מה שכל יסודי חכמת הקבלה נובעים ממנו. ואחר כל אלה הוא כספר החתום מפני שהוא מחובר בלשון הארמית שהיתה אז שפה המדוברת, ועתה היא שפה מתה, ומה בצע בספר קדוש כזה אם אך אחד מעיר ושנים ממשפחה ילמדו בו בהבנה, האם באופן זה יתפשט לימוד הזוה"ק בין ישראל קודם ביאת הגואל כנבואת אליהו הנביא.

א) לא לתת לה' מנוחה עד שיגאלנו

הרעיא מהימנא [משה רבינו] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש ודוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

ב) החכמה נעדרת

כתב המהרר"ו (הובא בהקדמה לעץ חיים): וסבה זו גרמה בעונותינו הרבים לבטול מצוה הגדולה הזאת, ולאורך הגלות המר והנממה הזו. ובהי חכמת האמת

נְעַדְרַת מוֹנַחַת בְּקֶרֶן זְוִית, וְאִין מִי מֵהַלּוֹמְדִים נוֹגַע בְּקִצָּה הַמְטָה אֲשֶׁר בְּיָדוֹ, לְטַעַם מִנְפַת צוּפִיָּה. כִּי מִי שֶׁלֹּא טָעַם טַעַם חֲכָמַת הָאֵמֶת כָּאֵלוֹ לֹא רָאָה מְאוּרוֹת מִיָּמָיו, וְאוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֻבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה. וְהַאֲמִיר דִּי לִי בַּנְּגֻלוֹת, אִין לִי עֵסֶק בְּנִסְתָּרוֹת, טָב לִיָּה דְלָא אִיבְרִי בְּעֲלָמָא כְּמַבְאָר בְּתַקּוּנָיִם (תַּקּוּן מ"ג)...

ג) אוֹי לָהֶם מֵעֲלֻבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה

וְזֶה אֶצְלֵי פִּרוּשׁ הַמְשָׁנָה (אֲבוֹת פָּרָק ו' ב') "אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, בְּכָל יוֹם וָיוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חוֹרֵב וּמְכַרְזֵת וְאוֹמְרַת אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֻבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", כִּי בְּלִי סִפֵּק בְּהִיוֹתָם עוֹסְקִים בְּפִשְׁטִיָּה וּבִסְפוּרִיָּה לְבָדָם, הִיא לּוֹבֶשֶׁת בְּגָדֵי אֲלֻמְנוּתָהּ וְשֶׁק הוֹשֵׁת כְּסוּתָהּ, וְכָל הָאֲמוֹת יֹאמְרוּ לִישְׂרָאֵל, מַה דְּוִדָּךְ מִדּוֹד, מַה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתֵינוּ, הֲלֹא גַם תּוֹרַתְכֶם סְפוּרִים בְּהִבְלֵי עוֹלָם, אִין עֲלֻבוֹן תּוֹרָה גָּדוֹל מִזֶּה, וְלָכֵן "אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת מֵעֲלֻבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", וְאִינָם עוֹסְקִים בְּחֲכָמַת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֵנַת כְּבוֹד לְתוֹרָה, כִּי הֵם מְאָרִיכִים הַגְּלוּת, וְכָל הָרַעוּת הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, עַכ"ל. [כְּלוּמַר שֶׁלֹּא זֶה בְּלִבָּד כֹּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁקָּרוּ תַּלְוֵי בְּצִאָנוֹרָם, אֶלָּא גַם ח"ו מֵה שֶׁעֲתִיד לִהְיוֹת שֶׁלֹּא יָבוֹא הֵם אֲשֵׁמִים בְּכָף, וְאוֹי לָה לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאוֹי לָה לְאוֹתָהּ כְּלָמָה, מַה יַעֲנֵנו בְּיוֹם הַדִּין, כִּי רַק רַבִּי שְׁמַעוֹן יְכוּל לְפַטּוֹר מִן הַדִּין, וְהֵם לֹא רָצוּ לְשִׁמוּעַ לוֹ, וְלֹא אָבוּ לְלַכֵּת בְּתוֹרַתוֹ - "תּוֹרָה אֹר" שֶׁעַל זֶה כָּתַב הַמְהַרְח"ו שָׁם, כִּי הַפְּסוּק (מְשָׁלֵי פָּרָק ו' כ"ג) "וְתוֹרָה אֹר" הוּא רַק עַל חֲכָמַת סֵפֶר הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְז"ל:

ד) הַזּוֹהַר מְאִיר אֶת תְּלַמוּד הַבְּבֵלִי

וּכְנֻגַד הַכַּת הַב' הֵם הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' אֲשֶׁר בְּפִשְׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אֹרָם" כִּי גַם שְׁנִפְשֵׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם, אִין לָהֶם אֹר בְּתוֹרַתָם כְּמוֹ שֶׁכְּתַבְנוּ לְמַעְלָה בְּשֵׁם חַז"ל עַל פְּסוּק: בְּמַחְשָׁכִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלַמוּד בְּבֵלִי. וְחֲכָמַת סֵפֶר הַזּוֹהַר הִיא הַמְאִירָה אוֹתָם, וּמְבַאֵרַת הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בְּתַלְמוּד, בְּמַלְבוּשִׁים כָּאֵלוֹ הֵם חֲשׁוּבִים גְּשָׁמִיִם, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "וְתוֹרָה אֹר", וְזֶה שֶׁאֲמָרוּ וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אֹרָם, וְעַל זֶה נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיָּה הַנְּבִיא בְּנַחְמוֹתָיו וְאָמַר: "וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדָרְךָ לֹא יִדְעוּ" וְגו', כִּי הַתּוֹרָה הַפְּשׁוּטִית נוֹדְעוּ בְּמִסְפָּרָם, וְכו', עֵי"ש...

ה) העוסקים רק בנגלה נקראים עוֹרִים וְנִקְרָאִים עֲבָדִים

ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים כעוֹרִים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה פנדע ליודעי חו, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מב יט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל, אבל העוסקים במשנה לבדה, בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל, הנה אלו עוֹרִים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל, ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשף לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור (ספר עץ חיים - הקדמת מוהרח"ו זע"א על שער ההקדמות).

ו) המן מגלה את קלקלתם

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא ובזוה"ק כתבו: שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלוי שכינה ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרח לחפש את המן מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד? שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהל, והיה נצרף לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

ז) עם של בטלנים

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד הזוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצטלא, (ויכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירון "תורתו מגן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפיהם, כי איך יגן עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בושה, ואוי לה לאותה כלמה, כי אם מפחד בשור ודם חוששים, האיה לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין הגדול והנורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם, כי כן קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא לומד זוה"ק נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" ז"ע, כי מה שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא ש'היה ראשי תיבות משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבינו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים,

ח) על ידי הזוהר יצאו מהגלות

וכבר אמר לנו משה רבינו ע"ה, במה נאחז כדי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבינו בזוה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריף נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר", עכ"ל.

ועוד כתב האור החיים הקדוש (בפרשת ויחי) על הפסוק "אוסרי לגפן עירה, וגו' חכלילי עינים מין" וגו', זה יורה על לימוד התורה, שרק בה נמצל מהצרות ונגאל ברחמים, וצריף ש'היה בנו יינה של תורה, כדפרשתתי בספרי על הפסוק: (שיר השירים ד'), "הביאני אל בית היין" וגו' ושם פירש, ש"יין רומז ללמוד כל פר'ד'ס התורה, וברש"י בגמרא פירש על הפסוק הזה "יין גימטריה סוד", ובגמרא (שבת דף פח, ב'): פירש רש"י: למימינים - עסוקים בכל כחם, וטרוזים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עקר, ע"כ.

ט) עקר נתינת התורה בשביל הסוד

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כללו של דבר, לא יעזר לרבני הערב רב כלום, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האונקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב", גלי גימטריה ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקבילים על הפסוק (ויקרא פ"ק כו מד) "ואף גם זאת" וגו', וז"ל: ודע כי מדברך הקבלה יש הפרש גדול בין לשון אף ללשון גם, אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון אף ירמוז למדת הדיו, ולשון גם ירמוז למדת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל) וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכו', עיי"ש דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי זי"ע, שפאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגנון, על ידי זה נמשיך עלינו את מדת הרחמים הנקראת "גם".

וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב שייערה השם עלינו רוח טהרה, ויקוים בנו הפסוק (יחזקאל פ"ק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, וללמוד כל חלקי תורתנו הקדושה בד' חלקי הפרד"ס.

י) בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר

וז"ל: האדמור הזקן זי"ע: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה. (מאמרי האדמור הזקן הקצרים 1 דף תקעא)

וכמו ששמענו בפרוש מפי אדמור הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת סמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד)

יא) יהיה צריך לבוא בגלגול

ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שייכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבוא בגלגול עד שישגי וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה והן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידיעת התורה זהו תקון שלמותה ואי אפשר לה להתתקן ולהשתלם בצרור החיים את השם במקורה אשר חובה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שפא לכאן ותלמודו ביזו כדי שלא יצטרך לבוא בגלגול לעולם הזה. (שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק א' סימן ד')

יב) מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין

ובנדון שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש¹ אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי היא סגלה. וגם ילמד עין יעקב וספר מגורת המאור וספרי יראים. מלבד שעורין הקצובין ללמוד תנ"ך ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה כמו עין יעקב ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו², ובספרי המוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר הראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא. ובשבת זמן למוד ספר הזהר³ עם פרושים ובאורים בעיון מעט בספרי הקבלה בהרמ"ז וספר

1. רב למודו בזהר הקדוש וכו': נראה דהטעם שכתב להלן "אפלו הכי היא סגלה" הוא טעם נמי על עצם הלמוד בזהר ולא רק על הלומד ואינו מבין. וכבר מבאר בספרים באריכות שיש סגלה מיוחדת בספר הזהר. ועין בזה ב"שם הגדולים" מערכת ספר "בהיר" שכתב בשם גורי האריז"ל "ונראה כי דוקא למוד הזה יש בו סגלה יותר על למוד משנה ותלמוד ומקרא". ועין עוד במגדל עז (עמוד תל"ח) באריכות.
2. ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו: ובספרי מוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר ראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא בסימן שלפני זה כתב רבינו שבעל עסק ילמד בספר הזהר משום סגלה ואפלו כשאינו מבין, אבל כאן הוא מחלק בין חלק המוסר שבהר לחלק הקבלה שבו, וחלק המוסר הוא כמו אגדות חכמינו זכרונם לברכה שצריך ללמדם כדי ללמד מהם מוסר השכל.
3. ובשבת זמן למוד ספר הזהר: עין בגטין (ס): ר' יוחנן וריש לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, ובהגהות ר' יעקב עמדיו כתב, בספר של עץ חיים וחכמי האמת שאנו קורין קבלה. ולא היו מעיניו בימות החל אלא בדינים והלכות וכו', ובשבת לא היו עוסקים בדינים והלכות וכו' והיו מעינים בשבת

מקדש מלה... עד כאן לשוננו. (תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)

כל צרופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתרה זו, שבדבקות נפש האדם בצרופי אותיות אף שאינו יודע ומבין הענין בעיון השכל רק שהווגה ומדבר בהם (לאפוקי הרהור דלאו כדבור דמי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא היתה הנפש מגעת שם מצד שרשה, כי שרש אותיות התורה היא הגבה למעלה משרש הנפש (תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה).

יג) על ידי למוד זוהר מיוחדים קודשא בריך הוא ושכינתיה

עתה באתי להזכיר כאן דברים חוצבים להבות אש בענין זה מה שכתב הרב הגאון הגדול הצדיק המפרסם אשר כל רז לא אגיס ליה מה"ר אברהם אזולאי זצ"ל בספרו היקר חסד לאברהם, וז"ל במעין הראשון נהר כ"ד.

ידע כי עקר פונות הרשב"י ע"ה בחבור הזוהר היתה לזה, להיות שאור הלאומי באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, רצה לעשות לה סמך ליחודה בבעלה יחוד מועט על ידי חבור הזוהר במה שהיה הוא וחיבריו עוסקים בסודות התורה שזה גורם ליחוד קב"ה ושכינתיה על ידי הסוד, שסוד הוא ר"ז בגימטריא או"ר.

לכן סמכתי לכל מאמר מהזוהר הקדוש בלשון הקודש, ומחולק לקטעים כדי להקל על הקורא.

בדברי אגדה שמושכת הלב מפני ענג שבת, וקדשת היום מסייעת להשכיל ולהבין בחכמה הנעלמה קדש קדשים היא וכו'.

למוד ספר הזהר עם פרושים ובאורים בעיון מעט וכו' עין בסיומן שלפני זה שלא הזכיר רבנו למוד זה וכמו שכתוב לעיל. ונראה דשם מיירי באדם שאינו מסגל להבין דברים בעיון ואינו שיק ללמוד בספרי קבלה, ולכן כתב שם שיש סגלה מיחדת בקריאת ספר הזהר אף שאינו מבין, מה שאין פן הכא מיירי במי שמשגל ללמוד בעיון. וחיוב זה של למוד הקבלה נזכר בהלכות תלמוד תורה (פרק א' סימן ד') בסופו: "ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרד"ס וכו' וסודות וכו'".

ולכאורה צריך עיון דבהלכות תלמוד תורה שם משמע דלמוד ההלכות קודם ללמוד אגדה וקבלה, וכאן הלא מיירי במי שעדיין לא גמר ללמוד הלכה. ונראה דצריך לומר כמו שכתבנו לעיל לגבי למוד אגדה, דמה שכתב רבינו שלמוד ההלכה קודם, הינו שרוב זמנו יהיה בהלכה, אבל בודאי שצריך לעסק במקצת זמנו בקבלה...

יד) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר

בספר דברי שמואל לפרשת זכור, הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר, שמעתי בשם א"ז מו"ר רבינו הגדול מו"ר שלמה חיים מקאידנאו נ"ע, נכסיו היינו קניית המדות טובות ויראה ואהבה לה' יתברך, כי הם מכוסים ונסתרים במוחא ולבא, כמו שכתב הנסתרות לה' אלוקיננו כידוע, והם נכסים שיש בהם אחריות אחרית טוב, והרוצה שיתקיימו נכסיו הנ"ל, יטע בהן יטע את עצמו בהן, אדר, באדר זאל ער זאך איין פלאנצן אין זיך אין אדר, כי הוא חודש של ישראל, וכן אמרו רבותי נ"ע על הא דאמרו כל בר ישראל דאית ליה דינא בהדי גוי למציא לו נפשיה, היינו עם גוי שלו עם היצר הרע, כמו שאמרו רז"ל (שבת ק"ה ע"ב) איזהו אל זר שבגופו של אדם זה יצה"ר.

טו) זמן תשובה

פעם אחת בעת עריכת השולחן בפורים אמר הגה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע בהתעוררות גדולה, אני אומר שגם עכשיו הוא עת וזמן לעשות תשובה, אף על פי שחז"ל לא מנו יום זה כאחד מזמני התשובה, אבל אנו רואים שהזמנים והעתים נתנו ביד ישראל, הם יכולים לעבר השנה ואין חוששים לחמץ בפסח ושאר איסורים, מכאן ראיה מוכחת שיש בידם לקבוע זמנים, ובכן אני אומר שגם עתה הוא זמן תשובה.

בשמוע הרה"ק ר' שלום מקאמינקא זי"ע את דברי הגה"ק מהר"ש אמר שדבריו מרומזים בפסוק "לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים", לולא אותיות אלול, אם התמהמהנו בחודש אלול חודש התשובה מלשוב בתשובה, כי עתה שבנו, היינו שבים עתה, כי גם עתה הוא זמן של תשובה, ומנין לנו כי אפשר לקבוע לבדנו זמן, ז"ה פעמיים, ז"ה בגימטריא י"ב, י"ב פעמים, מזה שניתנה לנו הרשות לעשות את חודש הי"ג פעמיים, ולא לחשוש לחמץ בפסח, נמצא שהזמנים ביד ישראל נתנו, ויכולים להוסיף זמנים לעשות תשובה, עכ"ד.

טז) עת רצון רעוא דרעוא

על מעלת הזמן המיוחד שבו אנו עומדים, איתא בצמח צדק, כי אדר הוא

החודש הי"ב, וי"ב פעמים חדש גימטריא ג' אלפים תשמ"ד, שהם הי"ג מכילין דרחמי, לכל סטר ד' פעמים תתקל"ו כידוע, וזה שאמר זקני מוהר"ם זצ"ל כי אד"ר ראשי תבות ר'עוא ד'רעוין א'שתכת, והמן הרשע רצה לגזול החסדים מחודש זה עד כאן.

רואים מדבריו אלו, שבחודש אדר הבא עלינו הוא עת רצון גדול מאוד רעוא דרעוין, ולכן אז הזמן נצרך שכל אחד יבקש את כל משאלותיו מה' יתברך בחודש הזה, ובודאי יתקבל לרצון בעת התערותא דרעוא למעלה למעלה.

יז) קדושת יוסף הצדיק

בטורי זהב (סימן תי"ז) איתא בשם אחיו, שי"ב חדשי השנה הם כנגד י"ב שבטים, וחודש אדר הוא כנגד יוסף, ויוסף הצדיק הוא יסוד הקדושה בכלל ישראל, וכל ישראל נקראים גם כן זרעו של יוסף, כמו שנאמר "בני יעקב ויוסף סלה" (תהילים עב) ויסוד השראת השכינה בישראל, על ידי שמירת הקדושה, וכיון שחודש זה הוא כנגד יוסף, שזה יסוד קדושת עם ישראל, ה' דר איתנו, ואז הוא עת רצון לתשובה שלמה בעניני קדושה, וכן לבקשה מה' יתברך שיתקדש בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, שכולם יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו, עם מחשבות קדושות ולב טהור.

יח) רצון קדושה תשובה שמחה

ובצירוף דברי מהר"ש מבעלזא הנ"ל שחודש אדר זה זמן תשובה, וכן שחודש אדר זה עת רצון, וכן שחודש אדר הוא קדושת יוסף הצדיק, עם כל אלו הבחינות יחד, יוצא לנו חודש מאוד מסוגל לתשובה קדושה, ועל ידי שמחה שזה הרי פותח את כל השערים, ודאי שאפשר להתקרב לבוראנו יותר ויותר עד אין גבול עד אין שיעור.

יט) קדושת היום

כתב הרב ר' לוי יצחק מבארדיטשוב בספרו הקדוש קדושת לוי וזה לשונו: בעת קריאת המגילה יתלהב לב האדם, ויכוון בקריאה ובשמיעה, שמעתה

מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך, כמאמר חז"ל קיימו מה שקיבלו כבר, לכן יחשוב שמה שחלף אין, ומעתה הוא מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך שמו, לכן אמרו בתיקוני זוהר (ת:י) **יום כפורים שהוא כמו פורים**, [ראה בפנים הספר], **כלומר שהארת יום כיפורים הוא כפורים כו'**, עבור שביום כיפורים מה שחלף אין ומעתה הוא מטוהר, כן בפורים מה שחלף ועבר אין, לכן יתלהב האדם בקריאת המגילה, ובשמעו יכין את עצמו לקבל מאותו יום עול תורה ומצוות, ויתחדש כנשר נעוריו, ויכוון שבכל דיבור שיוצא מקריאת המגילה נברא הארה, ובכל דיבור נברא מלאך אחד, מזה יתלהב לב האדם כשיעלה במחשבתו שמכל דיבור ודיבור שמח הבורא בו, ונברא מלאך.

כ) פורים – היום הגדול ביותר

מלמדנו הקדושת לוי בינה על קדושת יום הפורים שהוא כמו יום כיפורים ומקורו בתיקוני זוהר (ת:י) שמה שחלף אין, ומעתה הוא מטוהר, אלא שביום כיפורים זה על ידי עבודות הרבה, וביום הפורים זה, על ידי מצוות היום, ומתחיל בקריאת המגילה, לכן בקריאת המגילה צריך להכין את עצמו לעול תורה חדשה שמקבל עליו, וצריך לקבל התחדשות מחודשת להתחיל ביתר שאת להתיגע בתורה בעמל ויגיעה, ובכלל זה **לקבל על עצמו ללמוד תורת הסוד, תורת הזוהר של הרשב"י**, שזה הרי מלהיב את האדם לעבודתו יתברך שמו, **ובפרט שרוצה לזכות לתשובה שלימה כמו ביום כיפורים, שזוכים רק על ידי לימוד תורת הזוהר, שעל ידו זוכים לתשובה שלמה כידוע.**

ואיתא בשער הכוונות עוד דבר חידוש ופלא, כי לעולם לא היה נס גדול כזה, לא בשבתות ולא בימים טובים וכו', אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים, אפילו בשבתות וימים טובים, והוא שיש לנו בעצם מדרגות, קודם כל ראש חודש יותר גדול מזה, יום טוב יותר גדול מזה, יום הכיפורים יותר גדול מזה שבת קודש, **אבל פורים הוא הזמן היותר גדול מהכל**, כך מבואר מכתבי האר"י ז"ל, והיינו שביום הפורים

4. ראה במדרש (משלי פרק ט'), שכל המועדים יהיו בטלים וימי הפורים לא יהיו בטלים לעולם, שנאמר "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר ט' כ"ה), וכן פסק הרמב"ם, (ועיין שו"ת הרשב"א סימן צ"ג מה שביאר בזה).

יכולים לקבל השפעות טובות והשגות גדולות שבכל ימות השנה אי אפשר להשיגם, וכל אחד צריך לחשוב על זה, ולחשוב בעצמו איך יעביר את היום הקדוש הזה, ולא שילך הזמן להבל ולריק כמו רבים רח"ל, רק כל רגע יהיה מנוצל עד תום לקדושת היום ולהשגות גדולות.

(כא) תהילים וזוהר ביום הפורים

ועל כן הננו רוצה לספר לכם שעד לפני זמן הייתי גומר את כל ספר התהילים ביום תענית אסתר ובשני ימי הפורים לערך 15-13 פעמים, והייתי עושה תענית דיבור בכל הימים האלו, ואמרתי ברציפות עוד פעם ועוד פעם, ובימים אלו לא היה שייך לדבר איתי רק ברמזים, ובשפת הידים, ולא בשפת השפתיים, כי ידוע שתהילים ללא הפסק בינתיים, זה דבר גדול לאין ערוך, ואם ממילא אומרים תהילים, אז שזה יהיה ברציפות, אבל לפני כמה שנים, חשבת שתהילים זה אכן דבר גדול ונורא, אבל זה רק כמו נגיעים ואהלות, אבל ספר הזוהר גדולתו כל כך אלף אלפים פעמים יותר מנגעים ואהלות, ואם כן הייתי בדילמה קשה מה אני צריך לעשות, האם לעזוב את מנהגי הקדום ולהתחיל לומר זוהר או לא, ושאלתי להרבה מגדולי זמנינו, ולהרבה אנשים חכמים מה לעשות, ואמרו לי שפעם אחת אני אגיד כל ספר תהילים בהשתפכות הנפש, ואחר כך ללמוד כל הזמן זוהר, אבל כאב לי הדבר שהרי הייתי כל כך מקושר בספר התהילים, ולא רציתי לעזוב את הדבקות בספר התהילים, ונתגלה לי הארה משמיה, וכך אני באמת נוהג, שאני אומר פעם אחת וקצת יותר תהילים, ואחר כך לומד בעיקר כל קטעי הזוהר שמדברים על תהילים, וכן על עניני מגילה שזה הרי זמנו היום, וכך יצאתי חובת שניהם.

והנני מציע לכל אחד לעשות כמו שאני עושה, שיהיה אצלו ספר תהילים וספר הזוהר, ויקרא כל רגע שיש לו פנאי ביום הפורים, ולא ידבר חס וחלילה דברים בטלים ביום הגדול והנורא הזה, וינצל את כל הרגעים כולם למען בקשה מה' יתברך על כל הצטרכויותיו, ובטוח אני בזה שתפילותיו לא ישובו ריקם.

(כב) לימוד התורה

רציתי לעורר קצת על מעלת הלימוד ביום הפורים, ובפרט לימוד תורת הסוד ביום הפורים עצמו.

כג) נעשה ונשמע

והוא, שבעצם במעמד הר סיני קיבלו ישראל את התורה מאהבה, על ידי שאמרו נעשה ונשמע, שעוד לפני השמיעה כבר הסכימו לעשות את כל הכתוב בתורה, וכדמסופר בגמרא על רבא שהיו ידיו באמצע לימודו תחת רגליו, ויצא הרבה דם, ואמר לו אחד, שעם זה נשאר כמו שהיה, והיינו מאהבתם אל ה' יתברך הם עושים דברים אפילו שקשה להבינם.

כד) קבלוה מאהבה

אבל בעצם ביום מתן תורה היה גם כפיית הר כגיגית, ולכן יש פתחון פה לומר שהיה בכפייה ולא מאהבה, ועל זה אומרת הגמרא מכאן מודעה רבה לאורייתא, והיינו שזה היה בכפייה, ואם כן אין זה נקרא קבלה בשלמות, לכן אומרת הגמרא הדר קיבלוה בימי אחשורוש, והיינו שיום הפורים הוא בעצם יום קבלת התורה מאהבה מחדש ללא כפייה כלל ועיקר, ואם כן ביום קבלת התורה הרי זה יום עצום ונשגב שאפשר לבקש מה' להבין ולהשכיל תורתו הקדושה, ואפשר גם לבקש שיהיה לו גם השגה בתורה בחלק הפנימיות שבתורה, שזה הרי בעצם העיקר של התורה, כי נגלה ללא נסתר, הרי הוא בדיוק דוגמת הגוף שנשמטה נטלה ממנו.

כה) יום קבלת התורה

וכן ביום כזה של קבלת התורה, צריך לראות ולהשתדל ללמוד כמה יותר שיכול, שהרי אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא, ולכן אפשר להבין למה יש בפורים מצוה כל כך משתה ושמחה, גם בגלל הנס של פורים, וגם בגלל קבלת התורה מאהבה, ובקבלת התורה הכל מודים דבעינן נמי לכם. וגם מובן שפורים יותר גדול מיום הכיפורים שביום הכיפורים זה תשובה מיראה, אבל פורים זה תשובה מאהבה.

כו) רק הוא למד

וכדמקובל על מורנו אבי האבני נזר (מביאלא), ואצל אחרים מקובל על אביו של רש"י, שאמרו שזכה לבן קדוש כזה כהאבני נזר, זה משום שלמד בפורים בזמן שאף אחד לא למד, ובזכותו נשאר העולם עומד, ככתוב אם לא בריתי

יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, ולכן זכה לבן גדול ויקר כזה.

כז) ילמד ויקרא זוהר

על כל פנים רואים כמה גדול כח הלימוד ביום הפורים, ולכן כל אחד יראה ללמוד ביום הפורים כמה שיכול ובכוחו, והשאר יגיד כמה שיותר זוהר⁵, ויקרא בספר תהילים שחיבר דוד המלך עליו השלום, ויבקש בקשותיו ולא ישובו ריקם.

ובעיקר יתפללו שכמו שניצלנו מהמן הרשע אז, גם כן ניצל מהמן בדורנו מבית ומחוץ מכל השונאים מבית ומחוץ שונאים ברוחניות ושונאים בגשמיות, וגם יתפללו שיקיץ קץ לגלותנו, ויבוא גואלנו במהרה בימינו.

כח) משתה ושמחה

ואחר כך בא החלק של משתה ושמחה, והוא פשוט, ואין צריך להאריך בזה שיאריך בסעודתו בזמירות שירות ותשבחות לה' על כל הטוב שגמלנו, בהצילו אותנו מהמן, ויוסיף ויודה לה' על כל מה שגמל איתו באותו שנה ובשנים קדמוניות, על הכל צריך להודות לה', ויראה באמת להודות מעמקי ליבו, ולא ישכח גם לבקש על העתיד בשעת ההודאה, כידוע שאומרים **עד הנה עזרונו, ומיד אומרים ואל תטשנו לנצח.**

וכן חייב אדם לבסומא בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי⁶, והנה נהרא ונהרא ופשטיה, כל אחד ינהג לפי מנהגו לשתות, רק לראות להתנהג על פי ההלכה, כי יהודי נשאר יהודי גם כשמצוה לשתות.

ונציין כאן מה שמקובל מרבי **צבי הירש מזידיטשוב שר בית הזוהר**, שמי

---

5. קיבלתי (סתם, וטעמא לא ידענא) מרבי מענדלי ליליג רב בפפד"מ זצ"ל שקיבל מהג"ב "שב יעקב" זצ"ל, שכל העוסק בתורה בין מגילת הלילה למגילת היום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, (דרושים ואגרות חת"ס י-ם תשנח, רמה). כפי החיות והתענוג שמקבל בפורים [לפי עבודתו], כך יהיה בליל שימורים. וכפי שיהיה בליל שימורים, כך יהיה ביום הכיפורים. איש איש כפי עבודתו ומשאו (בית אהרן, דבר בעתו).

6. כידוע מכתבי האריז"ל, שמרדכי היה גלגול משה רבנו ע"ה - **מרדכי תיקן "מתנות לאביונים"** עבור נשמת **משה רבנו** ע"ה שהשתתף עמו בתפלתו לבטל הגזרה (קונטרס אלישיך אסתר ט', כב, ובשם הרלב"ג).

שמשתכר בפורים וודאי יש לו ישועה. (ובלשונו הקדוש ער איז א געהאלפענער).

יעזור ה' יתברך שנזכה לערוך את הימים הקדושים הבאים עלינו לשלום חשוכים מכל חטא ופשע, וה' יתברך ירווה ממנו רוב נחת וה' יערה רוח טהרה ממרומים רוח תשובה על כל ישראל וכולם ישובו בתשובה שלמה.

כט) מְנִיעַתְנוּ מִלְּהֲתַעֲסֵק בָּהּ הִיא גּוֹרְמַת אַחֹר וְעֹבֵב בְּנֵין בֵּית מְקַדְשֵׁנוּ

כְּתַב הַמֵּרַח"ו זי"ע, מֵה שְׁאָמַר הַנְּבִיא יִרְמְיָהוּ (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבָעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ" אֵלֹו הַבְּחוּרִים הַתְּלִמִּידִים הַקְּטָנִים שְׂרֹאִים אֶת מְלַמְדֵיהֶם שְׂאִינָם רוֹצִים לְלַמּוֹד זֹה"ק וְתוֹרַת הַסּוּד, עַל כֵּן גְּבָעוֹת אֵלֹו נִתְקַלְקְלוּ וְלִבָּם שָׂרַשׁ פּוֹרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְעֵלְתָה בָּהֶם חֲלוּדַת טִיט וְרָפֶשׁ לְכַפֵּר בְּחֻמַּת הָאֲמַת ... וְאִין סָפֵק כִּי לֹא יִהְיֶה לָהֶם חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא כַּזְכָּר בְּזֵהר. וְעוֹד כְּתַב שָׁם, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּעֵסֶק הַחֻמָּה הַזֹּאת, וּמְנִיעַתְנוּ מִלְּהֲתַעֲסֵק בָּהּ הִיא גּוֹרְמַת אַחֹר וְעֹבֵב בְּנֵין בֵּית מְקַדְשֵׁנוּ וְתַפְאֲרַתְנוּ הַמְּכֻנָּה וְנִקְרָא "הַדָּר הַכְּרָמֶל", כְּמוֹ שְׁאָמַר הַכְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ז' ו'): "רֹאשֶׁךָ עָלֶיךָ כַּכְּרָמֶל" ... כִּי אִין לוֹ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרַת רֹיחַ בְּעוֹלָמוֹ, אֲלֹא כַּאֲשֶׁר עוֹסְקִים בְּחֻמָּה זֹה.

רוֹאִים שְׁכַדֵי לְזָכוֹת לִירְאָת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, שְׂיַדַע שְׁפָלוֹת עֲצֻמוֹ מְכַרְחִים לְלַמּוֹד זֹהר הַקְדוֹשׁ, וּבְכָךְ נִצְלִים מְקַלְקָלִים וּכְפִירוֹת, וְזוֹכִים לְהַפִּיר גְּדוּלוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְכַאֲשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל יַעֲסִקוּ בְּלִמּוּד הַזֹּהר הַקְדוֹשׁ מִיַּד נְגָאִלִים וְנִצְלִים מִחֻבְלֵי מְשִׁיחַ. וְכָל עֵקֶר בֵּיאַת הָאָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה הוּא כְּדִי שְׂיַלְמַד אֶת הַלִּימוּד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה.

וּבְאֲמַת כְּבָר הָרַעֲיָא מְהִימְנָא [הוּא מְשָׁה רַבְנּוּ ע"ה] מְצַוָּה אוֹתָנוּ לְלַמּוֹד זֹהר הַקְדוֹשׁ דְּוּקָא, כִּי תוֹרַת הָרֶשֶׁב"י מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיךְ לְלַמּוֹד לְלֹא הַפְּסֵק וְלֹא לְתַת מְנוּחָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׂיִגְאָלְנוּ (זוהר פְּנִיחָס רִיט.).

**יְהוּדִים יְקָרִים! הַזְמַן הוֹלֵךְ וְאוֹזֵל... שֵׁשֶׁת אֲלָפִים
שָׁנוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הוֹלְכִים וּמְסַתִּימִים עוֹבְרִים,
חוֹלְפִים בִּיעָף**

המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והכלליות רח"ל.

ידוע מאמר חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לה יום שקללתו מרבה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים" (שבעים אמות). וכמדמה שכבר הגענו למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים וגו'. והאמות מצחצחות החרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק (תהילים פ"ק קמ), דבר אחר ביום נשק.7. זה נשקו של גוג (ירושלמי יבמות עח).

וממש בימים אלו הוציאו כרוזים להתכונן ולסדר המקלטים ולא יודעים מתי יכנס בראש של אחד המשגעים שמסביבנו להתחיל מלחמה רח"ל, הצבא בארץ ישראל מתכוננים ח"ו שלא תבוא מלחמה כי האיב התחמש בטילים איומים שמי יודע מי יוכל להינצל, וכלם שוברים את הראש מה לעשות, ואם כדאי להקדים ולפתח מלחמה מצד ישראל, וכמו האילה שצועקת להשם יתברך כשצריכה ללדת, כן עם ישראל נמצאים במצב שעל פי דרו הטבע אין יודעים מה לעשות?

חייבים אנו לעצור ולהתבונן: נחפשה דרכינו ונחקורה, על מה ולמה כל יום שעובר גרוע מחברו? מדוע התורה הנלמדת, כביכול אינה מגינה ומצילה מפל הפגעים הרעים. איך זה שהשכינה בוכה וצועקת והגאולה לא מגיעה? ובמימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה"י.

אמר רבי שמעון בר יוחאי ז"ע (תיקוני זוהר, תיקון מג): "ועוד מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה (זוהר, פנימיות התורה) - מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם

7. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש < בגימטריא (9761) כמנין > בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן יי עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עייין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].

שלא ישתדלו בה, ואומר שאין אלא פשט בתורה ובגמרא (לומדים רק פשט התורה והגמרא
כל היום, והמבין יבין...), בודאי הוא יסלק את המים מההוא נהר ומההוא גן, אוי ואבוי
לו, טוב שלא נברא בעולם, ולא ילמד אותה תורה שבכתב ושבעל פה, ונחשב
לו, כאילו החזיר את העולם לתהו ובהו, וגורם עניות בעולם וארץ הגלות!!” -
וכן כותב הרשב”י הקדוש (תיקוני זוהר, תיקון ל’): “אוי לאלה שעובדים את השכינה
ביושב, ולא משתדלים בלימוד חכמת הקבלה, אבוי להם שגורמים עניות, וחרב
יבזה (מלחמות) והרג ואבדן בעולם, ומסלקים את רוח המשיח”.

אנו מתפללים בכל יום ופרס עלינו ספת שלומה, וזהו זכות לימוד הזוהר
הקדוש שמיגן ומסכך עלינו⁸, והשכינה הקדושה פורשת כנפיה ושומרת
עלינו. זוהי העצה אחת היעוצה “לימוד תורה לשמה”⁹, בלמוד הזוהר הקדוש
בשמחה ובאחדות, אשר בכחו לעצר כל פרענות ולהשפיע כל הברכות
ברוחניות ובגשמיות, וכידוע תקנת הרמח”ל זי”ע ללמוד הזוהר הקדוש
ברציפות - שמציל מן הפרענות - ומביא הגאולה (עיינו ספר אור הזוהר פ”ה, וכן הובא בספר
”תורתו מגן לנו”).

---

8. למוד הזהר הקדוש צילא דמהימנותא כספה: כתוב בתהלים (פרק ק”מ ח’) “ה’ אד-ני עז ישועתי סכתה
לראשי ביום נשק”. ובירושלמי (במות דף עח) אמרו: דבר אחר “ביום נשק” זה נשקו של גוג. וכתבו
המקבלים דהסכך של הסכה בבחינת בינה, הנקראת אם החופפת על הבנים בצלא דמהימנותא, וכמו
כן הזהר הקדוש שלמודו בבחינת בינה, נחשב לסכך וצילא דמהימנותא, ומסכך ומגן ביום נשק שמציל
ממלחמת גוג ומגוג. (בדי ערבות).

9. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ”א). וכמו שאמר המגיד למרון הבית יוסף: אם תקבע עתים
בחקמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישורים פרשת בא) - ווי לעלמא
דאגון אטימין לבא וסתימין עייניו דלא מסתכלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א’ דף כ”ח) - אינון דעבדין לאורייתא
יבשה, ולא בעאו לאשתדלא בחקמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחקמה דאיהי י’ מינה, ואשתארת
ב’ יבישה, וי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. (תיקון ת”ל).

מורי ורבותי!!!

פָּלְנוּ יַחַד צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְקַיֵּם אֶת דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחַאי זִיע"א, בְּנֵי שָׁנֹ מִדּוֹתַי (גִּיטִין ס"ז) וּפְרִשׁ רַש"י לְמַדּוֹ תוֹרַתִי, וּכְבָר הַבְּטִיחַ הָרַעֲיָא מְהֵימָנָא וְאַלְיָהּוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב שְׁבֻזְכוֹת הַלְמוּד וְהַקְרִיאָה בְּסֵפֶר הַזֶּה"ק גִּצָא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אף ללא הַבְנָה כָּלֵל כְּיָדוּעַ מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ), וּכְדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק. וְרוֹאִים מְזָה בְּעַלְלִיל שְׁרַק בְּזֻכוֹת הַקְרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֶּה"ק מְבֻטָח לָנוּ שְׁנֻזְכָּה וְנִגְאָל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסּוּרִים רַח"ל. - בְּעֵינֵינוּ רוֹאִים בְּחוּשׁ אֵיךְ שְׁמַתְקִימַת נְבוֹאָת הַנְּבִיא עֲמוּס (פָּרַק ח' יא-יב): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נָאִם ה' אֱלֹקִים וְהִשְׁלַחְתִּי רָעַב בְּאֶרֶץ לֹא רָעַב לֶלְחֶם וְלֹא צִמָא לְמַיִם כִּי אִם לְשִׁמְעַ אֶת דְּבָרֵי ה'. - וּמִכָּל קְצוֹת הָאֶרֶץ דּוֹרְשִׁים וּמִבְּקָשִׁים אֶת דְּבַר ה', לְהִתְחַבֵּר אֶל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי הַרְשֵׁב"י זִיע"ע וְלַהֲשִׁיחַתָּף עִם כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה. אֲשֶׁר הָיָה יָדוּעַ שְׁכָל הַמְּסִימִים אֶת סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ בְּאַחֲדוֹת בְּבַחֲיִנַת "כְּנִישְׁתָא חֲדָא" (זוֹהַר הַקְדוּשׁ) הֵם זֻכִּים לְהִיּוֹת "אֶלֶף הַמְּגוֹן תְּלוּי עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ד), - עֲלֵיהֶם תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֶּלֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת וּמִמֵּתְקִים אוֹתָם, וּמִיַּד בָּאָה הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים. וּכְבָר תְּקַנּוּ גְאוּנֵי וְצַדִּיקֵי יְרוּשָׁלַיִם זִיע"ע (בְּשַׁנַּת תַּרפ"א), לְאַרְגּוֹן אֶלֶף סִיוִמֵי זוֹהַר כְּדִי לְזַכּוֹת לְגְאוּלָּה בְּבַחֲיִנַת "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה".

וּבְרוּךְ הַשֵּׁם זְכִינוּ שְׁבִדּוּרְנוּ הַתְּאַחֲדוּ כָּל כּוֹף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים וּבְיַחַד סִימוּ זוֹהַר הַקְדוּשׁ אֶלֶף אֶלֶפֵי פְעָמִים, וְיֵשׁ לָנוּ כְּבָר קְרוֹב לְאֶלֶף בִּתְּי מִדְּרָשִׁים שְׁמַסִּימִים כָּל שְׁבוּעַ אֶת הַזֶּה"ק הַמְּחוּלָק ל-70 חֲלָקִים סָךְ הַכָּל יוֹתֵר מִחֲצֵי מְלִיוֹן סִיוִמִים בְּשָׁנָה. וְרוֹאִים בְּזֶה הַתְּגַשְׁמוֹת הַבְּטָחָתוֹ שֶׁל הַרְשֵׁב"י ע"ה, שֶׁהִכִּין רְפוּאָה לְמָכָה, וְהִכִּין לָנוּ אֶת הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ כְּדִי שְׁנוּכַל לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְזַכּוֹת לִירְאָת שְׁמַיִם בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן, וּלְזַכּוֹת לְלִמּוּד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה, וְעַל יָדֵי לִימוּד הַזוֹהַר נֻזְכָּה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָה בְּשִׁמְחָה וּבְאַהֲבָה, וּבּוֹ נִנְצַל וּבּוֹ נִגְאָל, (כְּמוֹ שְׁכַתְּבוּ כָּל הַצַּדִּיקִים תְּלִמִּידֵי הַבַּעַל שֶׁם טוֹב וְעוֹד).

וּכְתַב הַשֵּׁל"ה הַקְדוּשׁ: "הִנֵּה מְבָאָר מְכָאן שְׁחַבּוּר הַזֶּהר הִיָּה עֵתִיד לְהִיּוֹת גְּנוּז וְכו' עַד שְׁיִבּוֹא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחַתּוֹנִים. וּבְזֻכוֹת הָעוֹסְקִים יְבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאֶרֶץ דְּעָה בְּסַבְתּוֹ אֲשֶׁר זֶה תְּהִיָּה סְבָה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאֵמֵר וּבְגִינָה "וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ" וְכו', כְּדִי שְׁבֻזְכוֹת

זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברור. הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית). -

ונזכיר מעט מהמעלות הנשגבות של לומדי הזוהר הקדוש כמו שנזכרו בדברי רבותינו הקדושים: כתוב בתיקוני זוהר חדש (ע"ב ע"ד, זהר נשא). אלו שלומדים זהר... ינצלו מהמבול וממלחמת גוג ומגוג כמו בתבת נח, וכן צנה הרמח"ל זי"ע ללמוד ברציפות את הזוהר הקדוש כדי לזכות להינצל ולהכניס לתבת נח שהוא הזוהר הקדוש.

(ובתק"ז, בפרוש כגן הדרק) כתוב, נצולים מכל פגעים רעים. זוכים להשבתת הקטרוגים, מבטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (הגר"א-אבן שלמה, חסד לאברהם, דגמ"א שמיני) מטהר ומקדש הנפש. (פלא יועץ). מקרבים את הגאולה ועושים נחת רוח גדול ליוצרים (מק"מ לתיקו"ז). הלומדים זזה"ק בחול: שעה אחת מקבלים שכר כמו שנה שלימה. בשמחה: כמו אלף שנה, בצער: כמו מאה אלף שנה. בשבת: כמו אלף שנה תורה. בשמחה: כמו מליון שנה. בצער: כמו מאה מליון שנה תורה. (הרי"ח הטוב, אוהרות צדיקים, אבדר"ג).

ל) לימוד זזה"ק בשבת מקבל שכר כמו 100 מליון שנה תורת הפשט

רבותי שמעתם? לימוד זזה"ק בשבת אתה מקבל שכר כמו שלמדת 100 מליון שנה תורת הפשט, זאת אומרת כמו לימוד ש"ס בבלי וירושלמי מליון פעמים, איזה מתנה יפה נתנו לנו משה רבינו הרשב"י ואלהו הנביא זיע"א!!!

רק הם בלבד זוכים שתפלותיהם נשמעות ומתקבלות (ר"י אבוחצירא, "פגדי השרד"). רק הם נקראים עובדי ה' לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס. וזוכים לקבל פני שכנה, ומרואי פני המלך (רבי אברהם אזולאי, פרקי אבות). אם אתה רוצה להשתדך עם עובדי ה' אז תחפש מי שלומד זוהר כשיבוא המשיח לאמר עליהם: "בזכותך הגעתי!, לך יש חלק בגאלת העם!". מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים את הזוהר הקדוש... ובודאי זוכים לגאולה בקרוב בלי חבלי משיח. (הצדיק

מקאמארנא זי"ע).

יהודים קדושים! אחים אהובים! ממש תענוג לראות ומפעים הלבבות, האיך נתחברו כל היהודים זקנים עם נערים בכל בתי הכנסיות ובתי המדרשות, ללמד כל שבת קודש [שפידוע מעלת הלמוד בשבת קודש עולה כפול אלה, ולמוד זוהר הקדוש שעה בימות החול עולה לשנה, ושעה בשבת קודש אלה שנה, וכאשר הלמוד הוא מתוך שמחה עולה לערך מליון שנה, ובצער מאה מליון שנה - ראה ספר ערכה של שעה]

ובלמוד במגן מקבלים שכר כפול אלה, כי כל בי עשרה שכינתא שריא, וכל מה דיהבי משמיא נותנים באלף (זוה"ק פרשת ויצא דף קס"א עמוד א'), ובזכוי הרבים עוד כפול אלה כדאיתא במדרש רבא (שיר השירים פרשה ח' פסקא ט"ז). וממי את למד, משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי שבטו של נפתלי על ידי שהיו למדין תורה שלא במקומו נטלו שכר אלה הדא הוא דכתיב ומנפתלי שרים אלה, אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו למדין תורה במקומו נטלו שכר מאתים שנאמר: ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם. ובמדרש זוטא (קהלת פרשה ה'): רבי יעקב אמר בשם רבי יוחנן למד ולא למד אין לה הבל גדול מזה. מכאן אמרו אין הרב נוטל שכר תלמידיו עד שילמדנו לאחרים. שנאמר "האלף לה שלמה" וגו' (שיר השירים ח' י"ב). העולה מכאן שהמזכה את הרבים שילמדו בצבור זהר הקדוש בשבת קודש שעה עולה לו כמו למוד תורת הנגלה 100,000,000,000 שנה - מאה טריליון שנות תורה. [וכך אחד יכול לזכות לזה בקלות אם בעל נפש אטה], ובזהר רעיא מהמנא פרשת משפטים (ק"כ), כתב שישראל שהם נקראים "אילת" הם נרדפים מפני הרשעים, ואז יתעורר נפתלי שהוא "אילה שלוחה הנותן אמרי שפר", והוא יעורר את המשיח בן דוד שהוא מצד ימין עין שם. ויש לרמז שנפתלי הם אלו שמוסרים נפשם ומציעים עצמם לזכוי הרבים, והם זוכים לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח, ודוקא האוחזים במדת נפתלי שהם מזכי הרבים בלימוד התורה ואינם נחים במקומם, הם אלו שמעוררים את הגאולה ובזכותם המשיח בא.

לא) מי רוצה לזכות למאה טריליון שנות תורה, ולהביא את המשיח

עתה צריך להחליט האם אתה שייך למי שרוצה לזכות למאה טריליון שנות

תורה, ולהביא את המשיח, או חס ושלום לפול לקלפת הערב רב, כי זה כנגד זה עשה האלקים, והבחר בקדש הוא חושק לזכות את הרבים וזכות הרשב"י תעמד לו ולזרעו עד עולם בזה ובבא. - וכעת אין לשום יהודי¹⁰ תרוץ מדוע לא ילמד זוהר הקדוש, אלא כל ישראל חברים מקשיבים ולומדים זוהר הקדוש ומקיימים דברי אלקים חיים, מפי משה רבנו ע"ה, שאמר: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (רעיא מהימנא נשא קכ"ד), במהרה בימינו אמן.

לב) משה וצפורה נקברו במערת המכפלה

"וימת שם משה", סמליון אומר מחילה [מערה] היתה יוצאת מקבורתו של משה לקבורתו של אבות, נאמר כאן "וימת שם משה", ונאמר להלן "ושמה קברו את אברהם ואת שרה ואת יצחק ואת רבקה ואת יעקב ואת לוי ואת אשתו". - עוד ראיתי כתוב [בילקוט ראובני פרשת ברכה, בשם ספר התמונה] כי משה וצפורה נקברו במערת המכפלה, ומה שכתוב "ואתה לא תבוא אל הארץ", "ושמה לא תבוא", לא תבוא בעצמה, אבל המלאכים יביאו שמה בטהרה, שלא ידע איש את קבורתו אלא המלאכים, עין שם. - א"ה, ואולי משום זה כתבו [בתוספות סוטה י"ג ע"ב] דסמליון מלאך היה, עין שם, יען שכתוב "ולא ידע איש את קבורתו", וזהו ההכרח לומר שהוא שם מלאך ולא שם חכם, ודו"ק.

---

10. ספר הזהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס: כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס. (אור יקר, שער א' סימן יי)

בזכותך הגעת!!

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים. בעת הזו יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה, ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בפנותו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכותך היגעת, לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך היגעת"

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעת".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אכי"ר.

לתרומות ולהנצחות:

מפעל הזוהר העולמי 0527-651911 / בפקס 02-995-1300

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לַשֵּׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא מְמִיר
וְנַעֲלֵם לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מַעְפָּרָא, לְעֵלּוּי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנוּ אִם הַפְּנִים
שְׂמַחָה, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמֵי בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הוּא בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנַאִים
וְהַצְדִּיקִים הַפְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנַא הָאֱלוּקֵי
רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵנוּ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּוֹד
הַמְּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים סא ד-ה') בִּי הָיִיתָ מַחְסֵה לִי מִגְּדֹל עוֹ מִפְּנֵי אוֹיֵב.
אֲנֹרָה בְּאַהֲלֶךְ עוֹלָמִים אַחְסֵה כְּסֶתֶר כְּנַפְיָךְ סֶלְתָּ. וְאַזְכֶּה שְׂבִלִימוֹדֵינוּ
זֶה יִהְיֶה שְׂפַתְוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקַבְרָה, לְמַעַן שְׂמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת
רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַרְיֵן סִפְרָא סִפְרָא הַזּוֹהַר, יִפְקֹן
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֵה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּה וְהַדְרֵךְ עַל בְּנֵיהֶם.
וְיִהְיֶה נַעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
בּוֹנְנָהוּ, וְיִהְיֶה נַעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

(ס"ד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדָנֵי הָאֲדוֹנִים. אֵב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
בְּקִוְיָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שְׂקַרְבָּתֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ וְלַעֲבוֹדָתֶךָ עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ,
וְנִתְּתָ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתֶךָ הַקְּדוֹשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ,
אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל בֶּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמַּחַל וְתַסְּלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל
יְהִי עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכּוֹנֵן אֶת לְבַבְנוּ
לְיִרְאָתֶךָ וְאַהֲבָתֶךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנֶךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתַפְתַּח לְבַבְנוּ

הַעֲרַל בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ. וַיְהִיָּה לַמּוֹדְנֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ
 בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֵאָצִיל עָלֵינוּ אֹר מְקוֹר נְשָׁמֹתֵנוּ כְּכֹל בְּחִינוֹתֵינוּ.
 וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֱלֹה
 בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם וּזְכוּת תּוֹרַתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמֵד
 לָנוּ לְכֹל נִפְשָׁל בְּדַבְרֵים אֱלוֹ. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ כְּמֵה שְׁאֵנוּ לְזוֹמְדִים.
 כְּמֵאֵמֶר נְעִים וּמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאֶפִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. יְהִיו
 לְרִצּוֹן אֲמִרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ} צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ}
 יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

רְבוּן עֲלֵמֵינוּ, דְּאֵנֶת הוּא מְגִלֵי עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּתְרָתָא וְגִלֵי רִזְיָא. יְהֵא
 רְעֵינָא מִן קְדָמְךָ לְאַסְפְּרָא מְלִין כְּפּוֹמְנָא, לְקִימָא כְּנָא מְקָרָא
 שְׁפִתוּב, וְאֲנֹכִי אֵהִיָּה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתֶיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל
 כְּכֶסֶף קְדָמְךָ. וְנֹכְפִי לְמִשְׁמַע רִוּן עֲלֵאִין דְּאוּרִיתָא מִפּוֹמָא דְרִישָׁא
 דְּמִתִּיבְתָא עֲלָתָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אָמֵן, סְלֵה:

וְנִחַר יֵצֵא מֵעַדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה
 רְאשִׁים: וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶהר הַרְקָנֶע, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים
 כְּפּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל-עֵינֵי וְאֶפִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

הַרְיֵנִי מְקַבֵּל עָלֵי מִצְוֹת עֲשֵׂה שָׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹה, וְחַרְיֵנִי אוֹהֵב
 כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְחַרְיֵנִי מִזְמַן אֶת פִּי לְלַמֵּד
 בְּסִפְר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְזְכוּת ... פכ"פ (וְכֵאֵן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאֹת ...]
 [יְשׁוּעַת ...] [לְפָנִים ...] יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ} יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יְחֻזְקֵהוּ [וְיִרְפְּאֵהוּ
 בְּרִפּוּאֹת הַנֶּפֶשׁ וְרִפּוּאֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וּשְׁס"ה גִּידָיו כְּתוּךְ שְׂאֵר
 חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרִיךְ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו כְּנַעֲמִים] [וְיִוְשִׁיעֵהוּ כְּדַבֵּר יְשׁוּעָה
 וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלֵה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך יהוה ^{אלהי ואלהי אבותי} שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתוך לנטע שמים וליסד ארץ, להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשומט ופורפיךא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב לתחזיר עמרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו כרצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוזנו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב ויאמר אלקים יהי אור, ויזרח עלינו אור יהוה ^{אלהי ואלהי אבותי}, ביום ההוא יהיה יהוה ^{אלהי ואלהי אבותי} אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוֹרָה אָנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{אלהי ואלהי אבותי} שׁוֹבִיתָנִי לְלִמּוּד וְלַחֲנוּת בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וַיְחַרְחַ עֵילָאָה, וּזְכוּת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְמַדְנֵנו תּוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכָּר לְהַכְטִיחַת הַנְּבִיא (ישעיה נט, כ-כא) וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בִּינְעַקֵּב נָאִם יְהוָה ^{אלהי ואלהי אבותי} וְאָנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּךָ אָמַר יְהוָה ^{אלהי ואלהי אבותי} רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּזְרַע אָמַר יְהוָה ^{אלהי ואלהי אבותי} מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּתְקַיֵּם בְּנוּ הַנְּבִיאָה (ישעיה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֶי כְּפִיתוּךָ לְנִטְע שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַבַּת מִשָּׁה רַעִיא מְהִיבְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהְרָה דִּידָן, יְהוָה ^{אלהי ואלהי אבותי} בְּרַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אַל נְכָר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבַנּוּ וְתַגַּל נִפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ בְּאֵמַת בְּאֵמַר לְצִיּוֹן מְלֶךְ אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה ^{אלהי ואלהי אבותי} לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

(טו ד' ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶכֶד רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב
 הַדָּרֵשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּחֶמְוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל
 אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתֶךָ בְּבִתְחִלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל
 מְכוּנֹנוּ. וְחַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנֹנוּ. וְהָשִׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ,
 וְהָשִׁב בְּהַנִּים לְעַבְדֶּךָם וְלוֹוִים לְדוֹכָנָם לְשִׁירָם וְלוֹזְמָרָם. וְהָשִׁב
 יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} לְיִרְאָה
 וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.

(סי"ח)

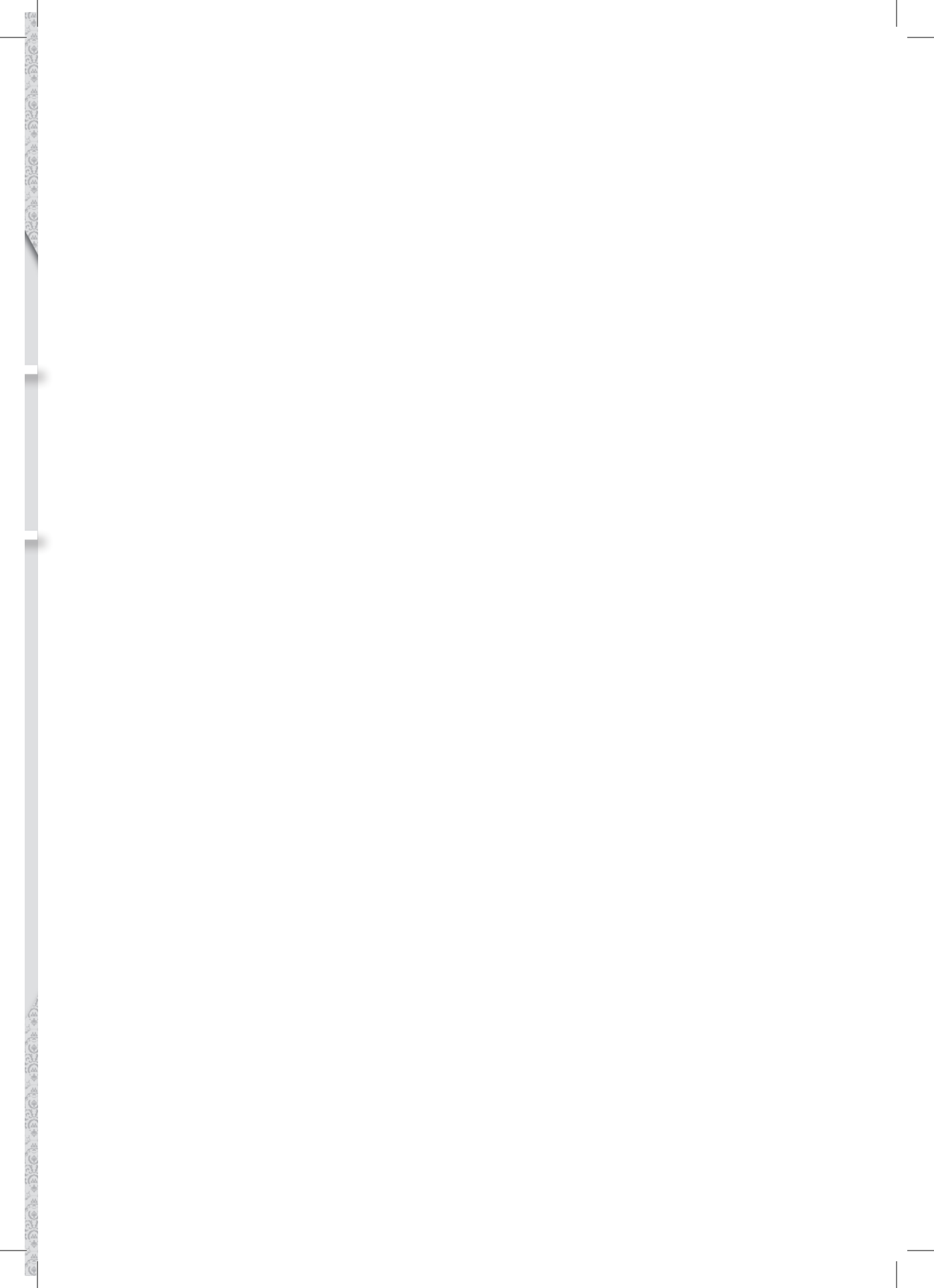

סֵפֶר
זוהר לְפֹרִים
הַשָּׁלָם

כְּרֵךְ א'

זוהר לְפֹרִים
חֵלֶק א'

סֵפֶר א. הוא, זוהר לפורים חלק א',
מספר זוהר לפורים השלם, בו
לקטנו המאמרים מספרי הזוהר
בארמית ולשון הקודש.

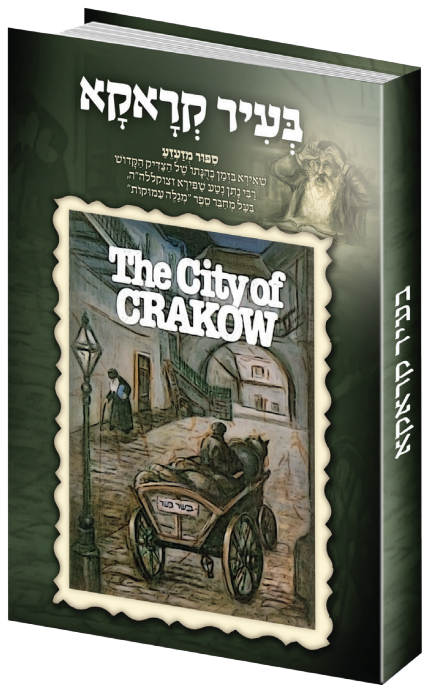

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

א'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק א'

(א) **בַּיּוֹם הַהוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ**^[א] הוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדָּוָה יַעֲד בּוֹשׁ שִׁבְעָה יָמִים וְעֵשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: (ב) **בַּיּוֹם הַהוּא** כְּשֶׁבֶת הַמֶּלֶךְ אֶחָשֵׁרוּשׁ^[ב] עַל כִּפּוֹס מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:

א. זוהר שמות (פרשת שמות דף ז' ע"א):

אֶחָשֵׁרוּשׁ לֹא הָיָה רְאוּי לְמֶלֶךְ וְקָם בְּכַח עֲשָׂרָה

רבי יוסי ורבי יהודה, הוּו יתבי ולעאן באוריתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינן, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכתחמה לו וגו', וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

רבי יוסי ורבי יהודה היו יושבים ועוסקים בתורה לפני רבי שמעון. אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב ויקם מלך חדש על מצרים, ושנינו שהוא קם מעצמו, מה שהיה שפל - קם, ולא ראוי היה למלך, ובעשר הוא קם. אמר רבי שמעון, הכל כך הוא, כמו אחשורוש שלא היה ראוי למלך, וקם מעצמו, וקם בעשר, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, אף כאן זה לא ראוי למלוכה, ועמד מעצמו, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, שכתוב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

ב. זוהר דברים (פרשת כי תצא דף רע"ו ע"א):

דַּרְכָּם שֶׁל מְלָךְ וּמְלִכָּה לְרַכֵּב רַק עַל סוּסִים וְלֹא עַל חֲמוּרִים

לית דרכא דמלכא ומטרוניתא, למרכב על חמורא, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק א) פי תרכב על סוסים, וזהו שכתוב (חבקוק א) כי תרכב על סוסים מרכבתיה ישועה. שאין

אין דרך של מלך ומלכה לרכב על חמור, אלא על סוסים, וזהו שכתוב (חבקוק א) כי תרכב על סוסים מרכבתיה ישועה. שאין

(ג) בַּשָּׁנָה שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּ עָשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו: (ד) בְּהִרְאֹתוֹ אֶת עֶשֶׂר בְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יָקָר תַּפְאֲרַת גְּדוּלָּתוֹ יָמִים רַבִּים שְׁמוֹנִים וּמֵאֵת יוֹם: (ה) וּבְמָלוּתָהּ הַיָּמִים הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעַם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד קָטָן מִשְׁתֶּה שִׁבְעַת יָמִים בַּחֲצַר גִּנַּת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ: (ו) חוֹר בְּרַפֶּס וּתְכֵלֶת אָחוּז בְּחֻבְלֵי בּוּץ וְאַרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי יָשׁ מַטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וְדָר וְסַחְרָת: (ז) וְהַשְּׁקוֹת בְּכָלֵי זָהָב וּכְלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים וַיִּין מַלְכוּת רַב בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַשְׁתִּיָּה כַּדָּת אֵין אֲנִס כִּי בֵן יֶסֶד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת בְּרִצּוֹן אִישׁ וְאִישׁ: (ט) גַּם וּשְׁתֵּי הַמַּלְכָּה עָשְׂתָה מִשְׁתֶּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: (י) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ בֵּינָם אָמַר לְמַהוּמָן בְּזָתָא חֲרַבּוּנָא בְּנָתָא וְאַכְנָתָא זֹתָר וְכַרְכַּס שִׁבְעַת הַפְּרִיסִים הַמְשָׁרְתִים אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ^[א] אַחֲשׁוּרוּשׁ: (יא) לְהַבִּיא אֶת וּשְׁתֵּי

מזלזלים במלכות להרביב המלכה על חמור. כל שפן מלך, אין זה מקום הדיוט עבד, שדרכו לרפב על חמור. ולכן כתוב במשיח (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. עני הוא שם בסימן: ערובין, נדה, יבמות. ושאר משניות בכלל. ולא נקרא שם מלך, עד שרוכב בסוסה שלו, כנסת ישראל.

מרפבתיך ישועה. דאין מזלזלין במלכותא, למרפב מטרוניתא על חמרא. כל שפן מלכא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה למרפב על חמרא. ובגין דא כתיב ביה במשיח, (זכריה ט) עני דף רע"ו ע"א) ורוכב על חמור. עני איהו תמן בסימן, ערובין נדה יבמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל.

ג. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף קצד ע"א):

נהר זה יוסף מדת היסוד המשפיע

תא חזי, (כמה דאת אמר) (תהלים סח) ברנף אדנ"י יום יום יעמס לנו. ברנף אדנ"י, בא ראה, [כמו שנאמר] (שם סח) ברנף אדנ"י יום יום יעמס לנו. ברנף אדנ"י,

הַמֶּלֶכָה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ בְּכֶתֶר מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת
 יָפְיָהּ כִּי מִזֹּכֶת מִרְאֵהּ הִיא: (יב) וְתִמְאַן הַמֶּלֶכָה וְשָׂתִי לָבוֹא בְּדָבָר
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בֵּינֵי הַסָּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ כָּעֵרָה בּוֹ:
 (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יָדְעֵי הָעֵתִים כִּי בֵּן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לְפָנַי כָּל

בְּאֶלֶף דָּלָת נו"ן יו"ד, וְהַאִי קָרָא רָזָא
 דְּחֻכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֱלוֹ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֶּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרַעְיָה חוֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיְאֹר, רָזָא אִיהוּ, כְּמָה דְאַתְמָר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנִהָר (ס"א דכל נהר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיְאֹר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פָּרוֹת יְפוֹת מִרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר
 וְתַרְעִינָה בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיְאֹר, דְּהָא
 מִנְהָר דָּא אֲתַבְּרָכָאן כָּל אֵינֹן דְּרַגִּין
 דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהוּא נֶהַר דְּנִגִּיד וְנִפְיָק,
 אִיהוּ אֲשֶׁקִי וְזֶן לְכֻלָּא. וַיֹּסֵף אִיהוּ נֶהַר,
 לְאַתְבְּרָכָא כָּל אַרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינָהּ.

בְּאֶלֶף דָּלָת נו"ן יו"ד, וְהַאִי קָרָא רָזָא
 דְּחֻכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֱלוֹ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֶּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרַעְיָה חוֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיְאֹר, רָזָא אִיהוּ, כְּמָה דְאַתְמָר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנִהָר (ס"א דכל נהר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיְאֹר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פָּרוֹת יְפוֹת מִרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר
 וְתַרְעִינָה בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיְאֹר, דְּהָא
 מִנְהָר דָּא אֲתַבְּרָכָאן כָּל אֵינֹן דְּרַגִּין
 דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהוּא נֶהַר דְּנִגִּיד וְנִפְיָק,
 אִיהוּ אֲשֶׁקִי וְזֶן לְכֻלָּא. וַיֹּסֵף אִיהוּ נֶהַר,
 לְאַתְבְּרָכָא כָּל אַרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינָהּ.

שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת וְשְׁבַע הַסָּרִיסִים מְרַמְזִים עַל שְׁבַע מִדּוֹת

וּבֵּא רָאָה, אוֹתוֹ הִנֵּהר, שְׁבַע דְּרַגּוֹת
 נִשְׁקוֹת וּמִתְבָּרְכוֹת מִמְּנֹו, וְאֵלוֹ הֵם יְפוֹת
 מִרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וְתַרְעִינָה בְּאַחוּ,
 בְּחִבּוּר וְאַחְוָה, שְׂאִין נִמְצָא בְּהֵם פְּרוּד
 וְכֻלָּם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שְׁהִנֵּה כָּל שְׁבַע
 הַדְּרַגּוֹת הִלְלוּ שְׂאֻמְרֵנוּ הוּא סוּד, כְּמוֹ
 שְׂנֵאָמַר (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת
 הַרְאִיּוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל
 כֵּן שְׁבַע פָּרוֹת יְפוֹת מִרְאֵה, וּכְנִגֵּד זֶה
 כְּתוּב שְׁבַע הַסָּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִּים אֶת
 פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

וְתֵּא חֲזִי, הוּא נֶהַר, שְׁבַע דְּרַגִּין
 אֲתַשְׁקִיין וְאֲתַבְּרָכָן מִנִּיה, וְאֵלִין אֵינֹן
 יְפוֹת מִרְאֵה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וְתַרְעִינָה
 בְּאַחוּ, בְּחִבּוּרָא בְּאַחְוֹתָא דְּלֵא אֲשַׁתְּכַח
 בְּהוּ פִירוּדָא. וְכֻלְהוּ לְשִׁבְחָא קִיִּימִין, דְּהָא
 כָּל הַנִּי דְּרַגִּין שְׁבַע דְּקֻאֲמָרוֹ, רָזָא אִיהוּ.
 כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע
 הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיּוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ
 וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע פָּרוֹת יְפוֹת מִרְאֵה,
 וְלִקְבַל דָּא כְּתִיב שְׁבַע הַסָּרִיסִים
 הַמְּשֻׁרְתִּים אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

יְדַעֵי דַת וְדִין: (יד) וְהִקְרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתָּר אֲדַמְתָּא תְּרִישֵׁי
 מָרָם מְרִסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׂרֵי פָרָם וּמְדֵי רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַיְשָׁבִים רֵאשְׁנָה בְּמַלְכוּת: (טו) בְּדַת מַה לְעִשׂוֹת בְּמַלְכָּה וְשִׁתִּי
 עַל אֲשֶׁר לֹא עֲשִׂתָּה אֶת מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אֲחִישֹׁרוּשׁ בְּיַד הַפְּרִיסִים:
 (טז) וַיֹּאמֶר מְמוּכָן (מְמוּכָן) לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ
 לְבַדּוֹ עֹתָה וְשִׁתִּי הַמַּלְכָּה כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר
 בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחִישֹׁרוּשׁ: (יז) כִּי יֵצֵא דְבַר הַמַּלְכָּה עַל כָּל
 הַנְּשִׁים לְהַכּוֹת בְּעֲלֵיהֶן בְּעִינֵיהֶן בְּאֲמָרָם הַמֶּלֶךְ אֲחִישֹׁרוּשׁ אָמַר
 לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמַּלְכָּה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה: (יח) וְהַיּוֹם הַזֶּה
 תֵּאמְרָנָה שְׂרוֹת פָּרָם וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמַּלְכָּה לְכָל שְׂרֵי
 הַמֶּלֶךְ וַכְּדֵי בְּיּוֹן וְקֶצֶף: (יט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת
 מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָרָם וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא תִבּוֹא וְשִׁתִּי
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אֲחִישֹׁרוּשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ^{יז} הַטּוֹבָה

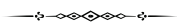
ד. זוהר - תיקוני הזוהר תקונא עשרין, חד ועשרין (דף ס' ע"ב):

כְּשִׁיבֹא הַמְּשִׁיחַ יַחְזִיר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמַּלְכוּת לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה

ועוד, שכינה היא מצות העמדת מלך, זהו שכתוב (דברים יז טו) שום תשים עליך מלך, וכביכול, כל זמן שאין שכינה במקומה אין מלך, ומשום ששכינה היא מלכות על אדם, נאמר בו שום תשים עליך מלך, להיות ישראל בזה כלם בני מלכים. (דף ס ע"ב) שאין מלך בלי מלכות, שבגלות שפחה תירש גברתה, ובזמן שיבא המשיח נאמר (אסתר א יט) ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, היא מלכותו, היא כסאו, היא עטרתו. משל למלך שיש לו כלי יקר והוא חביב אליו,

ועוד שכינתא איהי מצות העמדת מלך, הדיא הוא דכתיב (דברים יז טו) שום תשים עליך מלך, וכביכול כל זמנא דלית שכינתא בארתהא לית מלכא, ובגין דשכינתא איהי מלכות על בר נש, אתמר ביה שום תשים עליך מלך, למהוי ישראל בזה פלהו בני מלכים. (דף ס ע"ב) דלית מלך בלא מלכות, דבגלותא שפחה תירש גבירתה, ובזמנא דיייתי משיחא אתמר (אסתר א יט) ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה, איהי מלכותיה, איהי כרסיה, איהי עטרת דיליה, למלכא

מִמָּנָה: (כ) וְנִשְׁמַע פְּתָנָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה
 הִיא וְכָל הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָמָן: (כא) וַיִּיטֵב
 הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ בְּדָבָר מְמוֹכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח
 סָפְרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כְּבַתְּבָהּ וְאֶל עַם
 וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שָׂרָר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר כְּלָשׁוֹן עִמּוֹ:

לפעמים שם אותו עטרה על ראשו, זה תפלין של ראש, לפעמים קושר אותו באצבע, וזה תפלין של יד, לפעמים שם אותו תחתיו ונקרא כסאו, לפעמים עושה ממנו לבוש.

דאית ליה מאנא דיקר ואיהי מחבבא לגביה, לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה דא תפלין דרישא, לזמנין קשיר ליה באצבעא ודא תפלין דיד, לזמנין שוי ליה תחותיה ואתקרי פרסיא דיליה, לזמנין עביד מינה לבושא.

אבל עכשו בגלות הכל חשך

וכעת שהיא מרחקת מן המלך, נאמר במלך (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות, והשכינה אומרת אל תראני שאני שחרחרת (שיר א ו), ובני אדם שהם שוטים מסתכלים בלבוש, ואחרים כן מסתכלים בגוף, ובגלות כלם שוטים, אבל הפקח החכם מסתכל פנימה, וכשתבא גאלה, מתפשט מלבושי הקדרות וזורק אותם על אמות העולם, זהו שפתוב (שמות י כב) ויהי חשך אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור במושבבתם.

וכען דאיהי מרחקא מן מלכא, אתמר במלכא (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות, ושכינתא אומרת אל תראוני שאני שחרחרת (שיר א ו), ובני נשא דאינון שטיין מסתכלין בלבושא, ואחרנין הכי מסתכלין בגופא, ובגלותא כלהון שטיין, אבל פקחא חכימא אסתפל מלגאון, וכד יתי פורקנא אתפשט מלבושין דקדרותא, וזריק לון על אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב (שמות י כב) ויהי חשך אפלה וגומר, ולכל בני ישראל היה אור במושבבותם.

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ב'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ב'

(א) אֶת־וְשֵׁתִי וְאֶת־אֲשֶׁר־עָשָׂתָה וְאֶת־אֲשֶׁר־נָגַדְתָּ עֲלַיָּה׃
 (ב) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו יִבְקְשׁוּ לַמֶּלֶךְ נְעָרוֹת כְּתוּלוֹת
 טוֹבוֹת מֵרָאה׃ (ג) וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינֹת מְלָכוֹתָיו
 וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נְעָרָה כְּתוּלָה טוֹבַת מֵרָאה אֶל שׁוֹשַׁן הַבִּירָה אֶל
 בֵּית הַנָּשִׁים אֶל יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְנִתְּוֵן
 תַּמְרוּקֵיהֶן׃ (ד) וְהַנְּעָרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ תַּחַת
 וְשֵׁתִי וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ בֵּן׃ (ה) אִישׁ יְהוּדִי הָיָה
 בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְשֵׁמוֹ מֶרְדֳּכָיִהוּ בֶן יֶאֱזֵר בֶּן שִׁמְעִי בֶן קִישׁ אִישׁ
 יְמִינִי׃ (ו) אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה
 מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר^[1] מֶלֶךְ בָּבֶל׃ (ז) וַיְהִי אֲמֵן אֶת

ה. זוהר בראשית (פרשת וישלח - דף קסט ע"א):

שֶׁלֶשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי מֹשֶׁה, מֶרְדֳּכָי, מֹשִׁיחַ.

ס"א, כתיב גם את השני גם את השני גם את השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז
 השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז (ג"ם ראשי תבות, גוליון, ג"ם ראשי תבות, גואל משה, גואל מרדכי, גואל משיח) לשלש
 גאולות על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאלנו בקרוב:
 גאולות על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאלנו בקרוב:
 גאולות על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאלנו בקרוב:

1. זוהר - תקוני זוהר (תקונא שבעין - דף קלג ע"א):

בְּנְבוּכַדְנֶאצַּר הַנְּקַבָּה הַתְּנַבְּרָה עַל חֵלֶק הַזִּכָּר

וְהָיָה אֵינֶנּוּ מִתְּהַפְּכִין דְּרַגִּין, מְדִינָא וְהָיָה אֵינֶנּוּ מִתְּהַפְּכִין דְּרַגִּין, מְדִינָא
 לְרַחֲמֵי, וּמְרַחֲמֵי לְדִינָא, כְּגֹוֹנָא דְסִטְרָא וּמְרַחֲמֵי לְדִין, כְּמוֹ צַד הַטְּהָרָה כִּף

מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל, ומתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט זה על זה, ויש שלטון של נאופים, כאשר שולטת זונה עליו, כל הבהמות באות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין לה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי (פרוש מבני אדם ירחק ועשב פשורים יאכל עד ששבע שנים יעברו עליו), שהם שבעה כוכבים שלו, יתחלפו עליו מזכרים לנקבות, ומפני זה כאשר גלגול הנקבה היא רוכבת עליו, מעשיו הוא כאשר, כאשר מדבר מדבר בפתחת הימים, וקולו ודבורו וכל מעשיו כאשר, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלים גבר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתין עליה, כמה דאשפחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו כאתתא, כד מליל מליל בפתוחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי כאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הזוהר המתורגם - ספר שמות - פרשת משפטים - דף קכ"ה ע"א

התגברו על הנסיונות על ידי שלא אכלו בשר בחלב

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה, שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה, וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ותאנא בסתימא דמתניתין, מיכלא דההוא רשע, בשרא בחלבא הוה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

על דניאל נשאר צלם ה' ומנבוכדנאצר הוסר צלם אדם

ודניאל דאסתמר מהאי, כד רמו יתיה ודניאל שנשמר מזה, כשזרקוהו לגב

הַאֲרִיּוֹת, הַשְּׁתֵלֶם בְּצֶלֶם רְבוּנוֹ, וְלֹא שָׁנָה
(בראשית קצ"א ע"א) צִלְמוֹ לְצֶלֶם אַחֵר, וְלִכְן
פָּחְדוּ מִמֶּנּוּ הַאֲרִיּוֹת וְלֹא חָבְלוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ
רָשַׁע, בְּשַׁעָה שֶׁהֶעֱבְרָה מִמֶּנּוּ מַלְכוּתוֹ
(דניאל ז) וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חַיּוֹת הַשָּׂדֶה,
הֶעֱבַר מִמֶּנּוּ צֶלֶם פָּנָיו, וּמְאוֹתוֹ יוֹם לֹא
נִרְאָה צִלְמוֹ צֶלֶם שֶׁל אָדָם, וְכָל בְּהֵמָה
שֶׁבְּאֶהָ, נִרְאָה לָהּ בְּצֶלֶם שֶׁל מִינָהּ
וּנְקַבְתָּהּ, וְכֵלֶם הָיוּ בְּאֵיִם עֲלָיו, וּבְכַמָּה
פְּעָמִים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חַיּוֹת הַשָּׂדֶה
זוֹלַת נִגְזַר עָלָיו הָעֲנֵשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם
שִׁכְתוּב (חֲבֻקָה א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס,
מִשּׁוּם כִּי כָּלֶם הִתְקַלְסוּ בוֹ כֹּל אוֹתוֹ
זְמַן.

לְגוּבָא דְאַרְיִיּוֹתָא, אֲשֵׁתִּילִים בְּצוֹלְמָא
דְּמֵאַרְיָה, וְלֹא שְׁנֵי (בראשית קצ"א ע"א)
צוֹלְמֵיהָ לְצוֹלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְחָלוּ
אַרְיִיּוֹתָא מִנְיָה, וְלֹא חָבְלוּהוּ. וְהָהוּא
רָשַׁע, בְּשַׁעָתָא דְמַלְכוּתָא אֲתַעְדֵי מִנְיָה,
(דניאל ז) וְעִם חַיּוֹת בְּרָא הוּא מְדוּרְיָה,
אַעְדֵי צוֹלְמָא דְאַנְפוּי מִנְיָה, וּמַהֲהוּא
יֻמָּא, לֹא אֲתַחְזֵי צוֹלְמֵיהָ, צוֹלְמָא דְבַר
נִשְׁ. וְכָל בְּעִירָא דְאַתִּי, אֲתַחְזֵי לִיָּה,
צוֹלְמָא דְזִינְיָה, וְנִנְקֵבִיָּה, וְהוּוּ אֲתִינִן
עָלֵיהָ כְּלָהּ, וּבְכַמָּה זְמַנִּין הוּוּ אֲכַלִּין לִיָּה
חַיּוֹת בְּרָא, בַּר דְּאַתְגָּזַר הָאִי עוֹנֵשָׁא
עָלֵיהָ, בְּגִין דְּכַתִּיב, (חֲבֻקָה א) וְהוּא
בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, בְּגִין כִּי, כְּלָא יִתְקַלְסוּ
בֵּיהָ, כֹּל הָהוּא זְמַנָּא.

צֶלֶם ה' נִשְׂאָר כְּשֵׁלָא אוֹכְלִים מְאֻכְלוֹת אִסּוּרוֹת

בְּאִ וְנִרְאָה מַה פְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה
נִרְאָה מִרְאִיָּהֶם טוֹב (וגו') מִן כָּל הַיְלָדִים
הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ. נִרְאָה
מִרְאִיָּהֶם טוֹב - שֶׁצֶלֶם רְבוּנוֹם לֹא זָז
מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָז. מִי גָרַם אֶת זֶה?
מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעְלוּ בְּגַעוּלֵי מְאֻכְלֵיהֶם.
אַשְׁרֵי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שִׁכְתוּב בְּהֶם,
וְאַנְשֵי קֹדֶשׁ תַּהֲיוּן לִי.

תָּא חֲזִי, מַה פְּתִיב, (דניאל א) וּלְמִקְצַת
יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מִרְאִיָּהֶן טוֹב מִכָּל
הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ.
נִרְאָה מִרְאִיָּהֶן טוֹב, דְּצוֹלְמָא דְּמֵאַרְיָהוּן
לֹא אֲעִדְיָאוּ מִנְהוֹן, וּמֵאַחֲרֵי אֲעִדְיָאוּ.
מֵאַן גָּרִים הָאִי. בְּגִין דְּלֹא אֲתַגְעְלוּ
בְּגַעוּלֵי מִכְלֵיהוֹן. זַכָּאָה חוֹלְקֵיהוֹן
דְּיִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב בְּהוּ, וְאַנְשֵי קֹדֶשׁ
תַּהֲיוּן לִי.

בְּהַגְיָה שֶׁם פּוֹסֵק מֵעַקֵר הַדִּין כְּהֵרָאשׁוּנִים
שֶׁלֹּא מְצַרִּיכִים שֵׁשׁ שְׁעוֹת דְּוָקָא, אֲלֵא כֹּל
זְמַן שֶׁבְּרַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן וְהַתְּחִיל סְעוּדָה
חֲדָשָׁה מִתָּר אַחֵר קִנּוּחַ וְהִדְחָה. וְכּוֹתֵב
שֶׁהַמְּנַהֵג הַפְּשׁוּט בְּמִדְּיֵנוֹת אֵלּוּ לְהַמְתִּין
שְׁעָה אַחַת. וְלֹא מוּכָן הַמְּנַהֵג הַזֶּה, דְּמַה עֲנִין
סְעוּדָה אַחֲרִיתִי לְשְׁעָה אַחַת, וּמַה מְקוּרוֹ. וְעַל
זֶה בָּא הַגְּאוּן מוֹיִלְנָא זְצ"ל בְּבֵאוֹר הַגְּרָ"א,

אֲגַדְל חֲשִׁיבוֹת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וּמִקוּמוֹ בְּחַיֵּי
יוֹם יוֹם, רוֹאִים: בְּיֹרְהָ דְעָה חֲלָק א' (סִימָן
פ"ט סעיף א') מְדַבֵּר עַל הָאִסּוּר לְאַכֵּל חֶלֶב
אַחֲרֵי בֶשֶׂר, וּפּוֹסֵק הַמְּחַבֵּר שֶׁצָּרִיךְ לְהַמְתִּין
שֵׁשׁ שְׁעוֹת. וּמְקוּרוֹ מֵהַגְּמָרָא בְּחַלִּין (דף קה).
"בְּהָא סְעוּדָתָא הוּא דְלֹא אֲכִילְנָא לְסְעוּדָתָא
אַחֲרִיתָא אֲכִילְנָא", וְזֶה עַל פִּי הַרְמַב"ם שֶׁבִּין
סְעוּדָה לְסְעוּדָה הוּא שֵׁשׁ שְׁעוֹת. אֲכַל

וּלְפִי הַיֵּשׁ מִחֲמִירִין" חֲמוֹר כְּמוֹ אַחֲרֵי בֶּשֶׂר מִמֶּשׁ. וְעַל זֶה בָּא הַגֵּר"א עוֹד פַּעַם וּפְרַשׁ, דְּגַם זֶה בְּנוֹי עַל דְּבָרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַנִּלְ. דְּשֵׁם לֹא מִחֻלְק בֵּין אֵיזָה אָכַל קִדְּם חֻלְבֵּ אוֹ בֶּשֶׂר, וְגַם לֹא מִחֻלְק בֵּין אֵיזָה מֵאָכַל חֻלְבֵּ, כֹּל שֶׁאֶכְלֵן בְּשַׁעֲתָא חֲדָא, וְעַיִן בְּעֵרוּף הַשְּׁלַחֵן שֵׁישׁ חוֹלְקִים אִם חוֹמְרָא זֹאת נוֹהֲגַת גַּם בְּבֶשֶׂר עוֹף, וְחוֹלְקִים בְּמִשְׁמַעוֹת הַזֹּהַר. וּמוֹסִיף הַגֵּר"א שֶׁאֵין כָּאֵן סְתִירָא בֵּין הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וְהַגְּמָרָא, שֶׁהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בָּא לְהוֹסִיף חוֹמְרָא, וּכְבָר רְאִינוּ בְּגְמָרָא עֲצָמָה מְעַלְתַּת הַמַּחְמִיר בְּדָבָרִים אֱלוֹ (דְּאָבָא שֶׁל מַר עוֹקְבָא הַמְתִּין מַעַת לַעַת עַיִן שֵׁם). וְלִכְאוּרָה זֶה הוֹלֵךְ עִם שֵׁיטַת הַגְּאוֹן בְּזֶה שְׁלַעוֹלָם אֵין סְתִירוֹת בֵּין הַגְּמָרָא וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, רַק שֶׁאֵין יוֹדְעֵין הַפְּרוּשׁ בַּזֹּהַר אוֹ בְּגְמָרָא, עַל כֵּן אוֹמְרִים שֶׁהֵם מִחֻלְקִים (מַרְבֵּי חַיִּים וּוְלֵאזִין בְּסַפֵּר עַץ חַיִּים).

שְׁמִקוֹר הַדְּבָרִים הוּא מִהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁתַּת מִשְׁפָּטִים, שֶׁשֵּׁם כְּתוּב "דְּכָל מֵאֵן דְּאָכִיל הָאֵי מִיכְלָא כְּחֲדָא אוֹ בְּשַׁעֲתָא חֲדָא אוֹ בְּסַעוּדָתָא חֲדָא וְכוּ", וּמִמְשִׁיף הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְתֵאָר גְּדֵל הַפְּגָם, וְאֵיף שֶׁהוּא מְעוֹרֵר דִּין רַחֲמָנָא לִיצְלֵן, עַיִן שֵׁם בְּאַרְף.

וְעוֹד שֵׁם בְּסַמוּף (בְּסַעֲיָ ב') בְּנוֹגַע לְהַלְכָה שֶׁאַחֲרֵי חֻלְבֵּ אֵין שַׁעוֹר זְמַן לְהַמְתִּין לְאָכַל מֵאָכְלֵי חֻלְבֵּ, מִבֵּיא הַרְמ"א שֵׁישׁ בְּזֶה מִחֲמִירִים. וְעַיִן בְּסַפֵּר בְּדֵי הַשְּׁלַחֵן (סַעֲיָ קֶטֶן ס"ה) שֶׁמִּסְבִּיר שֵׁישׁ כָּאֵן ב' חֲמֵרוֹת נִפְרְדוֹת. הָאֶחָד הוּא שְׁבָכַל מֵאָכַל חֻלְבֵּ יֵשׁ לְהַמְתִּין שַׁעָה לְפָנָי שִׁיאֶכַל בֶּשֶׂר, וְהַשְּׁנִי בְּגִבְיֵנָה קֶשֶׁה לְהַמְתִּין כְּמוֹ אַחֲרֵי אֲכִילַת בֶּשֶׂר. וְהַלְכָה הַשְּׁנִיָּה מְפָרְסַמַּת וְתִלוּיָהּ בְּסַבְרָה פְּשוּטָה, שֶׁגַּם גִּבְיֵנָה קֶשֶׁה מִמְשִׁיף טַעַם כְּמוֹ בֶּשֶׂר, אָבַל הַהַלְכָה הָרֵאשׁוֹנָה בְּאֶמַת קֶשֶׁה לְהַבִּין, דְּבְגְמָרָא מְבֹאֵר דְּאַחַר חֻלְבֵּ אֵין צְרִיף לְהַמְתִּין,

זוהר - תקוני זוהר (תקונא ארביסר דף ל):

אֵלִיָּהוּ בָּא לְלַמֵּד

וְסַמִּיף לִיה לְרֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדַמְתָּךְ וְכוּ', לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֻלְבֵּ אִמּוֹ, מֵאֵי הָאֵי לְגַבֵּי הָאֵי, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַּח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר: אֵלִיָּהוּ אֵלִיָּהוּ, רַד לְכָאֵן בְּרִשׁוֹת רַבּוֹנָךְ וְהָאֵר אֶת עֵינֵי הַזְּקֵנִים הַלְלוּ בְּדָבָר הַזֶּה, שְׁלֵא יְבֵאוּ לְאָכַל בֶּשֶׂר בְּחֻלְבֵּ.

כְּלָאִים דְּשׁוֹר וְחֲמוֹר

אֲדַהֲכִי הָא אֵלִיָּהוּ קָא נְחִית וְלֹא אֲתַעֲכַב, אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאֵי אִיָּהוּ רְזָא דְלֹא תַחְרוּשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמוֹר יְחֲדִיו (דְּבָרִים כ"ו), כִּד בּוֹכְרָא דְאִיָּהוּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, לֹא אֲתִיִּין בִּינְתִים בָּא אֵלִיָּהוּ, יֵרַד וְלֹא הִתְעַכַּב, אָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהָרִי סוּד זֶה וְדָאֵי הוּא הַסוּד שֶׁל לֹא תַחְרוּשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמוֹר יְחֲדוּ, כְּשֶׁבְכוֹר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי, לֹא מְבִיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרְב

חלב עם בֶּשֶׂר וגוֹרְמִים לְעֶרֶב שׁוֹר בַּחֲמוֹר,
וְזֶהוּ כְּלָאִים, מִיֵּן בְּשֹׂאֵינוּ מִיֵּנוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֲלֵיהּוּ אֲלֵיהּוּ, וְהִרִי
הַשׁוֹר הוּא מִצַּד הַטְּהָרָה, וְהַחֲמוֹר מִצַּד
הַטְּמֵאָה, זֶהוּ כְּלָאִים טוֹב וְרַע, אֲבָל חֶלֶב
הוּא מִצַּד הַטְּהָרָה, וּבֶשֶׂר מִצַּד הַטְּהָרָה?
אָמַר לוֹ: וְדַאֵי כִּף זֶה, אֲבָל הַסּוּד הִזָּה נוֹדַע
בְּפִסּוּק הַזֶּה, תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה
לְמִינָהּ, שְׂאֵף עַל גַּב שְׁהֵם מִצַּד הַטְּהָרָה,
כְּלָם זָכַר וְנִקְבָּה, וְהֵם זִוְגוּת, וּמִי שְׁנוּטֵל
מִמֵּי שְׂאֵינוּ מִיֵּנוּ, אוֹתוֹ בֵּן שְׁמֹרֶכֶב
מְשֻׁנֵּיחֵם, עָלְיוּ נֶאֱמַר לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב
אִמּוֹ.

לִיה לְבֵית יִי, חֶלֶב אֶתְעָרֵב בְּבִשְׂרָא,
וְגִרְמִין לְאֶתְעָרְבָא שׁוֹר בַּחֲמוֹר, וְדָא אִיהוּ
כְּלָאִים מִיֵּן דְּלָאוּ בְּמִינֵיהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵיהּוּ אֲלֵיהּוּ, וְהִיא שׁוֹר
אִיהוּ מִסְטָרָא דְדַכִּינּוּ, וְחֲמוֹר מִסְטָרָא
דְּמִסְטָבּוּ, דָּא אִיהוּ כְּלָאִים טַב וּבִישׁ, אֲבָל
חֶלֶב אִיהוּ מִסְטָרָא דְדַכִּינּוּ, וּבִשְׂרָא
מִסְטָרָא דְדַכִּינּוּ, אָמַר לִיה וְדַאֵי הִכִּי הוּא,
אֲבָל הֵיא רְזָא אֲשֶׁתְּמוּדַע בְּקִרְא דָּא,
תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ (בְּרֵאשִׁית א'
כד), דָּאֵף עַל גַּב דְּאִינוּן מִסְטָרָא דְדַכִּינּוּ,
כְּלָהּוּ אִינוּן דְּכַר וְנוּקְבָא, וְאִינוּן זִוְגִין, וּמֵאֵן
דְּנִטִיל מִמָּה דְּלָאוּ אִיהוּ מִינֵיהּ, הֵהוּא בַר
דְּאֶתְרַכִּיב מִתְרוּוִיָּהּ, עָלֵיהּ אֶתְמַר (שְׁמוֹת כג'
יט) לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ.

הַחֲטָא שְׁעָרֵב טְפָה שֶׁל בְּכוֹר בְּאִינוּ מִיֵּנוּ

אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: בּוֹדַאי פְּעַת הַדְּבָר
הוּא בְּמִקּוּמוֹ, וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר, וְזֶהוּ
מְלֵאֲתָךְ וְדַמְעָךְ לֹא תֵאָחֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
שְׂמָא יְקַדְּמֵנוּ אַחַר בְּרַחֲמִים, חֲטָא זֶה
שְׁעָרֵב אֲדָם טְפָה בְּכוּרָה בְּזוּוּג נְדָה שְׁפָחָה
גוֹיָה זִוְנָה, זֶה גוֹרֵם שְׁנוּטֵל אַחַר אֶת בֵּית
זוּגוֹ, וְהוּא מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה, וּמִשּׁוּם כִּף
רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ תִּבְיָא בֵּית יְהוָה
אֲלֵהִי־ךָ, וְלֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ,
שְׂאוֹתוֹ בֵּן הוּא עֲרַבּוּבֵיָא שְׂיִוצָא כְּלָאִים,
מֵאֲשָׁה שְׂאִינָה מִיֵּנוּ, שְׁהִיא כְּנֶגְדּוֹ, וּמִשּׁוּם
זֶה זָכָה? עֵזֶר, בֵּית זוּגוֹ שְׁהִיא עֵזֶר לוֹ
בְּתוֹרָה בְּמִצְוָה בְּיָרְאָה וּבְאַהֲבָה, עֵזֶר לוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאֵם לֹא, אַחַר
שְׂאִינוּ מִיֵּנוּ הִיא כְּנֶגְדּוֹ לְאֲבָדוֹ מְשֻׁנֵּי

(דף ל ע"ב): אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בּוֹדַאי
כְּעַן אִיהוּ מְלָה בְּדוּכְתָהּ, וְדָא אִיהוּ
בְּרִירָא דְמְלָה, וְדָא אִיהוּ, מְלֵאֲתָךְ וְדַמְעָךְ
לֹא תֵאָחֵר (שֵׁם כב כח), כְּמָה דְּאֶתְמַר שְׂמָא
יְקַדְּמֵנוּ אַחַר בְּרַחֲמֵי, חוּבָא דָּא דְעָרֵב בַּר
נִשׁ טְפָה בּוּכְרָא בְּזוּוּגָא נְדָה שְׁפָחָה גוֹיָה
זִוְנָה, דָּא גְרִים דְּנִטִיל אַחַר בֵּית זִוְגֵיהּ,
וְאִיהוּ מְדָה לְקַבֵּל מְדָה, (דף ל ע"ב) וּבְגִין
דָּא רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ תִּבְיָא בֵּית יִי
אֵלֵהִי־ךָ, לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ,
דְּהֵהוּא בַר אִיהוּ עֲרַבּוּבֵיָא דְנִפְיָק כְּלָאִים,
מֵאֲתָתָא דְלָאוּ מִינֵיהּ, דְּאִיֵּי כְּנֶגְדּוֹ, וּבְגִין
דָּא זָכָה עֵזֶר, בֵּית זִוְגֵיהּ דְּאִיֵּי עֵזֶר לִיה
בְּאוּרִיָּתָא בְּפִקּוּדָא בְּדַחִילוֹ וּבְרַחֲמֵי,
עֵזֶר לוֹ בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְאֵם

הַדָּפָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת הַדּוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהַנְּעֶרָה יָפֶת תֵּאָר
 וְטוֹבַת מְרָאָה וּבְמֹת אֲבִיהָ וְאִמָּה לְקַחָהּ מִרְדְּכֵי^(ח) לֹו לְבַת:
 (ח) וַיְהִי כִּהְשָׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבִּיץ נְעֻרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן
 הַבֵּיָרָה אֶל יַד הַגִּי וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגִּי שְׁמֵר
 הַנְּשִׁים: (ט) וַתִּיטֵב הַנְּעֶרָה כְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיִּבְהַל אֶת

לאו, אחרא דלאו איהו מיניה, איהו כנגדו, לאובדא ליה מתרין עלמין, וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמאה לבת זוגיה.

ועל ידי תשובה הוא מתקן הכל

ועם כל דא אם חזר בתשובה, עליו נאמר (ישעיהו י') וְשָׁב וּרְפָא לֹו, וְנוֹתֵן לֹו בֵּת זֹוגוֹ, שְׁנֵאָמַר בָּהּ (משלי ג ח) רַפְאוֹת תִּהְיֶה לְשִׁרְךָ, וְהִיא דְמוּת שְׁל הַתּוֹרָה, שְׁהִיא רַפּוּאָה וְהִיא חַיִּים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם יח) עֵץ חַיִּים הִיא לַמְּחַזִּיקִים בָּהּ, וְאִשְׁתּוֹ הִיא בְּדְמוּתָהּ. זֶה שְׁכָתוּב (קהלת ט ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת. הַתּוֹרָה הִיא טוֹב. זֶהוּ שְׁכָתוּב (משלי ד כב) כִּי לִקַּח טוֹב נִתְתִּי לָכֶם, וְאִשְׁתּוֹ הִיא בְּדְמוּתָהּ. זֶה שְׁכָתוּב (שם יח ב) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב. סוּף סוּף עֲשֶׂרָה דְבָרִים נֵאֱמָרוּ בָּזֶה וְעֲשֶׂרָה בָּזֶה, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ הַחֲבָרִים.

ועם כל דא אם חזר בתשובה, עליה אתמר (ישעיהו י') וְשָׁב וּרְפָא לֹו, וְהִיב לִיה בֵּת זֹוגִיהָ, דְאִתְמַר בָּהּ (משלי ג ח) רַפְאוֹת תִּהְיֶה לְשִׁרְךָ, וְאִיהִי דִיּוּקְנָא דְאֹרִייתָא, דְאִיהִי אֶסְנוּתָא וְאִיהִי חַיִּים, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם יח) עֵץ חַיִּים הִיא לַמְּחַזִּיקִים בָּהּ, וְאִתְתִּיהָ אִיהִי בְּדִיּוּקְנָהּ, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (קהלת ט ט) רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת, אֹרִייתָא אִיהִי טוֹב, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (משלי ד כב) כִּי לִקַּח טוֹב נִתְתִּי לָכֶם, וְאִתְתִּיהָ אִיהִי בְּדִיּוּקְנָהּ, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (שם יח ב) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב, סוּף סוּף עֲשֶׂר מַלְיָן אִתְמַר בְּהָאִי, וְעֲשֶׂר בְּהָאִי, וְהָאִי אֹוקְמוּהָ חֲבָרָא.

ז. זוהר שמות (פרשת משפטים - דף קי"ב ע"ב):

הַיָּרֵךְ וְהַבְּגָדִים לְקַח צֶדֶק הַקְּדוּשָׁה מִצֶּדֶק הַסֵּם

בא וראה שיש לחזור, זקן, לדברים ראשונים, שכף היו עושים ישראל עד שהשתתפו בדרגות התחתונות. היקר שאמרנו, הרבה התקיפו את ישראל

תא חזי, דאית לאהדרא סבא, במלין קדמאין, דהכי הוּו עבדי ישראל, עד דאשתתפו בדרגין תתאין, ורף דקא אמרן, סגי אתקיפו לון ישראל, בההוא

תִּמְרוּקִיהָ וְאֶת מְנוּתָהּ לָתֵת לָהּ וְאֶת שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הַרְאִיּוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶנָּה וְאֶת נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁים: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת עַמָּהּ וְאֶת מוֹלְדוֹתָהּ כִּי מְרַדְּכִי צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֹצֵר בֵּית הַנְּשִׁים לָדַעַת אֶת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבַהֲגִיעַ תֵּר נַעֲרָה וְנַעֲרָה לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֹדֶשׁ כִּי בֶן יָמָיו יָמֵי מְרוּקִיהֶן שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים

באותה הדרך. מרדכי היה מראה לאותו המן הרשע את אותה ירף שלו, ולכן היה רוגז, דבר שנראה לו, והוא הרגיש אותו עמו. ראו החברים מה כתוב - (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת וגו'. בלבוש הללו שלו גזל אותו והוציא אותו מכל ברכותיו ומהבכורה.

ירף. מרדכי הנה אחמי לה הוא רשע דהמן ההוא ירף דיליה, ועל דא הנה רגזי, מלה דאתחזי ליה, ואיהו ארגזי ליה בהדיה. חמו חבריאי, מה פתיב, (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת וגו'. באלין לבושין דיליה, גזל דיליה, ואפיק ליה מכל ברקאן דיליה, ומבכרותא.

לכן הבגדים של התלמידי חכמים מתבלים מהר

ומשום כך, העלה שמצאו המרפבות שלו לחכמים הוא החפוף שלהם עם בגדי רבותינו תמיד ליכרים שלהם ולבגדים שלהם. ואלו שני הדברים היו של הצד האחר, וכל זה משום שגזלו ממנו אותם, ואין להם עלה אלא לחכמים. ומשום כך הבגדים הללו של החכמים הם מתבלים מהחפוף שלהם, והברכים הפושלות הללו זה מהם ודאי, ומשלהם היו, ומהם נוטלים תואנה, וממה שהיו מהם. ורוצים לחכמים, שהם פלל של אותו שיושב אהלים, ולכן אין עלה בלי עלה, ולכן אין דבר בלי דין, וכל דבר שב למקומו.

ובגין כך, עילה דקא אשפחו רתיכין דיליה, לרבנו, איהו דחופיא דלהון למאני דרבנו תדיר. (ק"א) לירכין דלהון. ולמאנין דלהון. ואלין תרין מלין דסטר אחרא הו, וכל דא בגין דגזלו לון מניה. לית להו עילה אלא לרבנו. ובגין כך, הני מאני דרבנו דקא בלו מחופיא דלהון איהו, והני ברכי דשלהי, מנייהו הוא ודאי. ומדלהון הו, ומנהון נטלי עילה, וממה דהו מנייהו. בעאן לרבנו, דאינון פללא דההוא יושב אהלים, ועל דא לית עילה בלא עילה, ועל דא לית מלה, בלא דינא, וכל מלה תב לאתריה.

בְּשֶׁמֶן הַמֵּר וְשֵׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׁמִים וּבִתְמָרוֹקֵי הַנְּשִׁים: (יג) וּבָזָה
הַנֶּעְרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ^[ח] אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנְתֵּן לָּהּ לְבוֹא עִמָּה

ח. זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רנ"ח ע"ב):

ז"א השפיע למלכות כל הצריך כדי שתעלה ותהיה ראויה ליחוד

תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכוין
כל רוחותיה, למזרע ולאשקאה
ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה
דאצטריף. ולבתר ויביאה, במה. בהאי
צדיק. דכתיב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) ובזה
הנערה באה אל המלך, דהאי אמשיף
לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו.

עוד ויבן - הסתכל בצדו והתקין וכונן את
כל רוחותיה לזרע ולהשקות ולהוליד,
ולעשות לה כל צרכיה כמו שצריך. ואחר
כך ויביאה, במה? בצדיק הזה, שכתוב
(אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך.
שזה המשיף את הכל לעלות ולהתעטר
בשלמות.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"א ע"א):

התחלת ההיכלות מלמעלה למטה

היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה
ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברכתא
קמייטא. ודא איהו היכלא קדמאה,
שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא
שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא,
שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא,
עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

ההיכל השביעי העליון הזה, שהוא מקור
החיים, זוהי הברכה הראשונה, וזהו
ההיכל הראשון, ראשית הכל ממעלה
למטה, ולטל השביעי מלמטה לחבר זה
בזה, שביעי בשביעי. שהרי מזה שלמטה
נכנס מי שנכנס להיכל העליון.

המלכות נקראת ברוך בכל ההשפעות מלמעלה והיכלות מלמטה שנכללו בה

ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוף,
רבויא דכלהו תתאי, כלילא בחיוון
ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויא
דרזא דקדש הקדשים, דשריא בגויה
בגניזו, וכדין אקרי ברוף, בכל אלין
רבוין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.

וזהו סוד ברוף - רבוי של כל התחתונים,
כלול בחיות ושרפים ואופנים, וכל
ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים
ששורה בתוכו בגניזה, ואז נקרא ברוף
בכל הרבויים הללו והברכות והסודות
שנשלמו בו.

המלכות פולקת את כ"ב האותיות וכוללת בגויה את כולם

את"ה, עטורא דסתימו דאתנון, כללא
דכלהו כ"ב אתנון. ודא הוא א"ת-ה'
את"ה - העטור של סתר האותיות, הפלל
של כל כ"ב האותיות. וזהו א"ת-ה'

שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס אותם לתוכו, וזוהי א"ת-ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז - את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתפונן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. "אלהינו - זהו קשר יחוד של המלך העליון למעלה. בזה, כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא איהו א"ת-ה'. וכד איהי בשלימו בהווא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובעי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. "אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף נז ע"ב):

פורים על שם יום הכפורים

פורים נקראת על שם יום הכפורים, שעתידים להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכינה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאלה במהרה.

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנווי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בהווא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

מעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות? אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנכנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אבדן של בית ראשון ושני, זהו שכתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנכנסה בלי בעלה, שהוא דברי תורה, עם כל זה נכנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נכנסה עמו

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טז), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טז) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה

למלך. זהו שפֿתוב (שם ב יג) ובְּזָה הַנְּעֵרָה
בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, נְעֵרָה וְדַאי בָּאָה אֶל
הַמֶּלֶךְ, שְׂאִישׁ לֹא יִדְעָה אֶלָּא בַעֲלָהּ, וְכִמוּ
שְׂבַעֲרַב הִיא בָּאָה נְעֵרָה בְּתוּלָה וְדַאי, כִּי
גַם בַּבֶּקֶר הִיא שְׂבָה נְעֵרָה בְּתוּלָה וְדַאי,
וּבָה עֶרַב וּבִקְר פְּעֵמִים קוֹרִין לְיִשְׂרָאֵל
בַּעֲלָהּ, וּמַעֲיָדִים עֲלֶיהָ שְׁלֹא הִחְלִיפָה
אוֹתוֹ הִיא וּבְנִיָּה בְּאַחַר, וּמִשּׁוּם זֶה יִשְׂרָאֵל
אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד, שְׁמַע
אֶחָד ע"ד, אֶחָד שׁוֹמֵר אוֹתָהּ, מִשּׁוּם שְׂאֵח
לְצָרָה יִנְלַד (מִשְׁלֵי יז יז), וְעֲלִיו נֶאֱמַר (תְּהִלִּים
לב ז) אַתָּה סֵתֵר לִי, בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ
(דְּבָרִים כח ו), יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֲרֶיךָ
(בְּרַאשִׁית מֵט כח), מִשּׁוּם שְׂבִי יְהוָה וְבוֹ ד',
בוֹ הִיא שְׁמוּנָה.

וַיּוֹם דָּאֲתַעֲנַת בְּהוֹן, וְאִינוֹן סִהְדִין
דְּעוֹלִימְתָא עֲאֲלַת בִּיה לְמַלְכָּא, הַדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (שם ב יג) וּבְזָה הַנְּעֵרָה בָּאָה אֶל
הַמֶּלֶךְ, נְעֵרָה וְדַאי בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ דְּאִישׁ
לֹא יִדְעָה אֶלָּא בַעֲלָהּ, וְכִמּוּ דְּבַעֲרַב הִיא
בָּאָה נְעֵרָה בְּתוּלָה וְדַאי, הַכִּי נִמִּי בַּבֶּקֶר
הִיא שְׂבָה נְעֵרָה בְּתוּלָה וְדַאי, וּבָה עֶרַב
וּבִקְר פְּעֵמִים קוֹרִין לְיִשְׂרָאֵל בַּעֲלָהּ,
וְסִהְדִין עֲלָהּ דְּלֹא חֲלִיפַת לִיה הִיא וּבְנִיָּה
בְּאַחְרָא, וּבְגִין דָּא יִשְׂרָאֵל אֶמְרִין בְּכָל
יוֹמָא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד, שְׁמַע אֶחָד ע"ד, אֶחָד
נְטִיר לָהּ, בְּגִין דְּאֵחָד לְצָרָה יִנְלַד (מִשְׁלֵי יז
יז), וְעֲלִיהּ אֲתִמַּר (תְּהִלִּים לב ז) אַתָּה סֵתֵר
לִי, בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ (דְּבָרִים כח ו), יְהוּדָה
אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֲרֶיךָ (בְּרַאשִׁית מֵט כח), בְּגִין
דְּבִיהּ יְהוָה וּבִיהּ ד', בִּיהּ אִיהִי נְטִירָא.

לא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש

(דף נח ע"א): וְעֲלִיו נֶאֱמַר וַיְהִי אֲמֵן אֶת
הַדְּסָה, הוּא אוֹמֵן שְׁלָהּ וְהִיא אֲמוּנָה שְׁלוּ,
וְזֶהוּ שְׁנֵאֱמַר (שם ט) כַּאֲשֶׁר הִיְתָה בְּאֲמוּנָה
אֲתוֹ, וְלֹא נִגַע בָּהּ הַנְּכָרִי שְׁהוּא
אַחְשׁוּרוֹ"שׁ, מִשּׁוּם שְׂאֵח שְׂאֵח עֲמָה וְדַאי,
וְהוּא הַסְּתִיר אוֹתָהּ מִמְּנוֹ. בְּמָה הַסְּתִיר
אוֹתָהּ מִמְּנוֹ? בְּנִקְדָּה שְׁהִיא הַקּוֹץ שֶׁל
הָאוֹת ד' מִן אֶחָד, אֶחָד שׁוֹמֵר ד' שְׁלֹא
יִקְרַב אַחַר אֲלֵיהָ. זֶהוּ שְׂפִתוֹב (יִשְׁעִיָּה מֵב ח)
אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא
אֲתוֹ, וְהַנְּקִדָּה הַזֶּה הִיא אוֹת בְּרִית, שְׂבָה
נִשְׁתַּלֵּם אֶחָד לְעֶשֶׂר, וּבָה נְעֵשָׂה י', וְכִי
שְׁמִשְׁקֵר בְּבְרִית מִלָּה, גּוֹרֵם (דף נח ע"א)
שְׁתַּסְּתַּלֵּק מִמְּנוֹ שְׂכִינָה, שְׁהִיא הַיְחוּד

(דף נח ע"א): וְעֲלִיהּ אֲתִמַּר (אֲסֵתֵר ב ז) וַיְהִי
אֲמֵן אֶת הַדְּסָה, הוּא אוֹמֵן דִּילָהּ וְאִיהִי
אֲמוּנָה דִּילָהּ, וְדָא אִיהוּ דְּאֲתִמַּר (שם ט)
כַּאֲשֶׁר הִיְתָה בְּאֲמוּנָה אֲתוֹ, וְלֹא נִגַע בָּהּ
נוֹכְרָאָה דְּאִיהוּ אַחְשׁוּרוֹ"שׁ, בְּגִין דְּאֵחָד
עֲמָה וְדַאי, וְאִיהוּ סְתִיר לָהּ מִנִּיָּה, בְּמֵאִי
סְתִיר לָהּ מִנִּיָּה בְּנִקְדָּה דְּאִיהִי קוֹצָא
דְּאֵת ד' מִן אֶחָד, אֶחָד נְטִיר ד', דְּלֹא
יִתְקַרֵּב לְגַבְהּ אַחַר, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב
(יִשְׁעִיָּה מֵב ח) אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וְכַבּוּדִי
לְאַחַר לֹא אֲתוֹ, וְהִיא נְקוּדָה אִיהִי אוֹת
בְּרִית, דְּבָה אֲשַׁתְּלִים אֶחָד לְעֶשֶׂר, וּבָה
אֲתַעֲבִיד י', וּמֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית מִלָּה
גְּרִים לְאֲסַתְּלָקָא מִיְנִיָּה (דף נח ע"א)

שכִּינְתָא, דַּאִיהִי יְחוּדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְשָׁלִיט עָלֶיהָ ש"ד
הוּא, וְשָׁלִיט עָלֶיהָ ש"ד דַּאִיהוּ אַחַר. שְׁהוּא אַחַר.

חטא זה גרם לישראל שישתעבדו בהם אמות העולם

וְדַאי י' דְשַׁדִּי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְאַחַד, וְדַאי י' דְשַׁדִּי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְאַחַד, וְאִם מְשַׁקֵּר אַעֲבַר קוּצָא מִן ד' מִן אַחַד וְאִם מְשַׁקֵּר אַחַר, וּבְגִין דָּא אָמַר קְרָא (שמות לד יד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְשַׁלְטָא עַל בְּרַיִשׁ שַׁד דַּאִיהוּ אַל אַחַר, אִיהוּ מְשַׁתְּעַבַּד בֵּיהּ בְּכָל מִינֵי עֲנֻיִין, וְחוּבָא דָּא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל לְאַשְׁתְּעַבְדָּא בְּהוּן אוּמִין דְעַלְמָא.

הקדוש ברוך הוא שומר אותו בגללה בכל מקום

וְכִינְטִיר אֹת בְּרִית בְּכָל אֶתְר דַּאִיהִי, וְכִינְטִיר אֹת בְּרִית מִלְּהָ, בֵּין בְּרִית מִלְּהָ בֵּין בְּשַׁבָּת וְיַמִּין טְבִין, וְכִינְטִיר אֹת בְּרִית מִלְּהָ, בֵּין בְּשַׁבָּת וְיַמִּין טְבִין, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא נְטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל אֶתְר, וְכִינְטִיר עָלָיו מְשַׁנְאוּי, כְּגוֹנוּנָא דְמִשָּׁה דְאַתְמַר בֵּיהּ (תהלים צא א) בְּצַל שַׁד"י יִתְלוּנְוּ, וּכְגוֹנוּנָא דְאַסְתֵּר דְסִתִּיר לָהּ מִאַחַשְׁוֹרֶשׁ דַּאִיהוּ עָרַל וְטָמֵא, וְשׁוּי בְּאַתְרֵיהּ שְׁנִית (נ"אשדית) בְּדִיוֹקְנָא דִילָהּ, הַדָּא הוּא דְכְתִיב (אסתר ב יג) כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֶרְבִי הָיָה בָּהּ וּבִבְקָר הָיָה שָׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי, וְאִיהוּ נְטִיר לָהּ מִהֲמָן הַרְשָׁע, הַדָּא הוּא דְכְתִיב (תהלים לב ז) מִצַּר תִּצְרֶנִי, דַּאִיהוּ צַר וְאוֹיֵב.

חמשים אמה נגד חמשים מכות

וּמִשׁוּם הַקְּנָאָה הַזֹּאת שְׁכֹסָה הַקְּדוּשָׁה בְּרִיף הוּא בְּאוֹת שְׁלוֹ עַל אֶסְתֵּר, שְׁהִיא הַקְּדוּשָׁה שְׁלוֹ, שְׁאִין הַקְּדוּשָׁה פְּחוּת אַתְלַבְּשׁוּ עֲשֶׂרָה כְּתָרִים תַּחְתּוֹנִים בְּעֲשֶׂרָה בְּנִים שֶׁל הַמֶּן, שְׁשִׁים אֶל אַחַר, שְׁהֲמָן אָמַר וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כְּפֹר וְגוֹמַר הַאי קְנָאָה דְכָסִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאוֹת דִּילֵיהּ עַל אֶסְתֵּר, דַּאִיהִי קְדוּשָׁה דִּילֵיהּ, דְלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוּת מִעֲשֶׂרָה, אַתְלַבְּשׁוּ עֲשֶׂרָה כְּתָרִין תַּתְּאִין בְּעֲשֶׂרָה בְּנֵי דְהַמֶּן אֶל אַחַר, דְּהַמֶּן אָמַר וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כְּפֹר אֶשְׁקוּל וְגוֹמַר

מבית הנשים עד בית המלך: (יד) בערב היא באה^[ט] ובבקר היא

כסף אשקל וגומר, והכל לטל נקמה מאסתר ואמטה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, והקדוש ברוך הוא מסר אותם בידי וביד אמטה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוך הוא נטל ממנו נקמה ומבניו בשכינה העליונה שהפכה את המצרים חמשים מפות.

וסוד הוא, שהרי אותה ההתבוננות שהוא מתבונן באותה הבקשה, גורמת לו למחלת לב. מה זה מחלת לב? זהו מי שעומד תמיד על האדם להסטין למעלה ולמטה.

העוסק בתורה תפלותיו מתקבלות

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. כתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דהווא בר נש.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב): ורזא איהו, דהא ההוא אסתכלותא, דאיהו מסתכל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאה לעילא ותתא.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב):

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. כתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דהווא בר נש.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"ב ע"א):

אשרי חלקו של המכון בתפלתו כראוי

וזכאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא כדקאמרן, וקשר קשרין, ויחד חודין, ויתכון בכלא כדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתכון בכל כראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה

לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא פתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי. חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גזיר - והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

השכינה מחלקת חלקים לכלם

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דפתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבוניא דברכאון, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא.

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דפתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוני של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שנאמר (בראשית מט) ולערב יחלק שלל, שמחלקת חלק לכלם, ואפילו לצד האחר חלק לבדו.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף ר"כ ע"ב):

חולקת רק אם בעלה נותן לה רשות

אמר רבי אבא לרבי יוסי, ההוא מרגלא קדישא דהוה תחות ידך, מגו סיעתא דחסידי קדישא דאיהו גבון, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למחר. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפייסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהר לההוא אתר. כן קודשא בריך הוא פיס למשה, ועד דיהב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נותן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהב לה רשו למחר תמן, לא אזלת.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, אותה מרגלית קדושה שהיתה תחת ידך, מתוך סיוע של החסיד הקדוש שהוא אצלנו, כמה יפה הוא, וחזרנו בו. שהרי ודאי לא צריך להוציא אשה להשרות במקום אחר, עד שבעלה יצוה ויתן לה רשות ללכת, ומודיעים לבעלה בהתחלה, ומפיס אותו שהוא יצוה אותה ויתן לה רשות ללכת לאותו מקום. כן הקדוש ברוך הוא פיס את משה, ועד שנתן לו רשות ואמר לו: אמר אתה, הנני נתן לו את בריתי שלום, לשרות בתוכו. ועד שנתן לה רשות ללכת לשם, לא הלכה.

השכינה יושבת בין הצדיקים וחוזרת למלך

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוטהא. וצדיקא דעלמא חמי, וחדוי בהאי. אבל בין דרועי

מנן לנו? מצדיקו של עולם, שנתן לה רשות לשרות בתוך צדיקי העולם הזה. וישבה עמם כמו כלה בתוך הקשויטים שלה. וצדיק העולם רואה ושמח בזה.

אבל בין זרועות בעלה שוכבת, וחוזרת להיות אתם, ושבה לבעלה, כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לבעלה, ובבקר היא שבה לצדיקי העולם, והכל ברשות בעלה.

ומשה כף אומר, הנני נתן לו את בריתי. כמו שצדיק שלמעלה נותן, גם אני הנני נותן, מתנה להחזיר מתנה היא, ובשביל ברית זו הרויח כהנה עליונה. ואם לא תהיה אתו, לא יתקשר פנחס בדרגת כהנה עליונה, שהרי ברית דבקה תמיד בימין עליון. וימין עליון זה עתיד לבנות בית מקדש, שהוא ברית.

דבעלה שכבת, ואתהדרת למהוי בהדייהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקיא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה.

ומשה כף אומר, הנני נותן לו את בריתי, כמה דצדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רוח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקא איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף רמ"ב ע"ב):

זמן מנחה

כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, (אסתר ב) בערב היא באה. זהו שכתוב (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. משום שפנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני צריך להיות) בגלות של עשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), זהו אדון כל הארץ, וזה צדיק, משם יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, שעתידי לצאת ממנו משיח בן אפרים. ובגללו נאמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסובינה אלמותיכם ותשתחווין לאלמתי. ובצדיק נאמר, כל הכורע - כורע בברוך.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לז) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסובינה אלמותיכם ותשתחווין לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא טשע וארבעין)

ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ערב ובקר

בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום

שָׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֵל יַד שְׁעֵשְׂנוּ סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר
הַפִּילִגְשִׁים לֹא תָבֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חָפִץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ
וְנִקְרָאָהּ בְּשֵׁם: (טו) וּבְהִגִּיעַ תֵּר אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיחַיִל וְיָד מְרֻדְכָי
אֲשֶׁר לָקַח לוֹ לְבַת לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דָבָר כִּי אִם אֵת

עיניכם וראו מי ברא אלה, מי אלה - הוא
אלה, הוא אלהי"ם, מי ברא לאלה, שאו
מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי
תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא
ברוך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י
דאיהו כללא דחמשין אתון, ובמאי צריך
ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה
(חבקוק ג) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום,
בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן
או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא
נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו)
המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת
שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי
מתניתין ביציאת הככבים, ערב ובקר
צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין
דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה
לגביה (אסתר ב ד), ודא ערב דיצחק ובקר
דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

עיניכם וראו מי ברא אלה, מי אלה - הוא
אלה, הוא אלהי"ם, מי ברא לאלה, שאו
מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי
תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא
ברוך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י
דאיהו כללא דחמשין אתון, ובמאי צריך
ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה
(חבקוק ג) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום,
בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן
או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא
נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו)
המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת
שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי
מתניתין ביציאת הככבים, ערב ובקר
צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין
דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה
לגביה (אסתר ב ד), ודא ערב דיצחק ובקר
דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

זוהר בראשית (פרשת וירא - דף קו ע"א):

השכינה באה תמיד לפני

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר
(אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא
שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה
קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו
פלה, הרי נתבאר.

מאי (קז א) הבאה אלי. דא הוא רזא כמה
דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה
ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי
תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני
והא אתמר. עשו פלה הא אתמר:

אֲשֶׁר יֹאמֶר הִנֵּי סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְתֵהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חֵן
 בְּעֵינָיו כָּל רֵאִיָּה: (טז) וְתִלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ אֶל בֵּית
 מְלָכוֹתוֹ בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חֲדָשׁ מֵבֵת בַּשָּׁנָה שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ:
 (יז) וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנָּשִׁים וַתֵּשֶׂא חֵן וְחֶסֶד לְפָנָיו
 מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם בָּתֵּר מְלָכוֹת בְּרֵאשִׁיָּה וַיִּמְלִיכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי:
 (יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֶּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר
 וְהַנְּחָה לַמְּדִינּוֹת עֲשָׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבַהֲקַבֵּץ
 בְּתוּלוֹת שְׁנֵית וּמְרַדְּכִי יֵשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מְגַדֶּת
 מוֹלְדָתָהּ וְאֶת עַמָּהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ מְרַדְּכִי וְאֶת מֵאֲמֵר מְרַדְּכִי
 אֶסְתֵּר עֲשָׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתֵה כַּאֲמִנָּה אֶתוֹ: (כא) בְּיָמִים תָּהִם וּמְרַדְּכִי
 יֵשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קֶצֶף בְּגִתָּן וְתַרְשֵׁן שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי
 הַסֶּף וַיִּבְקָשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ: (כב) וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמְרַדְּכִי
 וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמְּלָכָה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרַדְּכִי:
 (כג) וַיִּבְקָשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
 תֵימִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ג'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ג

(א) אֶתְּחַלְּצֵנִי מֵיַד הָאֱלֹהִים הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גְּדַל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ אֶת הַמֶּן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת כְּסָאוֹ מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵתוֹ: (ב) וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי בֶן צְוָה לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמֶרְדֵּכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמֶרְדֵּכִי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי כַּאֲמָרָם (כַּאֲמָרָם)

י. זוהר ויקרא (פרשת קדושים - דף פ"ב ע"א):

ישראל חוטאים בשביל תערכת רע

אמר לו המנונה הקדושה, מי גרם שלא יעשה את צווי, הואיל ובנו הוא? אמר הרועה הנאמן, ודאי תערכת של רע, וסוד זה גרם לישראל לחטא לאביהם שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתערבו בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והחריב את בית המקדש. ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא - (דברים לב) ה' בָּדַד יִנְחֵנו וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערוכת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחרוב בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בָּדַד יִנְחֵנו וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד רע. מצד של מטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד של בן י"ה, בינה. ויורש את המלכות שהיא ה'. ואיך יורש אותה? אם עושה את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינ"ה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואימא, בגין דאיהו

מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא המלך. איהי מצוה, וצוויא דמלכא על עשה ולא תעשה.

זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קע"ה ע"ב):

השכינה מתברכת מהצדיק

רבי יצחק אמר, שבועה פריכין דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משיטא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתחא דכלהו.

רבי יצחק אמר, שבוע פריכות שיהי שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא מתברכת משיטה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארוה בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

כנרת נקראת על שמה

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דדוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כך, גוונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד פורסייא.

והיא חוט אחד, ורשומה בגוניה, וצבעה יוצא מדג אחד שהולך בים כנרת. וכנרת נקראת על שמה. ועל זה כנור היה תלוי מעל מטת דוד, שהרי (של דוד) ודאי הוא כנור דוד מנגן מאליו למלך הקדוש העליון, ולכן גונו עולים עד הרקיע, ומהרקיע עד הפסא.

מצות המלך

והכא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כחדא. והאי הוא כתר א ופתחא לכל שאר כתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער ליי. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא

וכאן פתוב מצוה, כמו שנאמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. כי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרין כאחד, וזהו זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה פתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא

אינון סהדי סהודתא, ולא קיימי עומדים במקומם, משום שהיא מצות. בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

זוהר - תקוני הזוהר (הקדמת תקוני הזוהר - דף י ע"ב):

מסירות נפש

ועוד תקונא ו' והמשפלים יזהירו (דניאל יב א) אלין אינון דידעין רזא בפקודא תננינא במלת בראשי"ת, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמא מפרש ויסע ויבא ויט, שבו וא"ו כחשבון אה"ד, שהינו מאמר אחד שהוא בראשית, שבארונה עליו, והלא במאמר אחד יכול להבראת, וזהו אהוב רבונא. מי שמוסר נפשו באחד, באהבת רבונא, ומשום זה ואהבת את ה' אלהי"ך (דברים ו ה), אפלו נוטל את נפשו. שאם חביבה עליו נפשו מגופו, לך נאמר ובכל נפשו. ואם חביב עליו גופו מממונו, לך נאמר ובכל לבבך. ואם חביב עליו ממון מגופו, לך נאמר בכל מאדך. במה שחביב עליך, מסר אותה באהבת רבונך בעת צרה.

ועוד תקונא ו' והמשפלים יזהירו (דניאל יב א) אלין אינון דידעין רזא בפקודא תננינא במלת בראשי"ת, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמא מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו כחושבון אה"ד, דהינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהו"ה אלהי"ך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשו, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לך נאמר ובכל נפשו, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה ממנונא מגופא לך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימוי דמארך בעת צרה.

הנסיון בגלות האחרון? היה מסירות נפש

וזהו הנסיון שעתידיים ישראל להתנסות בשבעים השנים של הגלות האחרונה, שעני חשוב כמות, וכאלו נוטלים נפשו, גוף ונפש וממון - כלם שקולים. במה שחביב עליו, מסר אותו באהבת רבונא, ובאותו זמן נקשר במלת אהב"ה שהיא בראשי"ת, וכאלו בו ברא עולם, ומי שלא מסר נפשו או ממנו באהבת רבונא

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב כמות, וכאלו נוטלין נפשיה, גופא ונפשא וממונא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובהווא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשי"ת, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או

בשעת השמד, כאלו החזיר עולם לתהו ובהו, ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו בשעת השמד באהבת רבונו, זהו שנקרא אהוב רבונו ודאי, ובאותו עולם אין למעלה ממנו, ומשום זה הפתוב סמוך לו והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמיך ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

השכינה היא בנן עולם

ואהבת יהו"ה היא המלכות שכלולה מפל הספירות, והיא מצות הקדוש ברוך הוא בכל תרני"ג מצוות, ובגללה נאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, והיא בנן עולם. השפחה הרעה היא חרבן עולם, ומשום זה נאמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש ברוך הוא להלקות בה הרשעים.

ואהבת יהו"ה אינה מלכות, פלילא מפל ספירן, ואינה פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרני"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר א ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואינה בנן עלמא, שפחה בישא אינה חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, ואינה רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא.

האזהב ה' בכל שלושה הדברים הינו אהבה אמיתית

ומשום זה, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו או גופו או ממונו, שישמר אותו הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו תלויה באותה שנתן לו, ואינה עקר אהבתו, שזו לא אהבה, שאם נטל ממונו או גופו כופר בו. אינו עקר אהבה, עד שמוסר נפשו באהבת רבונו. ואם כל השלש שקולים לגביו, ימסר את כלם על קדשת שמו באהבה, וזהו עקר אהבה, שהיא אהבת יהו"ה מלכות, שהיא אהבת חסד, שיראה היא מצד הגבורה, ומחסד היא מלכות, אהבת יהו"ה, כמו שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממוניה, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממוניה או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון פלהו על קדושת שמה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת יהו"ה מלכות, דאיהו אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהו, ומחסד איהו מלכות אהבת יהו"ה כמה דאתמר, מגבורה איהו יראת יי' .

אָלֵיוּ יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּדּוּ לְהִמָּן לְרֵאוֹת הַיַּעֲמֹדוֹ דְּבָרֵי
 מְרַדְּכֵי כִּי הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הֶמָּן כִּי אִין מְרַדְּכֵי
 בָּרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הֶמָּן חֲמָה: (ו) וַיָּבֹו בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 בְּמְרַדְּכֵי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֵת עִם מְרַדְּכֵי וַיִּבְקַשׁ הֶמָּן לְהַשְׁמִיד
 אֵת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרַדְּכֵי:
 (ז) בַּחֹדֶשׁ הָרֵאשׁוֹן הוּא חֹדֶשׁ נִסָּן בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לִפְנֵי הֶמָּן מִיּוֹם לְיוֹם וּמִחֹדֶשׁ
 לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר: (ח) וַיֹּאמֶר הֶמָּן לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנוּ עִם אֶחָד מִפּוֹר וּמִפָּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינוֹת
 מְלָכוֹתָךְ וְדַתֵּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עַם וְאֵת דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עוֹשִׂים
 וְלַמֶּלֶךְ אִין שׁוּה לְהַנִּיחָם: (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִכְתֹּב לְאַבְדָּם
 וְעֶשְׂרֵת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשַׁקּוּל עַל יְדֵי עֲשֵׂי הַמֶּלְאכָה לְהַכִּיֵּא
 אֶל גְּנוֹי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיִּסֶּר הַמֶּלֶךְ אֵת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֶמָּן
 בֶּן הַמְּדֵתָא הָאֲנָנִי צָרַר הַיְּהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמָּן הַכֶּסֶף
 נָתוּן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרָאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ
 בַּחֹדֶשׁ הָרֵאשׁוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הֶמָּן
 אֶל אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפְּחוֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
 שָׂרֵי עַם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ בְּשֵׁם

תורה מצד החסד ומצד הגבורה

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 אתיהיב לישראל ודא עמודא לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 דאמצעייתא, מטטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה),
 ויהי מצוה שלו בכל תרני"ג מצוות שתלוים משמו, שהם שמ"י עם י"ה -
 דאינון שמ"י עם י"ה שס"ה, זכרי עם ו"ה - רמ"ח, היא
 ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו: בצלמו כדמותו.

הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁוּרֶשׁ נִבְתָּב וְנַחֲתָם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ: (יג) וְנִשְׁלַח סְפָרִים
בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר
לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וְשָׁלָלָם לְבוֹז: (יד) פֶּתַשְׁגָּן הִבְתָּב
לְהַנְתִּין דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתִדִים
לְיוֹם הַזֶּה: (טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לַשְׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה:

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ד'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ד'

(א) וַיִּזְעַק וַעֲקָה גְדֻלָּהּ וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹא עַד לְפָנַי שֶׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּי אֵין בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שֵׁק וְאַפָּר וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּקְרַע מְרֻדְכֵי אֶת

יא. מרדכי היהודי מיחה שלא ישתתפו בסעודת אחשוורוש.

להם זונות ועשה להם משתה וגזר עליהם שיבואו וישתו ויעשו כרצונם שנאמר "לעשות כרצון איש ואיש", מי שירצה יבוא, ומי שלא ירצה לא יבוא, כדי שלא יהא פתחון פה למדה"ד לומר בעל כרחם הביאום.

עמד מרדכי ומיחה בידם.

ולבנה כך חגרו שקים ונתנו קולם בבכי, שנאמר "שמש וירח קדרו", שמים וארץ נתאבלו שנאמר "אלביש שמים קדרות", [עמד אליהו] ואמר יבטלו ישראל שיחזרו ממקום למקום ללמוד תורה ומשתעבדים על השבת ועל המילה ועל המצות, מיד רץ אליהו ז"ל בבהלה אל צדיקי עולם ואל נביאים הראשונים, ואמר להם שמים וארץ וכל צבא השמים בוכים במר נפש וכל העולם כולו אחזתו חיל כיולדה ואתם יושבים ודוממים, אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שאכלו ושתו ממשתה אחשוורוש והושלמו ישראל לטבח ולמחות שמם מן העולם, אמר משה לאליהו כלום יש אדם כשר בדור, אמר לו יש אדם אחד בהם ומרדכי שמו.

אמר ר' יצחק נפחא בעלילה גדולה בא המן על ישראל שנאמר ובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן, אין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן לאחשוורש אלקיהם שונא זמה הוא, העמיד

הניחו דברי מרדכי והלכו לאותו משתה י"ח אלף ותקמ"ד, עמד השטן והשטין עליהם ואמר לפני הקב"ה רבש"ע עד מתי אתה תדבק באומה זו שהם מפרישים עצמם ממך, אבד אותם בזמן הזה, אמר לו ותורה מה תהא עליה, אמר ליה רבש"ע תסתפק בעליונים, אף הקב"ה השוה דעתו באותה שעה, אמר הקב"ה אומה זו שבשבילה רבות אנחותי בכל יום אשביתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקב"ה הביאו לי אגרות ואכתוב עליהם כליה, מיד הלך השטן להביא מגילה, כשראתה התורה כך יצאת לפניו בבגדי אלמנות ונתנה קולה בבכי, ולקול בכיתה צעקו מה"ש, שנאמר הן אראלים צעקו חוצה, אם ישראל בטלים אנו למה צריכין בעולם, כיון ששמעו חמה

לְבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שָׂק: (ג) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה
מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִנִּיעַ אֶבֶל גָּדוֹל לַיהוּדִים וְצוּם
וּבְכִי וּמִסְפַּד שָׂק וְאָפֵר יֵצַע לְרַבִּים: (ד) וּתְבוֹאִינָה (וּתְבוֹאֵנָה)
נְעֻרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסֶיהָ וַיִּגִּדּוּ לָהּ וַתִּתְחַלְחַל הַמֶּלֶכֶה מְאֹד
וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרַדְכֵי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעַלָיו וְלֹא
קָבַל: (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הֶעֱמִיד
לְפָנֶיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל מְרַדְכֵי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא
הַתֵּךְ אֶל מְרַדְכֵי אֶל רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לְפָנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ:
(ז) וַיִּגַּד לוֹ מְרַדְכֵי אֵת כֹּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וְאֵת פְּרִשְׁתׁ הַכֶּסֶף
אֲשֶׁר אָמַר הָמֵן לְשָׂקוֹל עַל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִיִּים (בִּיהוּדִים)
לְאַבְדָם: (ח) וְאֵת פֶּתֶשֶׁן בְּתֵב הַדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידם
נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ לְבוֹא
אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עֲמָה: (ט) וַיָּבוֹא
הַתֵּךְ וַיִּגַּד לְאַסְתֵּר אֵת דְּבָרֵי מְרַדְכֵי: (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר
לְהַתֵּךְ וַתִּצְוֶהוּ אֶל מְרַדְכֵי: (יא) כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינוֹת
הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ

העולם אם בטיט היא חתומה רחמים
נשמעים, ואם בדם היא חתומה מה שהיה
יהיה, מיד בא אליהו ז"ל אצל מרדכי
והודיעו, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה,
מה עשה מרדכי, קבץ את כל תינוקות של
בית רבן ועינה אותם מלחם ומים והלבישם
שקים והושיבם על אפר והיה צווח וכוכה
עמהם ביום ובלילה, והמן נתיעץ באוהביו.
(ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נדה שנת
המלך).

(הערת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני
שמיחה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק
גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור.
והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה
ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור
שלא נתפס בעוונם].

אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו
מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה
נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך
וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

אֶל הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר
 יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שַׂרְבִּיט הַזֶּהבִּי^[ב] וְחָיָה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא

יב. זוהר ויקרא (פרשת תזריע - דף מ"ד ע"ב):

הַכְּנָסוֹ לְמִקְוֵי מַיִם

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקיא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכרי.

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקיא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכרי.

הַשְּׂכִינָה מִתְיַחֵדֶת עִם הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי שִׁירָה

חזרו רבי אחא ורבי חייא. אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של כנסת ישראל (עזר) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מתוך שירה ומתוך השבח שלה אליו.

אחזרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של כנסת ישראל (עזר) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבהא דילה לגביה.

בְּבִקְרַת מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד

עד שבא הבקר, ומושיט לה המלך חוט של חסד, וסוד הדבר כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ואל תאמר שלה לבדה מושיט המלך את זה, אלא לה,

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרינן, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא,

אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוּשִׁים יוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר מֶרְדֵּכָי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר
 אֶל תִּדְמִי בְּנִפְשֶׁךְ לְהַמְלִט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם
 הַחֲרָשׁ תִּתְחַרְשִׁי בָּעֵת הַזֹּאת רִוּחַ וְהִצְלָה יַעֲמוּד לַיְּהוּדִים מִמְּקוֹם
 אַחֵר וְאֵת וּבֵית אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם לָעֵת בֹּזֵאת הַנִּעְתָּ
 לַמְּלָכוֹת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מֶרְדֵּכָי: (טז) לֵךְ כְּנוּס אֶת
 כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן^{יב} וְצוּמוּ עָלַי וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל

אֵלָא לָהּ, וּלְכָל אֵינוֹן דְּמִתְחַבְּרֵן בָּהּ. תָּא וּלְכָל אוֹתָם שְׂמִתְחַבְּרִים עִמָּהּ. בָּא
 וְנִתְחַבֵּר כְּחָדָא. יְתָבוּ. וְנִתְחַבֵּר יַחַד. יְשָׁבוּ.

יג. הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין:

פֶּרֶשׁ הַחִיד"א זי"ע כִּי "מַחֲהָ אִמְחָה" גִּימְטְרִיָּה "זֶה הָמֵן" (בְּסִפְרוֹ "חֲדָרֵי בְּטוֹן"),
 וּלְפִי זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁהָמֵן רָצָה לְמַחֲוֹת
 אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסַּעֲוָדָה שֶׁלּוֹ
 שֶׁהָאָכִיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת,
 וְכִידוּעַ דְּבָרֵי הַזּוּה"ק בְּפֶרֶשׁת מִשְׁפָּטִים
 לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אָמוּ, שְׁנֹבוּכְדִנְצֹר
 הִרְשַׁע אָכַל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב, כִּי יָדַע שֶׁרַק
 בִּכְחַשׁ שֶׁל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב בֵּיחַד נִבְרָא הַכַּחַ
 לְהַתְּרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר
 הַזּוּה"ק כִּי הַשְּׁלַחַן לְבַד נַעֲשֶׂה מִרְכָּבָה
 לְסִטְרָא אַחְרָא.

איך יכולים לזכות להגאולה האמיתית? ומה מעכב את ביאת המשיח?

אָמְרוּ חַז"ל בְּמִסְכַּת חֲלִין (דף קלט ב'): מִשָּׁה
 מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאָמַר: "בְּשֶׁגֶם הוּא
 בֶּשֶׂר", הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאָמַר: "הָמֵן
 הָעֵץ", - וּבְסִפְרָא אִמְרֵי שִׁי, הִבִּיא אֶת דְּבָרֵי
 חַז"ל הַשּׁוֹאֲלִים: הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכַן
 מְרוּמֵז בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הָמֵן? וְעַל כֵּן
 הִשְׁיִבוּ שֶׁהוּא מְרוּמֵז בְּפִסּוּק "הָמֵן הָעֵץ
 אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבַלְתִּי אָכַל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ".
 וְשׂוֹאֵל: מַה הַשְּׁיִיכוֹת שֶׁל הַפִּסּוּק בְּפֶרֶשׁת
 בְּרֵאשִׁית לְעֵנִין שֶׁל הָמֵן? - וּמַבְּאֵר: רוֹאִים
 לְפָעִמִּים אֵיךְ שִׁיְהוּדִי מֵאֲבֵד אֶת צֵלָם
 הָאֱלוֹקוֹת שֶׁלּוֹ, הוּא נִהְיָ מוֹשְׁחָת עַד כְּדֵי
 כֵּן שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהַכְחִיד אֶת אֲחִיו, וּמֵהֵיכַן
 נֹבַע הַשְּׁחָתָה כְּזוֹ אֲצֵל יְהוּדִי? זֶה קוֹרָה מִכֵּן
 שְׂאִין אוֹכְלִים בֶּשֶׂר, שֶׁהוּא מְטַמְּטֵם אֶת הַלֵּב,
 כְּפִי שֶׁהִרְמַב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיָ דָם,
 וְהָדָם זוֹרֵם לְלֵב וּמְטַמְּטֵם אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא
 הוֹפֵךְ אוֹתוֹ ל"הָמֵן" יְהוּדִי, כִּי הוּא אָכַל דְּבַר
 שִׁ"צִוִּיתִיךָ לְבַלְתִּי אָכַל מִמֶּנּוּ", ע"כ. וְזֶה
 הִיָּה עֲצַת הָמֵן לְהַכְשִׁילָם בְּמֵאֲכָלוֹת כְּדֵי
 שִׁיּוּכַל לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעֲשֶׂה
 נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל שֶׁכָּל הַסַּעֲוֹדוֹת הֵייתָה
 בֶּשֶׂר בַּחֲלָב וּגְבִינָה עִם בֶּשֶׂר (וְזֶהוּ פִתְּכֵי
 הַמֶּלֶךְ, ב"ג רָאשֵׁי תִבּוֹת בִּישׁוֹר גִּבְיִנָה), כְּדֵי לְהִיּוֹת
 שְׁלַחְנוּ שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ רָמֵז לְשַׁלְּחַן שֶׁר הַטָּמֵא
 שֶׁל הַסִּטְרָא אַחְרָא, לְהַאֲחִיזוֹ לְמַעְלָה בְּסוּד

שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה
הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המן
אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני
ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה
לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות
(מגלה י"ב).

לך בנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

מרדכי היהודי פי בזכותו היהודים נצלו
מגזירתו של המן, שהוא נזהר והזהיר
שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולזה
הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא
תאכל אכל שאינו כשר. ואמרו חז"ל
שאכלה רק זרעונים, כדי להזהר במאכלות.
ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות -
ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי",
ששום אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

רחמנא ליצלן לרשות הטומאה עכ"ל,
והכוונה לכך היא שכל התורה והמצוות
שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על
כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע
מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב
מערכת מאכלות אסורות) העבירה של
המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה
שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחיובים
במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם
לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו
מפוטם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן
לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. -
ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך
קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה
מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה
ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת

גדי בחלב אמו, כמו שפרש הזוהר למעלה
ולגם אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית
המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין
המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש
בב"א. [כמבאר בזוהר הקדוש פרשת
משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מכאן

לך בנוס את כל היהודים ואל

וכתוב בפ"ח (אר"ח סי' תר"ע) וז"ל, בפורים
היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על
כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים
שנהנו מאכילה ושתיה של איסור ושמחה
ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינו
נפשותם כמו שאמרה אסתר: "לך בנוס את
כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת
ימים". לפיכך קבעום למשתה ויום טוב
לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך

האוכל מאכלות אסורות

בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא מא:): זה שאוכל
מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה
כאדם מכער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם
הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל
זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל
שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות
עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת
את חומר האיסורים של המאכלות
האסורות. - עוד כתוב שם (מא:): שעל ידי
אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך
לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך
להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה,
והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי
ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו
להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד
כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות
אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס

וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצצקו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

וכמה שלא היה לו מקום בכתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאר בחיים ספרו את זה [זהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים ששקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו בליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב): "מפני מה נתחייבו שונאיין של ישראל שבאותו הדור בליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדייק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): "בשר" בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה בשר שהם בקדושה, כנגד הקלפה שכתוב בפסוק (שמות כב ל) ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, (ועין עץ חיים שער מ"ט פ"ו). - ומאידך גיסא "ארור המן" גימטריה 502 - וכן "ברוך מרדכי", גימטריה 502 בגימטריה תק"ב, שהוא סך "בשר", הינו שעל ידי אכילת בשר אפשו לעלות לבחינה הנשגבה של "ברוך

ובתמים, ובכל זאת הם מזוללים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הפשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הפשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברכבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד,

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפכות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, בעבור עשרות שנים - הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אשוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"י.

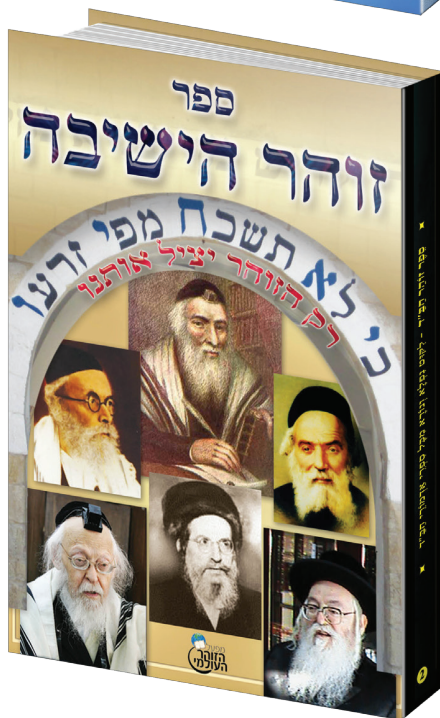
הגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א, ה' יאריך ימיו בטוב ובנעימים, אמר כי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שפידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נפך כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדייק לפי בתי הגז,

תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם בֵּין וּבֵינָן
 אָבוּא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא בָדַת וּבְאֲשֶׁר אֲבָדַתִּי אֲבָדַתִּי:
 (יז) וַיַּעֲבֹר מֶרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ומתבסמים ביין ביום הפורים, מגלים מי הוא האיש אשר זוכה לאכול מאכלות כשרים, ומי הוא שחלילה נכשל במאכלות אסורים ובפיגולים, בסוד "נכנס יין יצא סוד", כי לפעמים נראה על אדם מסוים שהוא נזהר ממאכלות אסורות ועל ידי ששתה יין הבאיש ריחו ונודע שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות ומגאל את נפשו בפיגולים. וזה הענין שחייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, והדברים נפלאים.

מרדכי, ואפשר חלילה לרדת לשאול תחתית - "ארור המן". ומפני זה אנו רואים היום שכל כף הרבה בחורים ואברכים יוצאים לתרבות רעה רח"ל, כמבואר באגרא דפרקא (אות קכ"א, ועוד, ע"ש). - באור הדברים שעל ידי אכילת בשר כשר ומטהר, זוכים לעלות מעלה מעלה, ולתקן את כל הנצוצות, בחינת "ברוך מרדכי", ואם חלילה אוכלים בשר טרפה מקלקלים הכל, עד שמגיעים לבחינת "ארור המן". - ועל ידי ששותים

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ה'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ה'

(א) **בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת יְיָ וַתַּעֲמֵד בַּחֲצַר**

יד. זוהר - ספר במדבר (פרשת חקת - דף קפ"ג ע"ב):

נְתִילַבְשָׁה אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ

רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (אסתר ה) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי (דף קפ"ג ע"ב) וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וְגו'. מַגִּילַת אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמָרָה, וּמְשׁוּם זֶה כְּתוּבָה בֵּין הַכְּתוּבִים. וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁנִּחְלַשׁ כַּח הַגּוֹף, וְהָרִי קִים בְּרוּחַ בְּלֹא גּוֹף, אִזּוּ מַלְכוּת? (קפ"ט ע"ב) אִם תֵּאֱמָר בְּלִבוֹשׁ כְּבוֹד וְאַרְגָּמֹן, הָרִי לֹא כִּף נִקְרָא. אֲלֵא וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, שֶׁהַתִּלְבָּשָׁה בְּמַלְכוּת עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁה, וְדָאִי לְבָשָׁה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (אסתר ה) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי (דף קפ"ג ע"ב) וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וְגו'. מַגִּילַת אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמָרָה, וּבְגִין כִּף כְּתוּבָה בֵּין הַכְּתוּבִים. וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּאִתְחַלַּשׁ חֵילָא דְּגוּפָא, וְהָא קִימָא בְּרוּחָא בְּלֹא גוּפָא, כְּדִין וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת. מָאִי (קפ"ט ע"ב) מַלְכוּת. אִי תִימָא בְּלִבוֹשֵׁי יָקָר וְאַרְגָּמֹנָא, הָא לֹא הָכִי אֶקְרִי. אֲלֵא וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, דְּאִתְלַבְּשַׁת בְּמַלְכוּת עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁא, וְדָאִי לְבָשָׁה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

כָּל מִי שֶׁשׁוּמֵר פִּיּוֹ וּלְשׁוֹנוֹ, זֹכֶה לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ

מָה הַטַּעַם זָכְתָה לְמָקוֹם זֶה? מְשׁוּם שֶׁשְׁמֵרָה פִּיהָ שְׁלֵא לְהִרְאוֹת דְּבַר. זֶהוּ שְׁכִתּוּב (אסתר ב) אִין אֶסְתֵּר מַגִּדַת מוֹלְדֶתָה. וְלִמְדוֹנוּ, כָּל מִי שֶׁשׁוּמֵר פִּיּוֹ וּלְשׁוֹנוֹ, זֹכֶה לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְכָל מִי שֶׁסּוֹטָה פִּיּוֹ לְדַבֵּר רָע, הָרִי וְדָאִי אִתּוֹ דְּבַר רָע עֲלִיו. (ואם לא.) הָרִי נִגְעִים אוֹ צָרַעַת שֶׁשׁוֹרְפִים כְּנֹחַשׁ עֲלָיו, וְהָרִי פֶרְשׁוּהוּ.

מָאִי טַעֲמָא זָכְתָה לְהָאִי אֶתֶר. בְּגִין דְּנִטְרָא פּוּמָה דְּלֹא לְחַוּוּאָה מְדִי. הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (אסתר ב) אִין אֶסְתֵּר מַגִּדַת מוֹלְדֶתָה. וְאוֹלִיפְנָא כָּל מָאן דְּנִטִיר פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה, זְכִי לְאִתְלַבֵּשׂא בְּרוּחַ דְּקוּדְשָׁא. וְכָל מָאן דְּסִטִי פּוּמִיָּה לְמַלְהָ בִישָׂא, הָא וְדָאִי הֵהוּא מְלָה בִישָׂא עֲלִיָּה. (ס"א וְאִי לֹא), וְאִי תִימָא הָא נִגְעִים, אוֹ צָרַעַת, דְּמוֹקְדָן כְּחוּיָא עֲלִיָּה, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

בית המֶלֶךְ הַפְּנִימִית^[10] נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כַּסֵּא מְלָכוּתוֹ בְּבֵית הַמְּלָכוּת נִכַּח פֶּתַח הַבַּיִת: (ב) וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר נִשְׁאָה חֵן בְּעֵינָיו וַיּוֹשֵׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שַׂרְבִּיט הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׂרְבִּיט: (ג) וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה וּמַה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצֵי הַמְּלָכוּת וַיִּנָּתֵן לָךְ: (ד) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל

טו. זוהר - ספר ויקרא (פרשת בהר - דף ק"ט ע"א):

תפלה נכח בית המקדש

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָרִי מְצַאנוּ חֲצָרִים שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (אסתר ה) וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ. וּבְכָל מְקוֹם הַמֶּלֶךְ סָתָם, זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וַתַּעֲמֹד, אֵין עֲמִידָה אֲלֵא תַפְלָה. נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ, נִכַּח בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ, שְׁכָל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְהַתְּפַלֵּל תַּפְלָתָם לְשֵׁם וְלַהֲיוֹת נִכַּח בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ. מִי זֶה כָּאן חָצַר הַפְּנִימִית? וְדַאי שְׁנַיִם הֵם חֲצָרוֹת בֵּית ה'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָא אֲשַׁכְּחָנָא חֲצָרִים דְּאִתְמַר בֵּיהּ (אסתר ה) וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ. וּבְכָל אִתְר הַמֶּלֶךְ סָתָם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וַתַּעֲמֹד, אֵין עֲמִידָה, אֲלֵא צְלוֹתָא. נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ: נִכַּח בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ, דְּכָל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְצַלָּה צְלוֹתָא דְלַהוֹן לְתַמּוֹן, וְלִמְהוֹי נִכַּח בֵּית הַמֶּקְדָּשׁ. הֵכָא מֵאן חָצַר הַפְּנִימִית. וְדַאי תְּרִין אֵינוֹן חֲצָרוֹת בֵּית י'.

גאולה לרחוק ולקרוב

אָמַר לוֹ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁנֵי חֲצָרִים, הֵם הַחִיצוֹנִיִּים שֶׁל הַלֵּב, וְהֵם שְׁנֵי אֲזִנִּים שֶׁל הַלֵּב. וְשְׁנֵי בְּתִים פְּנִימִיִּים, שְׁנֵי בְּתִים הַלֵּב. וְשְׁנֵי הֵם הַבְּתִים הַפְּנִימִיִּים, וְשְׁנֵי הֵם בְּתִים חִיצוֹנִיִּים. וּבְזִמְנָן שְׁיִהְיֶה פְּרָקוֹן, תִּהְיֶה גְּאֻלָּה לְכָלֶם, לְאוֹתָם הַקְּרוּבִים לְלֵב, שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה, וְלֵאמֹר הַרְחוּקִים שְׁהַתְּקַרְבוּ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה נז) שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִרְחוּב, וּפְרָשׁוּהָ, לְרַחוּק מֵעֲבָרָה, וְלִרְחוּב מִמְּצוּנָה.

אָמַר לִיהּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, תְּרִין חֲצָרִים, אֵינוֹן חִיצוֹנִיִּים דְּלִבָּא, וְאֵינוֹן תְּרִין אֲזִנִּים דְּלִבָּא. וְתְרִין בְּתִים פְּנִימִיִּים, תְּרִין בְּתִים דְּלִבָּא. וְתְרִין אֵינוֹן בְּתִים גּוֹזְאִי, וְתְרִין אֵינוֹן בְּתִים בְּרִיאִי. וּבְזִמְנָא דִּיהָא פּוֹרְקָנָא, גְּאוּלָּה תִּהְיֶה לְכָלֶהוּ לְאֵינוֹן קְרִיבִין לְלִבָּא, דְּאִיהוּ שְׂכִינְתָא, וְלֵאלִין רְחִיקִין דְּאִתְקְרִיבוּ, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נז) שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִרְחוּב, וְאִתְקְמוּהָ לְרַחוּק מֵעֲבָרָה, וְלִרְחוּב מִמְּצוּנָה.

הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֶל הַמְּשֻׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ:
 (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִתְרוּ אֶת הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמְּשֻׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂתָּה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאֶסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה חַיִּין מָה שְּׂאֵלְתְּךָ וַיִּנָּתֵן לָךְ וּמָה בִקְשָׁתְךָ עַד חֲצִי
 הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי^[טז]: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבִקְשָׁתִי:

טז. זוהר - ספר שמות (פרשת תרומה - דף קנ"ח ע"ב):

אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה

אמר המנורה הקדושה, עליה נאמר (שם ד) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה הזהרת את ישראל בשעת מיתתך, בה ברכת את ישראל בכל שבט ושבט. זהו שכתוב (שם לג) וזאת הברכה אשר ברוך משה וגו'. ומשום כך פרשו החברים בעלי המשנה, שכתוב (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל, ואמרו עליה, מה זה כי ימות? אלא אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עני, שעני חשוב כמות.

אמר בוצינא קדישא, עלה אתמר, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה אזהרת לישראל, בשעת מיתתך. בה ברכת לישראל, בכל שבט ושבט. הדא הוא דכתיב, (דברים לג) וזאת הברכה אשר ברוך משה וגו', ובגין דא אוקמוה חבריי מארי מתניתין, דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל, ואמרו עלה מאי כי ימות באהל, אלא אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עוני, דעני חשוב כמות.

בינונים מחצית עמו לעולם הבא

שהוא קרבן עולה ויורד. מצד של עשיר עולה ודאי, שמתעלה עליו. שכל העשירים, כל טוב שהם עושים, כלם (רבים) לזכותם לעולם הבא, ושם היא פתח על ראשם. הבינוני שעובד כדי לזכות בשני עולמות, הוא מחצית השקל עמו בעולם הבא, כמו המצה שחלקת, חציה תחת המפה לאפיקומן אחר הסעודה, וחציה למצוה קדם

דאיהו קרבן עולה ויורד. מסטרא דעשיר עולה ודאי, דאסתלק עליה. דכל עתירין, כל טיבו דעבדין, כלהון (ס"א רובא דלהון) לזכאה להון לעלמא דאתי, ותמן איהי תגא על רישיהו. בינוני, דפלח למזכי בתרין עלמין, איהו מחצית השקל עמיה בעלמא דאתי, כגון מצה דאתפליג, חציה תחת המפה לאפיקומן בתר סעודה. וחציה למצוה קדם סעודה.

סְעוּדָה. וּמִצַּד זֶה נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מֵה שְׂאֵלְתֶךָ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמֵה בִקְשֶׁתְךָ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

וּמִסְטָרָא דָא נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מֵה שְׂאֵלְתֶךָ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמֵה בִקְשֶׁתְךָ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

מִי שֶׁמִּשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו

אָבֵל מֵאֵן דְּאִיהוּ עָנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינְהּ, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיָא מְהִימְנָא, אִיהוּ קִרְבֵּן יוֹרֵד תַּחֲתֵיךָ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאַשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתֵיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֵיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאָמַר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רַם יְיָ וְשָׁפַל יִרְאֶה. וְהַנְּבִיא אָמַר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמַר רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ וְגו', וְאֵת דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ. שְׂאֵף עַל גַּב שְׂאֵנִי מְרוֹם וְקִדּוּשׁ אֲשַׁכּוֹן, בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ שְׁנַעֲשֶׂה דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ בְּעֵבוֹר שְׂכִינְתִּי לְהַעֲלוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ עֲטָרָה לְרֵאשׁוֹ, אֲנִי אֶרְדּ לְדוֹר עִמּוֹ. וְאַחַר שֶׁבַעל הַשְּׂכִינָה יוֹרֵד עַל הָאָדָם, הִיא יוֹרֵדֶת מֵעַל רֵאשׁוֹ, וְנוֹתֶנֶת הַמְּקוֹם שֶׁל הָרֵאשׁ לְבַעֲלָהּ וַיּוֹרֵדֶת לְרַגְלֵי הַמְּלָךְ. וְסוּד הַדְּבָר - (ישעיה טו) הַשָּׁמַיִם כִּסְּאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵי.

אָבֵל מֵאֵן דְּאִיהוּ עָנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיהּ בְּגִינְהּ, כְּגוּוֹנָא דִּילָךְ רַעִיָא מְהִימְנָא, אִיהוּ קִרְבֵּן יוֹרֵד תַּחֲתֵיךָ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאַשְׁפִּיל גְּרַמִּיהּ בְּגִין שְׂכִינְתֵיהּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֵיהּ, וְהֵאֵי הוּא דְּאָמַר דְּוֹד, (תהלים קלח) כִּי רַם יְיָ וְשָׁפַל יִרְאֶה. וְהַנְּבִיא אָמַר, (ישעיה נג) כִּי כֹה אָמַר רַם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ וְגו' וְאֵת דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ. דְּאֵף עַל גַּב דְּאֲנָא מְרוֹם וְקִדּוּשׁ אֲשַׁכּוֹן, בְּגִין הוּא דְּאֵתְעִבִיד דְּכָא וְשָׁפַל רוּחַ בְּגִין שְׂכִינְתִּי, לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפְּלוּת דִּילָהּ עֲטָרָא לְרִישִׁיהּ, אֲנָא נְחִית לְדִירָא עִמִּיהּ. וּבְתַר דְּבַעֲלָה דְּשְׂכִינְתָא נְחִית עַל בַּר נֶשׁ, אִיהִי נְחִיתֶת מֵעַל רִישִׁיהּ, וְיִהִיבֶת אֶתְרָא דְּרִישָׁא לְבַעֲלָהּ, וְנְחִיתֶת לְרַגְלוֹי דְּמַלְכָא. וְרִזָּא דְּמַלְהָ, (ישעיה טו) הַשָּׁמַיִם כִּסְּאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵי.

מִיּוֹם שִׁירֵשׁ אָדָם נִשְׁמָה נִקְרָא בֵּן

שְׁמִיּוֹם שִׁירֵשׁ אָדָם נִשְׁמָה שְׁכּוּלָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ, מֵאוֹתָהּ שְׁעָה (צ"א ע"א) נִקְרָא בֵּן. אָמַר תַּנְּא אֶחָד, וְכִי מֵאוֹתוֹ יוֹם שִׁירֵשׁ אָדָם נִשְׁמָה כְּלוּלָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ יִקְרָא בֵּן? מִזְּנִין לָנוּ? מִהַפְּסוּק הַזֶּה שְׂאֵמַר דְּוֹד בְּסִפְר תְּהִלִּים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֶק ה' אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ.

דְּמִיּוֹמָא דְּיִרִית בַּר נֶשׁ נִשְׁמָתָא, כְּלִילָא מִקּוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, מֵהֵיָא שְׁעָתָא (צ"א ע"א) אֶתְקַרֵּי בֵּן. אָמַר חַד תַּנְּא, וְכִי מֵהֵוּא יוֹמָא דְּיִרִית בַּר נֶשׁ נִשְׁמָתָא, כְּלִילָא מִקּוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, יִתְקַרֵּי בְרִיָה מְנָא לָן. מֵהֵאֵי קִרָא דְּאָמַר דְּוֹד בְּסִפְר תְּהִלִּים, (תהלים ב) אֲסַפְּרָה אֶל חֶק יְיָ אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ.

(ח) אִם מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלָתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָּהֶם וּמִחֵר אֶעֱשֶׂה בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמֵן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לִבָּי¹¹ וּכְרָאוֹת הָמֵן אֶת מַרְדֳּכָי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם

לא קם כמשה

אמר לו המנונה הקדושה, רועה הנאמן, מה זה היום ילדתיך? אלא בשבילך אמר דוד ברוח הקדש אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, באותו שנאמר בו (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אתה קימת בשכינה ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך - שהינו הגוף, ובכל נפשך - שהינו הנשמה, שחמשה שמות יש לה: נשמה, רוח, נפש, תיה, יחידה. ובכל מאדך - בכל ממונך.

הקדוש ברוך הוא ושכינתו לא יזוז מן כל אלו. אתה חשבת שאפלו היו כל העולמות תחת רשותך, היית נותן להקים שכינה עם הקדוש ברוך הוא ולהמליכו עם שכינתו על כל הממנים של אמות העולם, ואחר כך להעלותו ושכינתו - בדיקנך כלולה מכל המדות הטובות, בכל העולמות, ובמחנות העליונים והתחתונים, ועל כל ישראל.

אמר ליה בוצינא קדישא, רעינא מהימנא, מאי היום ילדתיך. אלא בגינך אמר דוד ברוח קדשא, אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, בהוא דאתמר ביה, (דברים לה) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אנת קיימת בשכינתא ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך, דהיינו גופא. ובכל נפשך, דהיינו נשמתא. דחמש שמיהן אית לה: נשמה. רוח. נפש. תיה. יחידה. ובכל מאדך, בכל ממונא דילך.

קודשא בריך הוא ושכינתיה לא יזוז מינך בכל אליו. אנת חשבת, דאפילו הוּו כל עלמין תחות רשותך, הוית יהיב לאקמא לשכינתא בקודשא בריך הוא, ולאמלכא ליה בשכינתיה על כל ממנן דאומין דעלמא, ולבתר לסלקא ליה ושכינתיה. בדיקנא דילך כלילא מכל מדות טבין, בכל עלמין, ובמשריין עלאין ותתאין, ועל כל ישראל.

יז. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה - דף קפ"ה ע"א):

הודוי הוא החלק של הצד האחר

והסוד הזה, כך גם הקרבן - שצריך להודות על אותו הקרבן כל עונותיו וחטאיו, לתת חלק למי שצריך. כל הקרבן לזה הצד חלק הקדשה ורצון

ורוא דא, הכי נמי קרבנא, דבעי לאודאה על ההוא קרבנא, כל חוביו וחטאיו, למיהב חולקא למאן דאצטריו. קרבנא כלל לסטרא דא חולקא דקודשא,

וְלֹא יָזַע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הַמֶּן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הַמֶּן וַיָּבֹאוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֶכְיֹו וְאֶת זָרְשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר לָהֶם הַמֶּן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרֹב כְּנָיו וְאֶת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּן אִף לֹא הִבִּיאה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קָרוּא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכָל זֶה אֵינְנוֹ שׁוֹהֵה לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרְשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהֶכְיֹו יַעֲשׂוּ עֵינַי^[11] גְּבוּהָ

הַקִּדְשָׁה. וְלַצַּד הִזָּה אוֹתוֹ חֶלֶק שֶׁל אוֹתָם עוֹנוֹת וְחַטָּאִים שֶׁנִּתְּנוּ בַּהוֹדָאָה עַל אוֹתוֹ בְּשֶׁר הַקְּרָבָן, כְּפָתוּב (מְשֻׁלֵי כַה) אִם רָעֵב שֶׁנֶּאֱמַר הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי גַחְלִים אֲתָה חוֹתָה וְגו'. וְסִימְנָךְ - (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שִׂיּוּדַע דְּרַכּוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֲמֵת.

וְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא. וְלִסְטְרָא דָא, הַהוּא חוֹלְקָא דְאֵינוֹן חוּבִין, וְחַטָּאִין דְאֲתִיְהִיבוּ בַּהוֹדָאָה עַל הַהוּא בְּשָׂרָא דְקָרְבָנָא. כְּמַה דְכַתִּיב, (מְשֻׁלֵי כַה) אִם רָעֵב שׁוֹנֵאֵךְ הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גַחְלִים אֲתָה חוֹתָה וְגו', וְסִימְנִיךְ (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֲרַחֲיָה לְמַהֵךְ בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

לסדר השבח בשלמות

וְכָל מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לְסַדְרָא שְׁבַחָא דְמֵאֲרִיָּה, טַב לִיָּה דְלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְאֲצִטְרִיךְ צְלוֹתָא דְאִיהוּ שְׁלֵמָא לְעִילָא. (בְּגִין דְאֲצִטְרִיךְ צְלוֹתָא) מֵגוּ מַחְשְׁבָהּ, וְרַעוּתָא דְלְבָא, וְקֵלָא, וּמְלָה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְד שְׁלִימוֹ וְקִשּׁוּרָא וְיַחְדָּא לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוּוֹנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ מֵעִילָא לְתַתָּא, הֵכִי אֲצִטְרִיךְ מִתַּתָּא לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

וְכָל מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לְסַדְרָא שְׁבַחָא דְמֵאֲרִיָּה, טַב לִיָּה דְלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְאֲצִטְרִיךְ צְלוֹתָא דְאִיהוּ שְׁלֵמָא לְעִילָא. (בְּגִין דְאֲצִטְרִיךְ צְלוֹתָא) מֵגוּ מַחְשְׁבָהּ, וְרַעוּתָא דְלְבָא, וְקֵלָא, וּמְלָה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְד שְׁלִימוֹ וְקִשּׁוּרָא וְיַחְדָּא לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוּוֹנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ מֵעִילָא לְתַתָּא, הֵכִי אֲצִטְרִיךְ מִתַּתָּא לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

יח. ערך הגימטריה של "יעשו עין גבוה המשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש? גימטריה - סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ הַגֶּן אָכַל תֹּאכַל. וּמֵעֵץ הַדֵּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

ולמה דוקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

הצדיק הקדוש בעל דברי חיים זי"ע מנגלה לנו סודות נוראים

ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלהמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפני עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר ולכן, צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע ואז בנקל, מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ינצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי ועמו כלל עם ישראל, ובסוף עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות

כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו.

אכילת חלב מביא את האדם לכפר באלקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו.

דוד..... עוד שמעתי מהחכם הפולל הרב אברהם יצחקי אב"ד ור"מ דספרדים בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו הגדול החכם הפולל מהור"ר משה גלאנטי אומר, מתחלה לא הייתי מבזה לשבתאי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של שבתי צבי ימח שמו וזכרו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהינו שכתב שם הקדוש ככתבתו, אחר זה אני מחרים אותו בכל יום ויום.

וכך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל, אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב בזוה"ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה

הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לועז' שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש

ובנוסף לזה נביא גבית עדות מבית דין הגדול שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח מנן והאכיל אותם חלב הכליות שהיא אסור פרת ועשה על זה הברכה ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר אסורים, כמו שמוכא בספר תורת הקנאות לרבנו יעקב מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים נגד שבתי צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס בדפוס צלום בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל: טפס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: כמותב תלתא בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הפולל מהור"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשוננו), וז"ל בלה"ק: אני מעיד שמפרסם הדבר בין תלמידי חכמים בירושלים וחרוץ, ששבתי צבי תר"ו קדם שהמיר דתו, האכיל חלב כליות לעשרה מישראל, גם צנה להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר אכילת פסח, גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ"ה גילה שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן

האריות, עיין שם בהזוהר הקדוש באורך. ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועי"ז מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפ"ל שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזוה"ק שמאכלות אסורות הוא כמו עובד ע"ז) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכתב רבי הלל מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מאכלות אסורות אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועי' בנועם אלימלך פ' ויגש עה"פ ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועי' נועם מגדים (דף קט"ו סר צלם ודף שס"ב). ובזה יתורץ התוס' (שבת יג: יב:) ר"י קרא והטה עי' תוספות שמקשה ומתרץ דגנאי הוא לצדיק, ולכ"ק מאי גנאי, אפ"ל הגנאי שדווקא ע"י מאכל איסור נאבד הרוה"ק, וצ"ב, ואפ"ל עפ"י מש"כ בליקו"א דאם אכל מאכל איסור הוא קשר בג' קליפות הטמאים עיי"ש.

שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוס' דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:): אין חי' שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא). מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפת בתג המלך (זוהר משפטים קכה:): דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר הי' בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב

והגימטריה של "יעשו עיץ גבוה חמישים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל"

חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת

חֲמֻשִׁים אִמָּה וּבִבְקָר אָמַר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מֶרְדֵּכַי עָלָיו וּבָא עִם
הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שָׂמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי הָמֶן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ו'

(ז) וַיֹּאמֶר הָמֶן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) יָבִיאוּ לְבוּשׁ מְלָכוּת אֲשֶׁר לְבַשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן בְּתֵר מְלָכוּת בְּרֹאשׁוֹ: (ט) וְנָתַן הַלְבוּשׁ וְחֶסֶם עַל יַד אִישׁ מִשָּׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְבִּישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהִרְבִּיבֵהוּ עַל הַסּוּם בְּרַחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחָמֵן מֵהָרַק חַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה בֵּן לְמַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֵל תִּפְּל דָּבָר מִכֹּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּקַּח הָמֶן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ אֶת מַרְדֳּכָי וַיְרִבִּיבֵהוּ בְּרַחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיֵּשֶׁב מַרְדֳּכָי אֵל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן גִּדְּחַף אֶל בֵּיתוֹ אָבֵל וַחֲפוּי רֹאשׁ: (יג) וַיִּסְפֹּר הָמֶן לְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֲהָבָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מִזְדַּע הַיְּהוּדִים מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר הִחְלֹוֹת לְנַפְּל לְפָנָיו לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נַפּוּל תַּפּוּל לְפָנָיו: (יד) עוֹדֶם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִלּוּ לְהִבְיֹא אֶת הָמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ז'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ז

(א) **וַיֹּאמֶר** הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לְשָׂתוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: (ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן מִה שְׂאֵלְתָּ: אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן לָּהּ וּמִה בְּקִשְׁתָּ: עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂ: (ג) וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תַּנְתֵּן לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי^[א]: (ד) כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׂמִיד לְהַרְוֹג

כ. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רט"ו ע"ב):

צדיקים מפשיטים לבושי החושך מהשכינה ומלבישים אותה בבגדים מאירים של סודות התורה

וּבְזִמְנָא דְאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא, אִוְקְמוּהָ דְעֵבְדִּים חֲפּוּ רֵאשִׁים, וְנִתְדַלְדְּלוּ אֲנָשִׁי מַעֲשָׂה. וְדַאי אֲנָשִׁי מַעֲשָׂה נִקְרְאוּ עַל שֵׁם הַמַּלְכָּה, שְׂנֵאמַר עֲלֶיהָ (מְשַׁלִּי לֵא) רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂו חֵיל וְאַתְּ עֲלִית עַל כָּלָנָה. אָבֵל אִם יֵשׁ צְדִיק שְׂזָכְיֹתִי וּמַעֲשָׂיו לְהָאִיר בָּהֶם אֶת הַמַּלְכָּה, וְלִפְשֵׁט מִמֶּנָּה לְבוּשֵׁי קְדֻרוֹת הַפְּשׁוּטִים וְלִקְשֵׁט אוֹתָהּ בְּלְבוּשֵׁים שֶׁל גִּנְיָם מְאִירִים שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, מִה כְּתוּב בּוֹ? וְרֵאִיתִיהָ לְזַכֵּר בְּרִית עוֹלָם. וְרֵאִיתִיהָ, בְּסוּדוֹת מְאִירִים שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׂאוֹר נִקְרָא ר"ז. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (מְשַׁלִּי ו) כִּי גַר מִצְוֶה וְתוֹרָה אוֹר. וּבְסוּדוֹת הַלְלוּ וְנֵאמַר וְרֵאִיתִיהָ.

וּבְזִמְנָא דְאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא, אִוְקְמוּהָ דְעֵבְדִּים חֲפּוּ רֵאשִׁים, וְנִתְדַלְדְּלוּ אֲנָשִׁי מַעֲשָׂה. וְדַאי אֲנָשִׁי מַעֲשָׂה אֶתְקִרְיָאוּ, עַל שֵׁם מְטְרוֹנִיתָא, דְאַתְמַר עֲלֶיהָ (מְשַׁלִּי לֵא) רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂו חֵיל וְאַתְּ עֲלִית עַל כָּלָנָה. אָבֵל אִי אִית לִיהָ צְדִיק, דְזָכוּי וְעוֹבְדוּי לְאַנְהָרָא, בְּהוֹן מְטְרוֹנִיתָא, וְלִמְפֻשֵׁט מִנָּה לְבוּשֵׁי קְדֻרוֹתָא דְפְשֻׁטִין וְלִקְשֵׁטָא לָהּ בְּלְבוּשֵׁין דְגִּוּוֹנִין נְהִירִין דְרִזִּין דְאוֹרִייתָא, מִה כְּתִיב בִּיהָ, וְרֵאִיתִיהָ לְזַכֵּר בְּרִית עוֹלָם. וְרֵאִיתִיהָ, בְּרִזִּין נְהִירִין דְאוֹרִייתָא, דְאוֹר ר"ז אֶתְקִרִי, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (מְשַׁלִּי ו) כִּי גַר מִצְוֶה תוֹרָה אוֹר. וּבְאֵלִין רִזִּין אֶתְמַר וְרֵאִיתִיהָ.

השכינה מבקשת תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי

ובהוא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, ובאותו זמן עולה ממנו רגז בנו, (אסתר ז)

וְלֹא־אֵבֶד [כא] וְאֵלוֹ לְעֹבְדִים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכָּרְנוּ הַחַרְשֵׁתִי כִּי אֵין הַצָּר

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ
בְּתַפְלַת הָעֲמִידָה לְפָנָיו, (שם ה) מֶה
שָׁאַלְתָּ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמָה בִקְשָׁתְךָ. בְּאוֹתוֹ
זְמַן שׁוֹאֲלֶת עַל גְּאֻלְתָּה וּבִנְיָה עִמָּה, זֶהוּ
שְׂכָתוֹב (שם ז) תִּנְתֶּן לִי נִפְשִׁי בְּשִׂאֲלֹתִי
וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי. אֲבָל קִשְׁתְּךָ שֶׁנִּרְאִית
בְּעוֹלָם בְּגִלוֹת, שְׂעֵבֵד הוּא, לְפַעֲמִים
יוֹצֵא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשֶׁבָּנִיו מְכַשְׁרִים
מֵעֲשִׂיהֶם, וְלְפַעֲמִים לֹא נִמְצָא בְּשִׁלְמוֹת,
כְּשֶׁבָּנִיו לֹא מְכַשְׁרִים מֵעֲשִׂיהֶם.

(אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיֹּאמֶר לָהּ
מֶלֶךְא בְּצִלוֹתָא דְעֲמִידָה קַמִּיה, (אסתר ה)
מֶה שָׁאַלְתָּ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמָה בִקְשָׁתְךָ.
בְּהַהוּא זְמַנָּא, שָׁאַלְתָּא עַל פּוּרְקָנָא דִּילָהּ,
וּבִנְיָה עִמָּה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (אסתר ז)
תִּנְתֶּן לִי נִפְשִׁי בְּשִׂאֲלֹתִי וְעַמִּי בְּבִקְשֵׁתִי.
אֲבָל קִשְׁתְּךָ דְאַתְחִזִּיא בְּעִלְמָא בְּגִלוֹתָא,
דְעֵבֵדָא אִיהוּ, זְמַנִּין דְנִפְיֵק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד
בְּנֵי מְכַשְׁרִין עוֹבְדֵי, וְלִזְמַנִּין לֹא
אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנֵי לֹא מְכַשְׁרִין
עוֹבְדֵי (כאן חסר).

כא. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

ה' נכנס לגנת הביתן

וְלִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְנוּחָה עַד שְׁנַכְנֵס
לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם נִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים. וְהַסִּימֵן - כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי
וְגו'. (אסתר ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה
וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחִמְתּוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן
אֵל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיה נִיחָא עַד
דְּעָאֵל לְגִנְתָּא דְעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשֵׂא
בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקַיָּא. וְסִימֵן (אסתר ז) כִּי
נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי
הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחִמְתּוֹ מִמִּשְׁתֵּה
הַיַּיִן אֵל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

כָּל הָאֵילָנוֹת אוֹמְרִים שְׂאוּ שְׁעָרִים

בְּשַׁעַר שְׁנַכְנֵס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן
עֵדֶן, אֲזִי כָּל אוֹתָם עֲצֵי הַגֵּן וְכָל אוֹתָן
נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים,
(תהלים כד) שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. מִי
זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שְׂאוּ שְׁעָרִים
רְאשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעַר שְׁנִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים שְׂבָאֵרֶץ חוֹזְרוֹת לְגוֹפֶן, אֲזִי
מְחַזְּקִים בְּהֶם כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים,
וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל
עֲבָדֵי ה'. וְלִמְדֵנוּ שֶׁזֶה הַמְּחַנֵּה הַשְּׁלִישִׁי

בְּשַׁעַתָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל
בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, כְּדִין כָּל אֵינוֹן אֵילָנִין
דְּגִנְתָּא, וְכָל אֵינוֹן נִשְׁמַתִּין דְּצְדִיקַיָּא,
פּוֹתְחֵי וְאוֹמְרֵי, (תהלים כד) שְׂאוּ שְׁעָרִים
רְאשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'.
שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעַתָּא
דְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקַיָּא דִּי בְּאַרְעָא אֶהְדְּרוּ
לְגוֹפְיָהוּ, כְּדִין אֶתְקִיפוּ בְּהוּ כָּל אֵינוֹן
מְלֹאכִין, וְאוֹמְרֵי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ
אֶת ה' כָּל עֲבָדֵי יי'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא

שׁוּה בְּנִיךְ הַמֶּלֶךְ^[כב]: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶת־שׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר

מִשְׁרַיָּא תְּלִיתָא קַא אֲמַרִי דָא, בְּאַרְבַּע שְׁעָתֵי בְּתַרִּיתָא. שְׁאוּמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע הַשָּׁעוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת.

בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר

וְקֹאמְרֵי שִׁירְתָא, עַד דְּסָלִיק נְהוּרָא וְצַפְרָא, דְּכַדִּין מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל אֵינוֹן כְּכַבִּיא וּמְזֵלִי, וְכָל אֵינוֹן מְלֹאכִין עֲלָאִין, דִּי שְׁלֹטְנֵיהוֹן בִּימְמָא, כְּלָהוּ מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן, וְאֲמַרִי שִׁירְתָא. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (אִיּוֹב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

כב. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה דף קפ"ה ע"א):

הוּא מְבַרְךְ הַשְּׁלַחַן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלָם מִתְבָּרְכִים

דְּהָא כַּד עֲלָמָא דְאַתִּי, עָאֵל לְהִיכְלָא דְעֲלָמָא תְּתָאָה, וְאַשְׁכַּח דְּחַדִּי עֲלָמָא תְּתָאָה עִם בְּנוֹי בְּהֵיא סְעוּדָתָא עֲלָאָה, כְּדִין אִיהוּ בְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ מִתְבָּרְכִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאַנְפִּין אֲשַׁתְּכַחוּ תַמְנוּ. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (וִיקְרָא טז) לַפְּנֵי יְיָ תִּטְהַרוּ. (ק' ע"ב)

זוהי השמחה ההיא של המקטרג ההוא

כְּתוּב (וִיקְרָא טז) וְנָתַן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאזֵל. דָּא אִיהוּ הַהוּא חֲדוּה דְהַהוּא דְלִטוּרָא, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִטִּיל עֲמִיָּה גּוֹרֵל, וְזַמִּין לֵיהּ, וְלֹא יָדַע דְנֹר דְלִיק אִטִּיל עַל רִישִׁיָּהּ, וְעַל עֲמָא דִּילֵיהּ, כְּמָה דְאַתָּה אֲמַר (מִשְׁלִי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חוֹתָה עַל רִאשׁוֹ.

לְבַסוּף כַּאֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ הַמְּלָכָה מִבְּקִשְׁתָּה עֲלֶיהָ וְעַל בְּנֵיהָ.

וְסִימְנָךְ (אֲסֹתֵר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֲסֹתֵר וְסִימְנָךְ - (אֲסֹתֵר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֲסֹתֵר

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

בגלות מבקשת על בניה

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר היך זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המות לנצח.

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא ברין הוא למעבד עם אדום, ואתגזר היך זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המות לנצח.

בגלות השם העליון לא מתקיים בקיומו

וסימנך - בזמן הגלות (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בגזק המלך. מה זה בגזק המלך? כמו שנאמר (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמר הגדול. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיומו, וזהו בגזק המלך.

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שנה בגזק המלך. מאי בגזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמר הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בגזק המלך.

ישראל יוצאים לחרות

ואז, והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוצאים לחרות ביום ההוא. ואז, מהיום ההוא ולהלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמח עמהם. מכאן ולהלאה, כמו שנתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכח, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עליהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון,

הַמְלִכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלָאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת בֵּין:
 (ו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הָמֵן הָרַע הַזֶּה וְהָמֵן נִבְעַת מִלְּפָנַי
 הַמְּלִךְ וְהַמְּלִכָּה: (ז) וְהַמְּלִךְ קָם בַּחֲמָתוֹ^[כג] מִמִּשְׁתָּה תַיִן אֶל גִּנַּת
 הַבַּיִת וְהָמֵן עָמַד לְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה כִּי רָאָה כִּי
 כָּלְתָה אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמְּלִכָּה: (ח) וְהַמְּלִכָּה שָׁב מִגִּנַּת הַבַּיִת אֶל
 בֵּית מִשְׁתֵּה תַיִן וְהָמֵן נָפַל עַל הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר
 הַמְּלִךְ הֲגַם לְכַבּוֹשׁ אֶת הַמְּלִכָּה עִמִּי בְּבַיִת הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמְּלִךְ
 וּפְנֵי הָמֵן חָפוּ: (ט) וַיֹּאמֶר חֲרַבּוּנָה אַחַד מִן הַסָּרִיסִים לְפָנַי הַמְּלִךְ
 גַּם הִנֵּה הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה הָמֵן לְמַרְדְּכָי אֲשֶׁר דָּבַר טוֹב עַל הַמְּלִכָּה
 עָמַד בְּבַיִת הָמֵן גְּבוּהַ חַמְשִׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמְּלִכָּה תִּלְהוּ עָלָיו:
 (י) וַיִּתְּלוּ אֶת הָמֵן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לְמַרְדְּכָי וַחֲמַת הַמְּלִכָּה
 שָׁכְבָה^[כד]:

הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא העמים להתרחק מהם למטה.
 מנהון לתתא.

כג. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

כד. זוהר - ספר במדבר (פרשת נשא - דף קל"ג ע"א):

וַחֲמַת הַמְּלִכָּה שָׁכְבָה

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא
 החזיק לעד אפו. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמז) אשרי העם
 שִׁכְּבָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׁנֵי אֱלֹהֵיו. אֲשֶׁרֵי הָעָם שִׁכְּבָה לוֹ. מֵהוּ שִׁכְּבָה לוֹ. כְּמָה דָּאֵת
 אָמַר (אסתר ז) וַחֲמַת הַמְּלִכָּה שָׁכְבָה, שְׁכִיף מְרוּגְזִיהָ.

זוהר ספר במדבר פרשת קרח (דף קעט ע"א):

בכעס יש סם המנות

מאן דכעיס, דאית ליה בכעס סם המנות, מי שכוועס, שיש לו בפעס סם המנות,
 דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל שעליו בארו בעלי המשנה, כל הכועס
 הכועס כאילו עובד עבודה זרה. בגין האחר בוער באדם, ובאותה בהמה שנותן
 דסטרך אחרא אתוקדת בבר נש.

לכהן, נפרד ממנו החרם, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבתו קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. והקדוש ברוך הוא ברוך בכל התורה כלה, וכל הברכות מימין, שבה אחוז הכהן. ומשום זה כל חרם צריך לתת לכהן, שהוא אוכל אותה באש ומשמיד אותה מהעולם, ושוככת האש משמאל בימין, שהוא מים, ובו (אסתר א) וחמת המלך ששכה.

ובהיא בעירא דיהיב לכהנא אתפרש חרם מניה, וסמא"ל אל אחר חרם, ונוקבא דיליה קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא, בריך בכל אורייתא כלא, וכל ברכאן מימינא, דאחיד בה כהן. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושצי ליה מעלמא, ושכיף אשא משמאלא בימינא, דאיהו מינא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך ששכה.

זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רל"ד ע"א):

רעיא מהימנא

עומד מפסא דין ויושב על פסא רחמים

אמר הרועה הנאמן, המנורה הקדושה, כל מה שאמרת - נכון, אבל המוח הוא מים, והלב הוא אש, ושניהם הם רחמים ודין. זה פסא רחמים, וזה פסא דין. והקדוש ברוך הוא מלך, עומד מפסא דין, שהוא הלב, ויושב על פסא רחמים, שהוא המוח.

ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיר, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרונניהו איהו רחמי ודינא, דא פסא רחמי, ודא פסא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מפסא דין, דאיהו לב. ויושב על פסא רחמים, דאיהו מוחא.

וכאשר החובות מתרבים על האיברים ועל העורקים של הלב, שהוא פסא של דין, נאמר בלב, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשנתה היין, שהוא יינה של תורה. ובזמן שכנפי ראה נושבות על הלב, נאמר (אסתר ז) וחמת המלך ששכה. שעל שתי כנפי ראה נאמר, (שמות כה) והיו הכרבים פורשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הפפרת, זו הפפרת של הלב.

וכד חובין מתרבין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו כרסניא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשנתה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך ששכה. דתרין כנפי ריאה, (שמות כה) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הפפרת, דא כפורתא דלבא.

על ידי קול תורה וקריאת שמע ששכה חמת המלך

ובמאי וחמת המלך ששכה. בגין ובמה חמת המלך ששכה? בגלל (שואשמע

את קול כנפיהם) (במדבר ז) וישמע את הקול - זה קול התורה, קול של קריאת שמע. וידבר אליו - בתפלות הפה, שעליו נאמר (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

ואותה הרוח שנושבת בכנפי הראה, היא מוציאה קול בקנה, שהוא קנה חכמה קנה בינה. ונאמר בה, (יחזקאל לז) פה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. שהן ארבע אותיות יהו"ה, וזוהי רוח שדופקת בכל עורקי הלב, שנאמר בהם (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

מדרגת משה ור' שמעון

אמר המנונה הקדושה, ודאי רועה נאמן, מדרגה שלף היא, שבה נאמר וחמת המלך שכה. (תהלים קמד) אשרי העם שככה, בגימטריא משה. אמר לו, ברוך אתה המאור הקדוש, גר שדולק לפני המלך והמלכה. גר ה' - היא נשמה שלף.

דואשמע את קול כנפיהם (במדבר ז) וישמע את הקול, דא קול תורה, קול דקריאת שמע. וידבר אליו, בצלותא דפומא, דאיהו (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

והוא רוחא דנשיב בכנפי ריאה, איהו אפיק קלא בקנה, דאיהו קנה חכמה קנה בינה. ואתמר בה, (יחזקאל לז) פה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. דאינון ארבע אתוון ידו"ד, והאי איהו רוח דדפיק בכל ערקין דלבא, דאתמר בהון, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי רעיא מהימנא, דרגא דילך איהי, דביה וחמת המלך שכה. (תהלים קמד) אשרי העם שככה, בגימטריא משה. אמר ליה, בריך אנת בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמי מלכא ומטרוניתא. גר יי, איהי נשמה דילך.

זוהר - ספר דברים (פרשת שופטים - דף עד"ר ע"ב):

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב)

למנות שופטים

שופטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך וגו' (דברים טז) במצוה זו למנות שופטים ושטרים. ועוד, (תהלים עה) כי אלהים שפט. כי י' (מ', ממנו), יו"ד שחשבונו כ', אחר פאן, כי אלהים שפט, זה ישפיל ה"א ה"א, וזה ירים, זה ו' ו'.

שופטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי' אלהיך נתן לך וגו' (דברים ט"ז). בפקודא דא, מני שופטים ושטרים. ועוד (תהלים עה) כי אלהים שופט, כי י' (מ', מניה) יו"ד דחושבניה כ', פתר (בתר) הכא, כ' אלהים שופט, זה ישפיל ה"א ה"א (ה"ה), וזה ירים דא (ו"ו) ו' ו'.

ארבע מיתות

פקודא בתר דא, לדון בסיף. לדון בחנק, מצוה אחר זו - לדון בסיף, לדון בחנק.

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ח'

קריב	קריב	קריב	קריב	קריב	קריב	קריב	קריב	קריב	קריב
איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר	איצרות הוזהר
ברך א	ברך ב	ברך ג	ברך ד	ברך ה	ברך ו	ברך ז	ברך ח	ברך ט	ברך י
כח הוזהר חלק א' 1-34 עלוני אור הוזהר מיוחדש אלול תש"ע עד תשרי תש"א	תיקוני הוזהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה	תיקוני הוזהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה	תיקוני הוזהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה	אדרא רבא וויטא חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה	אדרא רבא וויטא חלק א' ונספחו עליו ו' ספרים תפלות ובקשות נאילת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הוזהר תפלות הרשב"י	זהרי הוזהר ח' ספרים הכל על כל דג נשמת הרשב"י חיים של נהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י	אורות הוזהר תשובת הרשב"י נפלאות הוזהר תהלות הוזהר נאילת הרשב"י במדינת הרשב"י	מאורות הוזהר ט"ו ספרים מאורות הוזהר התנלות הוזהר אגרות הוזהר היסוד ל הוזהר על לעשות לה הנשיח והוזהר הנדיקים והוזהר השבטות הוזהר קבלתי ונשבעתי אור הרשב"י אזה סקרא קודם	אור המחולק ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והוזהר ערכה של שעה
364 עמודים	416 עמודים	416 עמודים	344 עמודים	364 עמודים	364 עמודים	416 עמודים	416 עמודים	416 עמודים	364 עמודים
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם	מפנה העולם

מִרְדְּכֵי עַל בֵּית הָמֶן: (ג) וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתִּפְּלַל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּתְחַנֵּן לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת רְעַת הָמֶן הָאֲנֹנִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים: (ד) וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֵת שַׂרְבֹּט הַזָּהָב וַתִּקָּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ה) וַתֹּאמֶר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצְּאֵתִי חַן לִפְנָיו וְכֹאֵר הַדְּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְעֵינָיו יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסְּפָרִים מִחֲשַׁבְתֵּי הָמֶן בֶּן הַמִּדְּתָא הָאֲנֹנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּרָעָה אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְרֵן מוֹלְדֵתִי: (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׂוּרֶשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּלְמִרְדְּכֵי הַיְהוּדִי הִנֵּה בֵּית הָמֶן נִתְּתִי לְאַסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יָדוֹ בַּיְהוּדִיִּים (בַּיְהוּדִים): (ח) וְאַתֶּם כְּתוּבוֹ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְנִחַתּוּם בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ^[כה] אֵין לְהַשִּׁיב: (ט) וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעַת הַחַיָּא בְּחֻדְשׁ

בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וּמִתְחַבְּרִין תְּרִין שְׂמֵהֶן יֵאֱהוּדוֹנָהּ. וּמִתְחַבְּרִים שְׁנֵי שְׂמוֹת - יֵאֱהוּדוֹנָהּ.

כה. זוהר - תקוני זוהר (תקונא חמשין וחמש - דף פט ע"א)

מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂכוֹתְבִים אֶת זְכוֹת יִשְׂרָאֵל

וְעוֹד אָמַר הָהוּא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא (שְׂמוֹת ל"ב טז), תְּרִין יְדִין כּוֹתְבוֹת מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלְחָת, הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, (בן י"ה הוּא וְדָא). כְּמָה מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂכוֹתְבִים אֶת זְכוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂחוֹתִים הַמֶּלֶךְ בִּידֵיהֶם שְׂחוֹתְמִים אֶת זְכוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂשׂוֹקְלִים וְעוֹד אָמַר הָהוּא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא (שְׂמוֹת ל"ב טז), תְּרִין יְדִין כּוֹתְבוֹת מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלּוֹחוֹת עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וְדָא), כְּמָה מְלָאכִיא סְפָרִיא אֵית לְעִילָא דְכְּתָבִין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא דְחֻתְמָא דְמִלְכָא בִּידֵיהוֹן דְחֻתְמִין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא

הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִיוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה יַעֲשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב
בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מְרַדְכֵי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל הָאֲחֵשְׁדֶּרְפָּנִים
וְהַפְּחוֹת וְיִשְׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מֵהַדָּו וְעַד כּוּשׁ שִׁבְעַת
יַעֲשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה בְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם
בְּלִשְׁנוֹ וְאֶל הַיְּהוּדִים בְּכַתְּבָם וּבְלִשְׁוֹנָם: (י) וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם
הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֶשׁ וַיַּחֲתֵם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד
הָרָצִים בְּסוּסִים רַבֵּי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתָּרְנִים בְּנֵי הָרַמְּכִים:
(יא) אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וָעִיר
לְהַקְהֵל וּלְעַמֵּד עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
חַיִּל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טָף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוֹז:
(יב) בַּיּוֹם אֶחָד בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוּשׁ בְּשָׁלוֹשָׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שָׁנִים עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר: (יג) פְּתִישָׁנָן
הַכְּתָב לְהַנְתִּין דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים
וְלַחַיּוֹת הַיְּהוּדִיִּים (הַיְּהוּדִים) עֲתוּדִים (עֲתִידִים) לַיּוֹם הַזֶּה
לְהַנָּקֵם מֵאִיִּבְיָהֶם: (יד) הָרָצִים רַבֵּי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתָּרְנִים יֵצְאוּ
מִבְּהָלִים וּדְחוּפִים בְּרַבֵּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה:

קלות וּחְמוּרוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, זֶהוּ שְׁפָתוֹב
אֵינָה סוֹפֵר אֵינָה שׁוֹקֵל, וְכִשְׁהוּא חוֹתֵם
בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא ו' (י), אֵין לְהַשִּׁיב.
חוֹתֵם הוּא ו', חוֹתֵם אָמֵת, יָד פּוֹתֵב וַיֵּד
חוֹתֵם. ה' פְּתוּחָתוֹנָה פּוֹתֵבֵת, ה' עֲלִיוֹנָה
חוֹתֵמֵת, שֶׁהֵם ה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין
וְה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. ה' פְּתוּחָתוֹנָה
פּוֹתֵבֵת בְּאוֹת ו', שֶׁהוּא קוּלְמוֹס, קָנָה
שֶׁל זְרוּעַ, ה' הָעֲלִיוֹנָה חוֹתֵמֵת בְּאוֹת י',
שֶׁהוּא כַּף הַיָּד.

אֵינוֹן שְׁקֵלִין קֵלִין וְחְמוּרִין דְּאוּרִיִּיתָא,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה לג יח) אֵינָה סוֹפֵר
אֵינָה שׁוֹקֵל, וְכֵד אֵינָה חֲתִים בְּטַבְעַת
הַמֶּלֶךְ דְּאֵינָה ו' (כ"א י) אֵין לְהַשִּׁיב, חוֹתֵם
אֵינָה ו' חוֹתֵם אָמֵת, יָד פּוֹתֵב וַיֵּד חוֹתֵם
ה' פְּתוּחָתוֹנָה פּוֹתֵבֵת ה' עֲלִיוֹנָה חוֹתֵם, דְּאֵינוֹן
ה' אֲצַבְעָאן דְּיָד יְמִינָא וְה' אֲצַבְעָאן דְּיָד
שְׂמָאלָא, ה' פְּתוּחָתוֹנָה פּוֹתֵבֵת בְּאוֹת ו' דְּאֵינָהוּ
קוּלְמוֹס, קָנָה דְּזְרוּעָא ה' עֲלִיוֹנָה חוֹתֵם
בְּאוֹת י' דְּאֵינָהוּ כַּף הַיָּד.

(טו) וּמִרְדְּכֵי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת [כז] תְּבַלֵּת וְחֹזֵר

כו. זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ט ע"ב):

עדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרך לאפקחא עיני, בגין לאחזאה דעדין אזדמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקדמין.

אמר רבי שמעון, מה הנאה היא תועלת יש לו בזה? מי שירצה לשאל יום מה שהצטרך לפקח עיניו, בשביל להראות שעדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

יעשה הגוף ברירה חדשה

אמר ליה אי חסידא קדישא, ודאי אי לא אסתים מניה כל חיזו דהאי עלמא, ולא אתאביד כלא מניה, לא להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחית מתניא, אפילו כחוטא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיתא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) בההוא (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיתא) ויתעבר מניה כל זוהמא, ולבתר יתעביד פחמירא דא, ומניה יתעביד גופא ברירה חדתא, כף הכא.

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא נסתם ממנו כל מראה העולם הזה ולא נאבד ממנו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחית המתים אפילו כחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר ממנו כל זהמה, ואחר כך יעשה כחומץ זה, וממנו יעשה הגוף ברירה חדשה, כף כאן.

האם היה כמו זה בעולם הזה

אמר ליה רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידעתי שאתם מלבושים שם בלבוש נכבד של גוף זך קדוש. האם היה כמו זה בעולם הזה, אדם שנראה באותו גוף כמו שאתם עומדים באותו עולם?

רוח הקדש

אמר ליה, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו בינא,

אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שני עלמים שהתלבשו בינינו

אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כף בעולם הזה. מנין לנו? שכתוב (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, התלבשה באותה דמות של העולם ההוא. מלכות - זו רוח הקדש, שהרי מלכות השמים נושבת רוח מאותה רוח האויר של אותו עולם, ובה התלבשה אסתר.

נשמת אחשוורוש פרחת מגדל האור

וכשנכנסה לפני המלך אחשוורוש וראה אותו לבוש של אור, דמותה נדמתה למלאך אלהים, ופרחה ממנו נשמתו לפי שעה. מרדכי גם כן, שכתוב (שם ה) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות ודאי, דמות של אותו עולם. ועל זה כתוב (שם ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשוורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתוקים דברים אלו. אשרי חלקי. והרי ידעתי שצדיקים (בזה) באותו עולם מתלבשים בלבוש שנקרא לבוש מלכות, וכך הוא ודאי.

עטרת ששורה על ראשי הצדיקים באותו עולם

אמר לו, אויר גן עדן, נשיבת רוח הקדש הם, ובו מתלבשים הצדיקים כמו שהיו בעולם הזה. ואחר כף רוח הקדש שורה על ראש כל אחד ואחד, ומתעטר ונעשית לו עטרה. וכך היה למרדכי, שכתוב (שם ה) בלבוש מלכות, דמות אותו העולם. אחר כף ועטרת זהב גדולה - זו עטרת ששורה על

בתר דסבלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלאה, ושאלו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנלן. דכתיב, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת בההוא דיוקנא דההוא עלמא. מלכות: דא רוחא דקודשא, דהא מלכות שמיא, נשיב רוחא, מההוא רוחא דאוירא דההוא עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

וכד עאלת קמי מלכא אחשוורוש, וחמא ההוא לבושא דנהורא, דיוקנאה אדמי למלאך אלהים. פרחת מגיה נשמתא לפום שעתא. מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות, ודאי, דיוקנא דההוא עלמא. ועל דא פתיב, (אסתר ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשוורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתיקין אינון מלין, זכאה חולקי, והא ידענא דצדיקניא (ס"א בהא) בההוא עלמא, מתלבשן בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא ודאי.

אמר ליה, אוירא דגן עדן, נשיבו דרוח קודשא אינון, ומתלבשן ביה צדיקניא, כגוונא דהוה בהאי עלמא. ולבתר, רוח קודשא שראת, על רישא דכל חד וחד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא דההוא עלמא. ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת, דשריאת על רישיהון

וְעִטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיף בּוּיץ וְאַרְנָמָן וְהָעִיר שׁוֹשַׁן צָהֳלָה וְשִׁמְחָה^[טז]: (טז) לַיְהוּדִים הַיְתֵה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשַׁן וַיִּקְרָ^[ח]:

דְּצִדִיקַיָּא בַּהוּא עֲלָמָא. כַּד קִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אֹרִייתָא, כְּגֹוְנָא דָא הָנָה לְהוּן. עַד דְּחָבוּ, דְּכָתִיב בָּהוּ, (שְׁמוֹת ג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים מֵהָר חוֹרֵב. אֲתַפְּשִׁטוּ מֵהוּא לְבוּשָׂא.

כז. זוהר - ספר שמות (פרשת פקודי - דף ר"ג ע"א):

רְצִים כְּנָגַד רְצִים אַחֲרִים שְׂרָצִים לְהִרְעֵ

וּבְגִין כְּף אַקְרִי תָא הֲרָצִים, אֲתֵר דְּאִינוּן רְצִים רַהֲטִי, וְאוּחוּ לְאַגְחָא, וְלִנְקָמָא נִנְקָמִין לְקַבֵּל רְצִים אַחֲרֵינִין, דְּרַהֲטִי לְאַבְאָשָׁא וְלֵאֲתִרְעָא מְזֻלִין, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ. וְרָזָא דָא, (אסתר ג) הֲרָצִים יִצְאוּ דְחוּפִים. רְצִים מִסְטָרָא דָא, וְרְצִים מִסְטָרָא דָא, וּבְגִינְהוּן, (אסתר ח) וְהָעִיר שׁוֹשַׁן צָהֳלָה וְשִׁמְחָה, או (אסתר ג) נְבוּכָה. אִי מְקַדְמֵי אֵלִין דְּהָכָא, הָעִיר שׁוֹשַׁן שִׁמְחָה. וְאִי מְקַדְמֵי אֵלִין דְּסְטָרָא אַחֲרָא, הָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה.

כח. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תלתין ותלת - דף עז ע"א):

יְרֵאת ה' הוּא בֵּין בְּטוֹב וּבֵין לְהַפֵּךְ חֲלִילָה

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר אֲלַעְזָר בְּרִי, אִית מָאן דְּדָחִיל לְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא בְּגִין דְּיִיחוּן בְּנוֹי וְיִסְגִי עוֹתְרִיהָ בַּהֲאֵי עֲלָמָא, וְאִי חֶסֶד מֵהֲאֵי לֹא דָחִיל לִיהָ, הֲאֵי לֹא שׁוֹי לִיהָ יְרֵאת יְהוָה לְעַקְרָא, אֲבָל מָאן דְּדָחִיל לְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא בֵּין בְּטִיבוּ בֵּין בְּעֵאקוּ, הָא דָא שׁוֹי יְרֵאת יְהוָה בֵּיהָ לְעַקְרָא, דְּתֵלַת דְּרָגִין אִינוּן דִּירָאָה, אִית

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: אֲלַעְזָר בְּנִי, יֵשׁ מִי שְׂיֵרָא מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא כְּדִי שְׂיִחִיו אֶת בְּנָיו וַיִּגְדֵּל עֲשָׂרוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִם חֶסֶד מְזָה, אִינוּ יֵרָא מִמֶּנּוּ, זֶה לֹא שֵׁם לוֹ אֶת יְרֵאת יְהוָה לְעַקְרָא, אֲבָל מִי שְׂיֵרָא אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא בֵּין בְּטוֹב בֵּין בְּצָרָה, זֶהוּ מִי שְׁשֵׁם אֶת יְרֵאת יְהוָה בּוֹ לְעַקְרָא, שְׁשֵׁלֵשׁ דְּרָגוֹת הֵן שֶׁל יְרָאָה, יֵשׁ יְרָאָה בֵּין

בטוב בין בצרה, ויש יראה שירא את הקדוש ברוך הוא בטוב ולא בצרה, ויש יראה שלא שם אותה עליו לעקר, בין לטוב בין לצרה. צדיק גמור שם אותה עליו לעקר בין לטוב בין לדין, הבינוני שם אותה עליו לטוב ולא לדין, הרשע הגמור לא שם אותה עקר, לא בטוב ולא בדין.

יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריך הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק גמור שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לדינא, בינוני שוי ליה עליה לטיבו ולא לדינא, רשע גמור לא שוי ליה לעקרא לא בטיבו ולא בדינא.

שכינה נקראת יראה

ולמה השכינה נקראת יראה? שהרי היא נטלה מצד העמוד האמצעי. אלא כמו שהעמוד האמצעי נוטל מרחמים ודין, שהם ימין ושמאל, כך היא נוטלת משניהם, מצד השמאל זו נקראת יראה, פחד יצחק, שמצד הימין נקרא אהבה, וזו המצוה השניה שנאמר בה ואהבת עולם אהבתיו על כן משכתיו חסד.

ושכינתא אמאי אתקריאת יראה, דהא היא מסטרא דעמודא דאמצעייתא אתנטילת, אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נוטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא, הכי איהי נטלא מתרוניהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק, דמסטרא דימינא אהבה אתקרי, ודא פקודא תנינא דאתמר בה (ירמיה לא ב) ואהבת עולם אהבתיו על כן משכתיו חסד.

צדיקים עומדים לפני השכינה כגר לפני האבוקה

ומצד שני הצדדים הללו נקרא העמוד האמצעי אור ונר, והשכינה אורה, אבוקה. אורה - ליהודים היתה אורה, אבוקה - כך פרושהו בעלי המשנה, שצדיקים עומדים לפני השכינה כגר לפני האבוקה, מצד הימין יהוה, ומצד השמאל אדני, ששם הדין, ומשום זה ביום הראשון ויאמר אלהים יהי אור, משום שחמשה אור הם ביום הראשון, והם ה' העליונה, ומשם מאירים, "

ומתרין סטרין אליו אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה, ליהודים היתה אורה (אסתר ה טז), אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתניתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כגר לפני האבוקה. מסטרא דימינא יהוה, ומסטרא דשמאלא אדני דתמן דין, ובגין דא ביומא קדמאה ויאמר אלהים יהי אור (בראשית א ג), בגין דחמש אור אינון ביומא קדמאה, ואינון

(יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ
וְדָתוֹ מִגֵּיעַ שְׂמֵחָה וְשִׂשׁוֹן לַיהוּדִים מִשְׁתָּה וְיוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵּי
הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים כִּי נִפְלַח פֶּחַד הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

בְּשִׂמְאֵל, וְזֶה גַר, וְזֶה הַיּוֹם מִן אֱלֹהֵי"ם, ה' לְיָמֵינוּ י' לְשִׂמְאֵל, (ו' מל"א משניהם העמוד האמצעי, בן י"ה, וזהו סוד אלהי"ם מל"א ה"י, זו כתובה ראשונה. וסוד הדבר - ה"א, אלהי"ם זה מליא"ה בהפוך אותיות, וזו ה' זעירה, שהיא מלאה משלש אותיות, ונעשית היו"ה, למעלה הוא היו"ה, ובה מתחילים אותיות התורה ה"ו ואחר כך ט"י, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה', אלא מי גרם שפרח ממנה ו' שהוא הירך שלה, ' אלא נתנני שוממה כל היום דוה, זהו הוד שהוא הירך שלה, שהוא חזר דוה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמימין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הירך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, זהו שנאמר ונתן הוד למשה).

ה' עֲלָאָה וּמִתְמֵן נִהְרִין, י' בְּשִׂמְאֵלָא וְדָא גַר, וְדָא הַיּוֹם מִן אֱלֹהֵי"ם ה' לְיָמֵינוּ י' לְשִׂמְאֵלָא, (ו' מל"א מתרוייהו עמודא דאמצעיתא, בן י"ה, ודא איהו רזא אלהי"ם מל"א ה"י, דא כתיבת קדמאה. ורזא דמלה ה"א, אלהי"ם דא מליא"ה בהפוך אתוון, ודא ה' זעירא, דאיהי מליא מתלת אתוון, ואתעבידת היו"ה, לעילא איהו היו"ה, ובה מתחילין אתוון דאורייתא ה"ו ולבתר ט"י, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דוה (איכה א ג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דוה באלף חמשה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

ט'

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר רמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים. **ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.**

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי עם לשון הקודש - מנוקד מְפָסָק ומְחוּלָק לְקַטְעִים מְסוּדָר על הפרשיות

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ט'

(א) **וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא** עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אָדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שִׁכְרוּ אֹיְבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפּוּךְ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: (ב) נִקְהְלוּ הַיְּהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ לְשַׁלַּח יָד בַּמִּבְקָשִׁי רְעֵתָם וְאִישׁ לֹא עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי נָפַל פַּחַדָם עַל כָּל הָעַמִּים: (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחַשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפַּחֹת וְעַשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מְנַשְׂאִים אֶת הַיְּהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְּכֵי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גִדּוֹל מְרַדְּכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מְרַדְּכֵי הוֹלֵךְ וְגִדּוֹל: (ה) וַיָּבֹאוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל אֹיְבֵיהֶם מִבֵּית חָרֵב וְהָרֵג וְאֶבְדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם בְּרָצוֹנָם: (ו) וּבְשׂוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאֶבְדַּח חֲמֵשׁ מְאוֹת אִישׁ: (ז) וְאֶת פֶּרְשֵׁי הַבָּיִת וְאֶת דֹּלְפֹן וְאֶת אֶסְפֶּתָא: (ח) וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אֲדִלְיָא וְאֶת אֲרִידְתָא: (ט) וְאֶת פֶּרֶמְשֶׁתָא וְאֶת אֲרִיסֵי וְאֶת אֲרִדֵי וְאֶת וַיּוֹתָא: (י) עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמְּדָתָא צִדְרַת הַיְּהוּדִים הָרְגוּ וּבְבוֹזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יא) בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַחֲרוּגִים בְּשׂוֹשַׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמְּלָכָה בְּשׂוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאֶבְדַּח חֲמֵשׁ מְאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִמָּה עָשׂוּ וּמִמָּה שָׂאֲלֶתְךָ וַיִּנְתֵּן לָהּ וּמִמָּה בִקְשָׁתְךָ עוֹד וְתַעֲשֵׂי: (יג) וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִם עַל

הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנָּתֵן גַּם מִחֵר לַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת
הַיּוֹם וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ^[ט]: (יד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לַהֲעֲשׂוֹת בֵּן וּתְנַתֵּן דָּת בְּשׂוֹשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן תֵּלֹו:
(טו) וַיִּקְהָלוּ הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וַיַּחְרְגוּ בְּשׂוֹשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבֹזָה לֹא
שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (טז) וַשָּׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ
וְעָמְדוּ עַל נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאִיְבֵיהֶם וְחָרְגוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים
אַלְף וּבְבֹזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יז) בַּיּוֹם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר
וְנוֹחַ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה:
(יח) וְהַיְהוּדִים (וְהַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן נִקְהָלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּוֹ
וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וְנוֹחַ בְּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה
וְשִׁמְחָה: (יט) עַל בֵּן הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים (הַפְּרוּזִים) הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵי
הַפְּרוּזֹת עֲשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר שִׁמְחָה וּמְשֻׁתָּה
וְיוֹם טוֹב וּמְשֻׁלֹּחַ מְנוֹחַ אִישׁ לְרַעְהוֹ: (כ) וַיִּכְתֹּב מְרַדְכֵי אֵת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת
הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחֹקִים: (כא) לְקִים עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת
עֲשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כב) בַּיָּמִים אֲשֶׁר נָחַו בָּהֶם הַיְהוּדִים מֵאִיְבֵיהֶם
וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נֶהְפְּדוּ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה וּמֵאֵכֶל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת
אוֹתָם יָמֵי מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמְשֻׁלֹּחַ מְנוֹחַ אִישׁ לְרַעְהוֹ וּמְתַנּוֹת
לְאִבְיוֹנִים: (כג) וְקִבַּל הַיְהוּדִים אֵת אֲשֶׁר תִּחְלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר
כָּתַב מְרַדְכֵי אֲלֵיהֶם: (כד) בִּי הַמֶּן בֵּן הַמְּדַתָּא הָאֲנָנִי צִרְרָה כָּל
הַיְהוּדִים חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים לְאַבְדָּם וְהַפִּיל פּוֹר הוּא תְּגוּרָל לְהַמָּם

וּלְאֶבְרָם: (כה) וּבְבֹאֵהּ לְפָנַי הַמֶּלֶךְ אָמַר עִם הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשֻׁבְתּוֹ
הָרָעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל
הָעֵץ: (כו) עַל בֶּן קָרְאוּ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל בֶּן
עַל כָּל דְּבָרֵי הָאֲנָרֶת הַזֹּאת וּמָה רָאוּ עַל כָּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם:
(כז) קִיְמוּ וְקַבְּלוּ (וְקַבְּלוּ) הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זֶרַעַם וְעַל כָּל
הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לְהִיּוֹת עֲשִׂים אֵת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה
בְּבִתְּכֶם וּבְזִמְנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים
וְנַעֲשִׂים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מְשַׁפָּחָה וּמְשַׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר
וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא
יָסוּף מִזֶּרַעַם: (כט) וְהִכְתַּב אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַּת אַבִּיחַיִל וּמְרַדְּכֵי
הַיְהוּדִי אֵת כָּל תִּקְוָה לְקַיֵּם אֵת אֲנִרַת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית:
(ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֶל שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה
מְלֻכּוֹת אַחַשְׁוֵרֹשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת^[ב]: (לא) לְקַיֵּם אֵת יְמֵי

ל. זוהר - ספר בראשית (פרשת בראשית - דף מו ע"א):

שְׁלוֹם וְאַמֶּת הֵינּוּ מֵדַת תְּפִאֶרֶת

בְּאֵי יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנָהּ לוֹ, אָמַר לוֹ,
הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מְלַמְעֵלָה וַיִּצְחָק לְמִטָּה,
אֵתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמִצֵּעַ וְתִכְלֹל שְׁלִשְׁתָּם,
שְׁפָתוֹב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָה הָאֲמִצֵּעַ?
הֵינּוּ שְׁלוֹם, וְהָרִי כְּתוּב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב?
אֶמֶת וְשְׁלוֹם הֵם אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר
ט) דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת, (ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה
שְׁלוֹם וְאַמֶּת בְּיָמַי, וְהֵינּוּ שְׁפָתוֹב (שם נח)
וְהֵאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבְיָךְ. דְּהֵינּוּ
נַחֲלָה גְמוּרָה שֵׁשׁ לוֹ הַחֹסֵד וְהַפְּחָד
וְהָאֶמֶת וְהַשְׁלוֹם. וּלְפִיכָךְ אָמַר (תהלים קיח)

בְּאֵי יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנָהּ לוֹ, אָמַר
לִּיהִ הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מְלַמְעֵלָה וַיִּצְחָק
לְמִטָּה, אֵתָּה תִּהְיֶה בְּאֲמִצֵּעַ וְתִכְלֹל
שְׁלִשְׁתָּם דְּכַתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמָה
אֲמִצֵּעַ, הֵינּוּ שְׁלוֹם. וְהֵאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב
אֶמֶת וְשְׁלוֹם חֵד הוּא. כְּמָה דָּאֵת
אָמַר (אסתר ט') דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת (ישעיה
ט"ל) כִּי שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בְיָמַי וְהֵינּוּ
דְּכַתִּיב (ישעיה נ"ח) וְהֵאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב
אַבְיָךְ. דְּהֵינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה דְּאִית לִּיהִ
הַחֹסֵד וְהַפְּחָד וְהָאֶמֶת וְהַשְׁלוֹם. וּלְפִיכָךְ

אָמַר (תהלים קי"ח) אָבֵן מְאִסוּ הַבּוֹנִים הַיְתָה אָבֵן מְאִסוּ הַבּוֹנִים הַיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.
לְרֹאשׁ פְּנֵה.

אברהם עמד וזכה את העולם כּלו

אָבֵן מְאִסוּ - אברהם ויצחק, שָׁבְנוּ אֶת הָעוֹלָם, הַיְתָה עֵתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְלָמָּה מְאִסוּ בָּהּ, וְהֵלֵא נֹאמַר (בראשית כו) עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרֵתִי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי? מַה זֶה מִשְׁמֵרֵתִי? אָמַר מִדַּת חֶסֶד: שְׁפֹל יְמֵי הַיּוֹת אַבְרָהָם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שְׁהִרִי אַבְרָהָם עָמַד שָׁם בְּמִקְוֵי. וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרֵתִי - בְּמִדָּה זֹאת הַיְתָה מְלֹאכְתִּי, שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֶפְּלוּ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אַבְרָהָם, וְכָתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבָאָר שְׁבַע. סֵדֵר לְחֻמוֹ וּמִימֵי לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהִיא מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עַבְדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהֶאֱרִץ! וְהִיא דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהִיוּ בְּאֵים וְשָׁבִים.

אָבֵן מְאִסוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחַק שָׁבְנוּ אֶת הָעוֹלָם, הַיְתָה עֵתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְלָמָּה מְאִסוּ בָּהּ וְהֵלֵא נֹאמַר (בראשית כ"ו) עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרֵתִי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי. מֵאֵי מִשְׁמֵרֵתִי, אָמַר מִדַּת חֶסֶד. כָּל יְמֵי הַיּוֹת אַבְרָהָם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שְׁהִרִי אַבְרָהָם עָמַד שָׁם בְּמִקְוֵי. וַיִּשְׁמָר מִשְׁמֵרֵתִי, בְּמִדָּה זֹאת הַיְתָה מְלֹאכְתִּי שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ וְאֶפְּלוּ נִתְחַיְבוּ, אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אַבְרָהָם וְכָתִיב (בראשית כ"א) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבָאָר שְׁבַע. סֵדֵר לְחֻמוֹ וּמִימֵי לְכָל בְּאֵי עוֹלָם וְהִיא מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים, עַבְדוּ אֶת יי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהֶאֱרִץ. וְהִיא דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהִיוּ בְּאֵים וְשָׁבִים.

הבא לטהר מסייעין

וּמְנַלֵּן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיא מְזַכֶּה? שְׁנֹאמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מְאַבְרָהָם וְאֶבְרָהָם הִיוּ וְגו'. אֵלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וְזַכָּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לֹאמַר שְׁלֹא יָדַע בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהַנְצִיל? אֵלֵא קְאָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ בָּא לִטְהַר מְסִיעֵין אוֹתוֹ. בָּא לִטְמֵא פוֹתְחִין לוֹ מֵאֵי פוֹתְחִין לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי, אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצַתִּי בָּהּ

וּמְנַלֵּן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיא מְזַכֶּה, שְׁנֹאמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מְאַבְרָהָם וְאֶבְרָהָם הִיא הִיא וְגו'. אֵלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וְזַכָּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לֹאמַר שְׁלֹא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהַנְצִיל. אֵלֵא זְכוּתוֹ קְאָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ בָּא לִטְהַר מְסִיעֵין אוֹתוֹ. בָּא לִטְמֵא פוֹתְחִין לוֹ מֵאֵי פוֹתְחִין לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי, אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצַתִּי בָּהּ

הַפָּרִים הָאֵלֹה בּוֹמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִיַּם עֲלֵיהֶם מִרְדְּכָי הַיְהוּדִי וְאֶסְתֵּר
הַמַּלְכָּה וּכְאֲשֶׁר קִיַּמוּ עַל נַפְשָׁם וְעַל זְרַעַם דְּבָרֵי הַצְּמֹת וְזַעֲקָתָם:
(לב) וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִיַּם דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֹה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

אֲשֶׁמֹר מְצוֹתֶיהָ. מָאֵי תוֹרוֹתַי, אֵלֹא תוֹרוֹתַי? אֵלֹא אֶפְלוּ הוֹרָאוֹת וּפְלֹפּוּלִים
לְמַעַלָּה, הוּא יִדְעֵם וּפְלֹפּוּל וְקִיַּמָּם. אֲשֶׁמֹר מְצוֹתֶיהָ. מָאֵי תוֹרוֹתַי, אֵלֹא תוֹרוֹתַי?
אֵלֹא אֶפְלוּ הוֹרָאוֹת וּפְלֹפּוּלִים שְׂמוּרִים לְמַעַלָּה, הוּא יִדְעֵם וּפְלֹפּוּל וְקִיַּמָּם.

<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך יב</p> <ul style="list-style-type: none"> בלק פנחס מטות <p>592 עמודים</p> <p>12</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך יא</p> <ul style="list-style-type: none"> במדבר נשא בהעלותך שלח קרח חוקת בלק <p>592 עמודים</p> <p>11</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך י</p> <ul style="list-style-type: none"> אחרי קדושים אמור בהר בחוקותי <p>528 עמודים</p> <p>10</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ט</p> <ul style="list-style-type: none"> ויקרא צו שמיני תזריע מצורע <p>496 עמודים</p> <p>9</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ח</p> <ul style="list-style-type: none"> ויקהל פקודי <p>640 עמודים</p> <p>8</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ז</p> <ul style="list-style-type: none"> תרומה תצוה כי תשא <p>560 עמודים</p> <p>7</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ו</p> <ul style="list-style-type: none"> יתרו משפטים <p>432 עמודים</p> <p>6</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ד</p> <ul style="list-style-type: none"> שמות וארא בא בשלח <p>560 עמודים</p> <p>5</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ד</p> <ul style="list-style-type: none"> מקץ ויגש ויחי <p>512 עמודים</p> <p>4</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ג</p> <ul style="list-style-type: none"> חיי שרה תולדות ויצא וישלח וישב <p>624 עמודים</p> <p>3</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך ב</p> <ul style="list-style-type: none"> נח לך לך וירא <p>544 עמודים</p> <p>2</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך א</p> <ul style="list-style-type: none"> הקדמות לתורת הזהר הקדמת הזהר בראשית <p>640 עמודים</p> <p>1</p> <p>מפעלי העורמי</p>
---	--	---	--	--	---	--	--	---	--	---	---

<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך יח</p> <ul style="list-style-type: none"> זהר חדש שיר השירים רות איכה תיקוני זוהר חדש <p>448 עמודים</p> <p>18</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך יז</p> <ul style="list-style-type: none"> תקוני הזהר חלק א' <p>512 עמודים</p> <p>17</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך טז</p> <ul style="list-style-type: none"> זהר חדש צו אחרי בהר נשא חוקת בלק מטות כי תצא כי תבוא <p>556 עמודים</p> <p>16</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך טו</p> <ul style="list-style-type: none"> זהר חדש צו אחרי בהר נשא חוקת בלק מטות כי תצא כי תבוא <p>528 עמודים</p> <p>15</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך יד</p> <ul style="list-style-type: none"> בראשית נח-לך וירא תולדות ויצא וישב בשלח יתרו תרומה כי תשא <p>592 עמודים</p> <p>14</p> <p>מפעלי העורמי</p>	<p>ספר תורת הזהר תרגום הזהר בלשון הקדש ברך יג</p> <ul style="list-style-type: none"> ואתחנן עקב שופטים כי תצא וילך האינו <p>320 עמודים</p> <p>13</p> <p>מפעלי העורמי</p>
---	--	---	---	--	--

זוֹהַר לְפוֹרִים

מגילת אסתר

פרק

י'

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק י

(א) **וַיְהִי בְּעֵשֶׂר יָמֵי חֹדֶשׁ הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרֶשׁ (אֲחַשְׁוֵרֶשׁ) מִם עַל הָאָרֶץ וְאֵי הַיָּם: (ב) וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלָּת מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר גְּדָלוֹ הַמֶּלֶךְ הֵלּוֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מֵדִי וּפְרָס^[א]: (ג) כִּי מַרְדֳּכָי הִיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ אֲחַשְׁוֵרֶשׁ^[ב] וְגִדּוֹל לַיהוּדִים וְרִצּוֹי לְרַב אֶחָיו דָּרֵשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל זְרַעוֹ:**

לא. זוהר - ספר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ה ע"ב):

נחלק המלכות לשנים

ועל דא חדא משיח, וחדא רב מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והקא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריסת פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטל מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הקא.

ועל זה שמוח המשיח ושמוח ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה, שהרי דייק למשיח ואמר, מנין היה לדניאל שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

לב. זוהר - תקוני זוהר (הקדמת תקוני זוהר - דף יד ע"ב):

משנה והלכה

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, כ"ה כ"ד של שחרית הם ארבעים ותשעה

פְּנִים, וְיֵשׁ אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה פְּנִים לְמִטָּה
 מִצַּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַקָּטָן, שֶׁהוּא מִטְטְרוֹ"ן,
 וְהוּא אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה פְּנִים. וּבְהֵם יִזְהִירוּ
 בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָּה, שֶׁהִיא שְׁנֵי הַלְּכָה,
 הַשְּׂפָחָה שֶׁלּוֹ, מִשּׁוּם פִּי מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי
 מְשֻׁנָּה לְמִלְךָ, כְּמוֹ זֶה מְשֻׁנָּה - מְשֻׁנָּה
 לְמִלְךָ, וּבִזוּ יִזְהִירוּ בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָּה. כְּזֹהֵר
 הַרְקִיעַ דָּא הִלְכָה, דְּאִיהִי קַבְּלָה לְמֹשֶׁה
 מִסִּינֵי, וְכַמָּה עוֹלָמוֹת יֵשׁ לָהּ, שֶׁהֵן הַלְּכוֹת
 פְּסוּקוֹת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵן וְעֵלְמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
 וְהִיא עוֹלָה עַל כָּלָם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב וְאֵת
 עֵלִית עַל כְּלָנָה, וְהִיא עִם כָּלָם, כְּמוֹ
 שְׁבְאַרוֹהוּ הַלְּכָה כְּרַבִּים.

וְאִית מו"ט אַנְפִּין לְתַתָּא מְסַטְרָא
 דְּיִשְׂרָאֵל זוּטָא דְּאִיהוּ מִטְטְרוֹ"ן, וְאִיהוּ
 מו"ט אַנְפִּין, וּבְהוֹן יִזְהִירוּ מְאִרֵי מְשֻׁנָּה,
 דְּאִיהִי תַנְיִנָּא לְהַלְכָה שְׂפָחָה דִּילֵיהּ, בְּגִין
 פִּי מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי מְשֻׁנָּה לְמִלְךָ (אסתר ו א),
 כְּגוֹזָנָא דָּא מְשֻׁנָּה, (דף יד ע"ב) מְשֻׁנָּה
 לְמִלְךָ, וּבִיהִי יִזְהִירוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, כְּזֹהֵר
 הַרְקִיעַ דָּא הִלְכָה, דְּאִיהִי קַבְּלָה לְמֹשֶׁה
 מִסִּינֵי, וְכַמָּה עוֹלָמָן אִית לָהּ דְּאִינוּן
 הַלְּכוֹת פְּסוּקוֹת, דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח)
 וְעֵלְמוֹת אֵין מְסַפֵּר, וְאִיהִי סִלְקָא עַל
 כְּלָהּ, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (משלי לא כט) וְאֵת
 עֵלִית עַל כְּלָנָה, וְאִיהִי עִם כְּלָהּ, כְּמָה
 דְּאוּקְמוּהוּ הַלְּכָה כְּרַבִּים.

אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׁכְנֵיהָ לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יִזְהִירוּ כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם
 וְעַד. כְּכֹכְבִים וְדָאֵי, שְׁאֵין לָהֶם חֲשֻׁבוֹן.
 שְׁכָל כֹּכָב וְכֹכָב וְנִקְרָא עוֹלָם יְחִיד, וְזֵהוּ
 וְעֵלְמוֹת אֵין מְסַפֵּר. וְאֵלוּ הַעֵלְמוֹת אֵל
 תִּקְרִי עֵלְמוֹת אֵלָא עוֹלָמוֹת. וּמִשּׁוּם
 שֶׁהַצְּדִיקִים הֵם כְּכֹכְבִים וְלִכְלֵל אֶחָד יֵשׁ
 כֹּכָב, בְּגִלְלָה זֶה פְּרָשׁוּהוּ הַרְאֵשׁוֹנִים, כֵּן
 צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֵן
 מִי שֶׁזָּכָה לְהַלְכָה אַחַת - יוֹרֵשׁ עוֹלָם
 אֶחָד, כֵּן שְׁכָן מִי שֶׁזָּכָה לְמַסְכַּת אַחַת אוֹ
 שְׁתֵּים אוֹ לְשִׁשִּׁים, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם שְׁשִׁים
 הַמָּה מְלָכוֹת, שְׁכָל מַסְכַּת הִיא גְּבִירָה
 בְּעֲצָמָה. אֲשֶׁרֵי הוּא מִי שִׁיּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהִלְכָה הִיא עֵלְמַת הַגְּבִירָה,
 שֶׁהִיא קַבְּלָה. אֲשֶׁרֵיהֶם אוֹתָם
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׁכְנֵיהָ, שֶׁהִיא עַל כָּלָם
 בְּהַלְכָה, לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת, שְׁנַאֲמַר בְּהֵן

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יִזְהִירוּ כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם
 וְעַד, כְּכֹכְבִים וְדָאֵי דְלִית לוֹן חוֹשְׁבָנָא,
 דְּכָל כֹּכְבָא וְכֹכְבָא אֲתִקְרִי עֵלְמָא
 יְחִידָא, וְדָא הוּא וְעֵלְמוֹת אֵין מְסַפֵּר,
 וְאֵלִין עֵלְמוֹת אֵל תִּקְרִי עֵלְמוֹת, אֵלָא
 עוֹלָמוֹת, וּבְגִין דְּצְדִיקֵי אֵינוּן כְּכֹכְבִים,
 וְכֵן חַד אִית לֵיהּ כְּכָב, בְּגִין דָּא אוּקְמוּהוּ
 קְדָמָאִין, כֵּן צְדִיק וְצְדִיק אִית לֵיהּ עוֹלָם
 בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֵן מָאן דְּזָכָה לְהַלְכָה חַד
 יִרִית עֵלְמָא חַד, כֵּן שְׁכָן מָאן דְּזָכָה
 לְמַסְכַּתָּא חַדָּא, אוֹ לְתַרִּין, אוֹ לְשִׁתִּין,
 דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) שְׁשִׁים הַמָּה
 מְלָכוֹת, דְּכָל מַסְכַּתָּא מְטְרוֹנִיתָא אִיהִי
 בְּגִרְמָה, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּיִרִית לָהּ בְּהֵאִי
 עֵלְמָא, דְּהַלְכָה עוֹלִימָא דְּמְטְרוֹנִיתָא,
 דְּאִיהִי קַבְּלָה, זְכָאִין אֵינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
 בְּשִׁכְנֵיהָ דְּאִיהִי עַל כְּלָהּ בְּהַלְכָה,

ובפשעיכם שלחה אִמְכֶם, ולהוליקה אֵל בעלה שתהיה לה קבלה בזרועותיו, ולקיים בה שמאלו תחת לראשי וכו'.

לאפקא לה מן גלותא, דאתמר בה (ישעיהו נ א) ובפשעיכם שלחה אִמְכֶם, ולמיזל לה לגבי בעלה, למהוי לה קבלה בדרועוי, לקיים בה (שיר ב ו) שמאלו תחת לראשי וכו'.

בימי יהושע במקום המלכות שלטה השפחה

שבגלות משנ"ה, שהיא מטטרו"ן, שולט, והוא משנה למלך, במקום שהגבירה יושבת משנה, וזהו ושפחה כי תירש גברתה. ובימי משה לא שלטה השפחה אלא הגבירה. אחר שמושה מת וירש יהושע, שהוא נער, במקום המלכות שלטה השפחה, כמו שנאמר אני שר צבא יהו"ה עתה באתי.

דבגלותא משנ"ה דאיהי מטטרו"ן שלטא, ואיהו משנה למלך, באתר דמטרוניתא יתבא משנה, ודא איהו (משלי ל כג) ושפחה כי תירש גברתה, וביזמוי דמשה לא שלטא שפחה אלא מטרוניתא, לבתר דמית משה וירית יהושע דאיהו נער, באתר מלכותא שלטא שפחה, כמה דאת אמר (יהושע ה יד) אני שר צבא יהו"ה עתה באתי.

אין דורשין במרכבה ביחיד

והרי בארנו שמטטרו"ן הוא מעשה מרכבה, ועליו נאמר אין דורשין במרכבה ביחיד. מה זה ביחיד? ביחידו של עולם, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. חכם בחכמה ומבין בבונה ויודע בדעת, שנאמר בהם ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת, משום שהוא משכן שהתמלא בשלשת הדרגות הללו. ובכל מלאכה - זה מעשה בראשית, שכינה תחתונה, שאין דורשים לה במעשה בראשית בשנים, אלא ביחוד של העולם, המרכב"ה שלה הוא מטטרו"ן, גוף השכינה.

והא אוקימנא, מטטרו"ן איהו מעשה מרכבה, ועליה אתמר אין דורשין במרכבה ביחיד, מאי ביחיד ביחידא דעלמא, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו, חכם בחכמה ומבין בבונה ויודע בדעת, דאתמר בהון (שמות לא ג) ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת, בגין דאיהו משכנא דאתמלי בתלת דרגין אליו, ובכל מלאכה דא מעשה בראשית שכינתא תתאה, דאין דורשין לה בעובדא דבראשית בשנים, אלא ביחודא דעלמא, מרכב"ה דילה איהו מטטרו"ן גוף שכינתא.

